

CHARLES H. SPURGEON

Woorden van raad voor christelijke werkers

Vertaald uit het Engels door Teun van der Plas
naar 'Words of Counsel for Christian Workers'

© 2025 Teun van der Plas

Inhoud

Een ernstig man
Engelen bezoeken Sodom
Werkers met zegen
Reuzen en dwergen
Gehoorzaamheid
'Alleenlijk wees sterk en heb zeer goeden moed'
'Naar uw geloof'
Het soort arbeiders dat nodig is
Een jonge bekeerling en vruchtbare werker
'Dienende met goedwilligheid'
Een grote Leider en goede soldaten
In de zondagsschool
Hard werken en zijn loon
Werkers die met vrucht lezen
'De oogst is wel groot'
Red de kinderen
Een ziel van de dood behouden
De afgedwaalden terugbrengen
De wenende zaaier

Een ernstig man

Een half dozijn woorden van een tedere moeder tot een jongen die net het huis verlaat om in de leer te gaan, kunnen als zachte dauw uit de hemel op hem neervallen. Een vriendelijke en verstandige vader kan een paar zinnen spreken tot zijn dochter die nog onbekeerd is en nu het huwelijk ingaat, en ook tot haar man. Als hij dat vriendelijk en liefdevol doet, kunnen die woorden van dat huisgezin voor altijd een huis van God maken. Een vriendelijk woord van een broer tot een zus, een briefje van een zus aan haar broer, al is het maar een regel of twee, kan Gods pijl van genade zijn. Ik heb meegemaakt dat zelfs zulke kleine dingen als een traan of een bezorgde blik wonderen deden.

U hebt misschien het verhaal gehoord van de heer Whitefield. Hij had de gewoonte om overal waar hij logeerde met de leden van het huisgezin over hun ziel te spreken, met ieder persoonlijk. Maar eens logeerde hij bij een kolonel die alles was wat men zich kon wensen, behalve een christen. Hij was zo ingenomen met de

gastvrijheid die hij genoot, en zo bekoord door het hele karakter van de goede kolonel, zijn vrouw en zijn dochters, dat hij hen niet over een besluit voor Christus wilde aanspreken. Als zij minder beminnelijke mensen waren geweest, zou hij dat wel gedaan hebben. Hij was een week bij hen gebleven, en in de laatste nacht bezocht de Geest van God hem zo dat hij niet kon slapen. 'Deze mensen,' zei hij, 'zijn heel vriendelijk voor mij geweest, en ik ben niet trouw aan hen geweest. Ik moet het doen voordat ik vertrek. Ik moet hun zeggen dat zij, wat voor goeds zij ook hebben, verloren zijn als zij niet in Jezus geloven.' Hij stond op en bad. Na het gebed was er nog steeds strijd in zijn geest. Zijn oude natuur zei: 'Ik kan het niet', maar de Heilige Geest leek te zeggen: 'Laat hen niet zonder waarschuwing achter.' Ten slotte bedacht hij een middel, en hij bad God dat Hij het wilde aannemen. Met zijn ring schreef hij op een ruitvormig glaasje in het venster deze woorden: 'Een ding ontbreekt u.' Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen hen aan te spreken, maar ging zijn weg met menig gebed voor hun bekering.

Hij was nog maar net vertrokken, of de goede vrouw van het huis, die een grote bewonderaar van hem was, zei: 'Ik ga naar zijn kamer. Ik kijk graag naar juist de plek waar de man van God geweest is.' Zij ging naar boven en zag op de ruit de woorden: 'Een ding ontbreekt u.' Het trof haar op slag in haar geweten. 'Ach,' zei zij, 'ik dacht dat hij niet veel om ons gaf. Ik wist dat hij de mensen bij wie hij logeerde altijd dringend op het hart sprak, en toen ik merkte dat hij dat bij ons niet deed, dacht ik dat wij

hem gekwetst hadden. Maar nu zie ik hoe het zat: hij was te teerhartig om ons aan te spreken.' Zij riep haar dochters naar boven. 'Kijk daar eens, meisjes!' zei zij. 'Zie wat de heer Whitefield op het raam geschreven heeft! "Een ding ontbreekt u." Roep jullie vader eens.' De vader kwam boven en las het ook: 'Een ding ontbreekt u!' Rondom het bed waarop de man van God had geslapen, knielden zij allen neer en smeekten God hun het ene te geven dat hun ontbrak. En voordat zij die kamer verlieten, hadden zij dat ene gevonden, en het hele huisgezin verheugde zich in Jezus.

Nog niet zo lang geleden ontmoette ik een vriend in wiens gemeente een lid is dat juist die ruit als erfstuk in haar familie bewaart. Welnu, als u niet op de ene manier kunt vermanen en waarschuwen, doe het dan op een andere. Maar zorg ervoor dat u uw ziel bevrijdt van het bloed van uw familieleden en vrienden, zodat het nooit uw zomen rood kleurt en u aanklaagt voor de rechterstoel van God. Leef zo, spreek zo en onderwijs zo, op de een of andere manier, dat u trouw bent geweest aan God en trouw aan de zielen van de mensen.

Ernst maakt vaak verstandig en geeft iemand tact, zo niet talent. Andreas gebruikte de bekwaamheid die hij had. Als hij was geweest zoals sommige jongemannen die ik ken, zou hij gezegd hebben: 'Ik zou God graag dienen. Wat zou ik graag preken! En ik zou een grote gemeente nodig hebben.' Welnu, er staat een kansel in elke straat van Londen. In deze grote stad van ons is onder Gods

blauwe hemel een grote en krachtige deur geopend om te preken. Maar deze jonge ijveraar heeft liever een gemakkelijker plekje dan de open lucht, en omdat hij niet voor de grootste kansels wordt uitgenodigd, doet hij niets. Hoeveel beter zou het zijn als hij, zoals Andreas, de bekwaamheid die hij heeft begon te gebruiken onder hen die voor hem bereikbaar zijn! Van daaruit zou hij een stap kunnen zetten naar iets anders, en daarna weer naar iets anders, jaar na jaar vooruitgaand. Als Andreas niet het middel was geweest tot de bekering van zijn broer, zou hij waarschijnlijk nooit een apostel geworden zijn. Christus had Zijn redenen bij de keuze van Zijn apostelen voor hun ambt. Misschien was de grond van Zijn keuze voor Andreas als apostel wel deze: 'Hij is een ernstig man,' zei Hij. 'Hij heeft Simon Petrus bij Mij gebracht. Hij spreekt altijd persoonlijk met mensen. Ik zal van hem een apostel maken.' Jongemannen, als u ijverig wordt in het verspreiden van traktaten en ijverig op de zondagsschool, dan bent u geschikte mannen om predikant te worden. Maar als u stilstaat en niets doet totdat u alles kunt doen, dan blijft u nutteloos: een hindernis voor de Kerk in plaats van een hulp.

Beste zusters in Jezus Christus, niemand van u moet zich inbeelden dat u in een positie verkeert waarin u helemaal niets kunt doen. Dat zou zo'n vergissing in de voorzienigheid zijn als God niet kan begaan. U moet een of ander talent toevertrouwd hebben gekregen, en iets te doen hebben gekregen wat niemand anders kan doen. Zoek dan uit wat uw werkkring is, en neem die in. Vraag

God u te tonen wat uw plaats is, en blijf daar staan. Bezet die plaats totdat Jezus Christus komt en u uw loon geeft. Gebruik de bekwaamheid die u hebt, en gebruik die meteen.

Andreas bewees zijn wijsheid doordat hij veel waarde hechtte aan één enkele ziel. Hij richtte eerst al zijn inspanningen op één man. Later werd Andreas door de Heilige Geest tot zegen voor tientallen, maar hij begon met één. Wat een taak voor de rekenkundige: de waarde van één ziel bepalen! Eén ziel doet door haar bekering alle klokken van de hemel luiden. Over één zondaar die zich bekeert, is er blijdschap voor de engelen Gods. Wat zou het, als u een heel leven lang pleit en werkt voor de bekering van dat ene kind? Als u die parel wint, is dat uw hele leven waard. Wees daarom niet lusteloos en ontmoedigd als uw klas in aantal afneemt, of als de meesten van hen onder wie u werkt uw getuigenis verwerpen. Als iemand maar één per dag kon verdienen, zou hij tevreden kunnen zijn. ‘Eén wat?’ zegt iemand. Ik bedoelde niet één penny, maar duizend pond. ‘Ach,’ zegt u, ‘dat zou een enorme beloning zijn.’ Zo moet u ook, als u maar één ziel wint, berekenen wat die ene waard is. Wat het getal betreft is het er één, maar in waarde gaat het alles te boven wat de aarde kan aanbieden. ‘Wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel?’ En wat voor verlies zou het voor u zijn als u de hele wereld verloor, maar uw ziel won, en God u bruikbaar maakte bij het winnen van de zielen van

anderen? Wees tevreden en arbeid in uw werkkring, ook al is die klein; dan zult u wijs zijn.

U kunt Andreas ook navolgen door niet ver weg te gaan om goed te doen. Veel christenen doen al het goede dat zij kunnen op vijf mijl van hun eigen huis. De tijd die zij nodig hebben om heen en terug te gaan, zou goed besteed kunnen worden in de wijngaard thuis. Ik denk niet dat het een wijze regeling van het parochiebestuur zou zijn als het de bewoners van St. Mary, Newington, verplichtte de sneeuw van de stoep van St. Pancras te ruimen, en de bewoners van St. Pancras de stoep van St. Mary, Newington, schoon te houden. Het is het best en het handigst dat ieder huishouden voor zijn eigen deur veegt. Zo is het ook onze plicht als gelovigen om al het goede dat wij kunnen te doen op de plaats waar het God behaagd heeft ons te zetten, en vooral in ons eigen huisgezin. Als ieder mens een aanspraak op mij heeft, dan mijn eigen kinderen nog veel meer. Als iedere vrouw iets van mij mag vragen voor haar ziel, voor zover mijn vermogen reikt, dan zij die mijn eigen vlees en bloed zijn nog veel meer. Vroomheid moet, net als liefdadigheid, thuis beginnen. Beking moet beginnen bij hen die door familiebanden het dichtst bij ons staan. Ik spoor u niet aan om zendingswerk in India te ondernemen, of ogen vol medelijden naar Afrika te richten. Ik spoor u ook niet aan om zo bezig te zijn met tranen voor roomse en heidense landen, als wel voor uw eigen kinderen, uw eigen vlees en bloed, uw eigen bureu en uw eigen kennissen. Verhef uw roepen tot de hemel voor hen, en daarna zult u onder de

volken prediken. Andreas gaat later in zijn leven naar Cappadocië, maar hij begint bij zijn broer. Zo zult ook u in de komende jaren arbeiden waar u maar wilt, maar eerst moet uw eigen huisgezin, eerst moeten zij die onder uw eigen schaduw leven, uw beschermende zorg ontvangen. Wees hierin wijs: gebruik de bekwaamheid die u hebt, en gebruik die onder hen die dichtbij zijn.

Misschien zegt iemand: ‘Hoe heeft Andreas Simon Petrus overgehaald om tot Christus te komen?’ Hij deed dat in de eerste plaats door zijn eigen persoonlijke ervaring te vertellen. Hij zei: ‘Wij hebben gevonden den Messias.’ Vertel anderen wat u van Christus ervaren hebt. Vervolgens deed hij het door hem met verstand uit te leggen wat hij gevonden had. Hij zei niet dat hij iemand gevonden had die indruk op hem gemaakt had, maar van wie hij niet wist wie hij was. Hij vertelde hem dat hij de Messias gevonden had, dat is: Christus. Wees helder in uw kennis van het evangelie en in uw ervaring ervan, en vertel dan het goede nieuws aan hen wier ziel u zoekt. Andreas had macht over Petrus vanwege zijn eigen vaste overtuiging. Hij zei niet: ‘Ik hoop dat ik Christus gevonden heb’, maar: ‘Ik heb Hem gevonden.’ Daar was hij zeker van. Zorg dat u de volle verzekerdheid van uw eigen behoudenis hebt. Er is geen wapen dat daarbij haalt. Wie twijfelend spreekt over datgene waarvan hij een ander wil overtuigen, vraagt die ander om aan zijn getuigenis te twijfelen. Wees stellig in uw ervaring en in uw verzekerdheid, want dat zal u helpen.

Andreas had macht over Petrus omdat hij hem het goede nieuws op een ernstige manier voorhield. Hij zei niet tegen hem, alsof het een alledaags feit was: 'De Messias is gekomen.' Nee, hij deelde het hem mee als de gewichtigste van alle boodschappen, ongetwijfeld met de passende toon en gebaren: 'Wij hebben gevonden den Messias, hetwelk is, overgezet zijnde, de Christus.' Vertel uw eigen familieleden wat u gelooft, wat u geniet en waarvan u verzekerd bent. Vertel het allemaal met wijsheid en met de zekerheid dat het waar is. Wie zal zeggen of God uw werk niet zal zegenen?

Andreas won een ziel, hij won de ziel van zijn broer, en wat een schat won hij! Hij won niemand anders dan die Simon die, toen Christus hem tot een zielenvisser gemaakt had, bij de eerste worp van het evangelienet drieduizend zielen in één vangst binnenhaalde! Petrus, een ware vorst in de christelijke Kerk, een van de machtigste dienstknechten van de Heere in al zijn bruikbaarheid, zou voor Andreas een troost zijn. Het zou mij niet verbazen als Andreas in dagen van twijfel en vrees zei: 'Geloofd zij God dat Hij Petrus zo bruikbaar heeft gemaakt! Geloofd zij God dat ik ooit met Petrus gesproken heb! Wat ik niet kan doen, helpt Petrus doen. En terwijl ik daar zit in mijn hulpeloosheid, kan ik dankbaar zijn dat mijn lieve broer Petrus geëerd wordt doordat hij zielen tot Christus brengt.' Uw vingers moeten de levende lier nog tot vervoering wekken: de lier van een hart dat tot nu toe niet gestemd is op de lof van Christus. U moet het vuur ontsteken dat een heilig offer

zal doen oplichten: een leven dat aan Christus gewijd is. Sta op en ga aan het werk voor de Heere Jezus. Wees aanhoudend en biddend, wees ijverig en zelfopofferend. Ik twijfel er niet aan: als wij onze God door het gebed beproefd hebben, zal Hij zo'n zegen afgieten dat wij geen ruimte genoeg zullen hebben om die te ontvangen.

Engelen bezoeken Sodom

Iedere gelovige zou een gezant uit de hemel moeten zijn. ‘Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft,’ zei de Welbeminde, ‘zende Ik ook ulieden.’ U bent gezonden om de verloren schapen van het huis Israëls bijeen te brengen en om, net als uw Meester, te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Ik spreek met ernst tot u die over Jeruzalem geweend hebt, en die uw ware liefde voor zielen bewijst door uw inspanningen voor hen. Ik herinner u eraan dat het een heerlijk werk is om te proberen mensen te redden, en dat u ter wille daarvan bereid moet zijn de grootst mogelijke ongemakken te verdragen.

De engelen aarzelden geen moment toen hun opgedragen werd naar Sodom te gaan. Zij daalden zonder tegenwerping neer en gingen zonder uitstel aan hun werk. Het gerucht van Sodoms verfoeilijke ongerechtigheid was tot de hemel opgeklommen, en de Heere wilde die vuile stad niet langer verdragen. Toch aarzelden de engelen niet om uit de reinheid van de

hemel neer te dalen en de schande van Sodom te aanschouwen. Waar God hen heen zond, daar gingen zij ook heen. 'En die twee engelen kwamen te Sodom in den avond.' Wat, engelen? Kwamen er engelen naar Sodom? Naar Sodom, en toch engelen? Ja zeker, en zij waren niet minder engelachtig omdat zij naar Sodom kwamen, maar juist des te meer. Want in onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan de hoge bevelen van hun Meester zochten zij de uitverkorene en zijn gezin op, om hem en de zijnen te verlossen van het dreigende verderf. Hoe dicht u ook bij Christus mag leven, hoezeer uw karakter ook op dat van uw Heere mag lijken, u die tot zo'n dienst geroepen bent, mag nooit zeggen: 'Ik kan niet met deze mensen praten, zij zijn zo verdorven en zo diep gezonken. Ik kan dat hol van de zonde niet binnengaan om van Jezus te vertellen. Ik word misselijk bij de gedachte. Alles wat daarmee samenhangt, is veel te weerzinwekkend voor mijn gevoel.' Maar juist omdat men u daar nodig heeft, mannen van God, moet u daar te vinden zijn. Naar wie moet de arts gaan, anders dan naar de zieken? En waar kan de uitdeler van de aalmoezen van barmhartigheid een geschiktere werkkring vinden dan onder hen van wie de geestelijke armoede het grootst is? Wees ieder van u een engel van barmhartigheid, en God zegene u in uw werk om zielen te redden. Zoals u Christus Jezus in uw hart hebt ontvangen, zo moet u Hem in uw leven navolgen. Laat de vrouw die een zondares is, uw vriendelijkheid ontvangen, want Jezus zag haar met barmhartigheid aan. Laat de man die het meest uitzinnig is van goddeloosheid,

worden opgezocht, want Jezus genas bezetenen. Laat geen enkele soort zonde, hoe verschrikkelijk ook, door u beschouwd worden als iets wat beneden uw medelijden is of buiten uw arbeid valt. Zoek hen op die het verst zijn afgedwaald, en ruk de vuurbranden uit het vuur die er al in liggen te smeulen.

Als u naar verloren zielen gaat, moet u hun, zoals deze engelen deden, duidelijk zeggen hoe het met hen staat en in welk gevaar zij verkeren. ‘Maakt u op,’ zeiden zij, ‘... want de HEERE gaat deze stad verderven.’ Als u werkelijk verlangt de zielen van mensen te redden, moet u hun heel wat onaangename waarheid vertellen. Over de prediking van de toorn van God wordt tegenwoordig smalend gedaan, en zelfs goede mensen schamen zich er half voor. Een weeë sentimentaliteit over liefde en goedheid heeft het duidelijke vermanen en waarschuwen van het evangelie voor een groot deel tot zwijgen gebracht. Maar als wij verwachten dat zielen gered worden, moeten wij onverschrokken en met alle liefdevolle trouw de verschrikkingen van de Heere verkondigen. Er was eens een Schotse jongen die luisterde naar een predikant. Die zei tegen zijn gemeente dat er geen hel was, of in elk geval alleen een tijdelijke straf. ‘Nou,’ zei de jongen, ‘dan hoef ik niet meer naar deze man te komen luisteren. Want als het is zoals hij zegt, dan is alles in orde en doet de godsdienst er niet toe. En als het niet is zoals hij zegt, dan moet ik hem niet meer gaan horen, want dan zal hij mij misleiden.’

‘Wij dan,’ zegt de apostel, ‘wetende den schrik des Heeren, bewegen de mensen tot het geloof.’ Laat moderne overgevoeligheid het duidelijke spreken niet in de weg staan. Moeten wij zachtzinniger zijn dan de apostelen? Zullen wij wijzer zijn dan de geïnspireerde predikers van het Woord? Zolang ons denken niet overschaduwd wordt door de vreselijke gedachte aan het lot van de zondaar, zijn wij niet in de juiste gesteldheid om tot de onbekeerden te preken. Wij zullen de mensen nooit tot het geloof bewegen als wij bang zijn te spreken over het oordeel en de veroordeling van de onrechtvaardigen. Niemand is zo oneindig genadig als onze Heere Jezus Christus, en toch heeft geen prediker ooit trouwere, donderende woorden gesproken dan Hij. Hij was het Die sprak over de plaats ‘waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt’. Hij was het Die zei: ‘En dezen zullen gaan in de eeuwige pijn.’ Hij was het Die de gelijkenis vertelde van die man in de hel die verlangde naar een druppel water om zijn tong te verkoelen. Wij moeten even duidelijk zijn als Christus was, even recht door zee in eerlijkheid tegenover de zielen van mensen. Anders kunnen wij aan het einde ter verantwoording geroepen worden voor ons verraad. Als wij onze medemensen in slaap sussen met dwaze dromen over de geringheid van de toekomstige straf, zullen zij ons eeuwig verafschuwen omdat wij hen zo misleid hebben. In de wereld van het wee zullen zij onophoudelijk vervloeking over ons uitspreken, omdat wij hun zachte

dingen voorspeld hebben en de ontzagwekkende waarheid voor hen achtergehouden hebben.

Als wij de zondaar liefdevol en duidelijk gezegd hebben dat de bezoldiging van de zonde de dood zal zijn, en dat het wee zal komen vanwege zijn ongeloof, dan moeten wij verder gaan. Dan moeten wij de schuldigen in de Naam van onze Heere Jezus vermanen om te ontvluchten aan het verderf dat zij verdiend hebben. De engelen begrepen wel dat God Lot verkoren had om gered te worden. Toch lieten zij geen enkele vermaning achterwege en lieten zij het werk niet aan zichzelf over, alsof het door de voorbeschikking zou gebeuren los van de middelen. Zij zeiden: 'Maak u op, neem uw huisvrouw, en uw twee dochteren, die voorhanden zijn, opdat gij ... niet omkomt.' Hoe indringend is elke vermaning! Wat een kracht en vurigheid van liefde glanst er in elke smeekbede! 'Behoud u om uws levens wil; zie niet achter u om, en sta niet op deze ganse vlakte; behoud u naar het gebergte heen, opdat gij niet omkomt.' Elk woord is levend en krachtig, beslist en ter zake. Zielen hebben veel ernstig vermanen en liefdevol aansporen nodig om hen te dringen te ontvluchten aan hun eigen ondergang. Als zij wijs waren, zou het blote bericht van hun gevaar genoeg zijn, en zou het vooruitzicht van een gelukkige ontkoming voldoende zijn. Maar zij zijn volkomen onwijs, zoals u en ik weten, want wij waren eens zoals zij nu zijn. Daarom moeten zij aangespoord, overgehaald en gesmeekt worden om op de Gekruisigde te zien, opdat zij gered worden. Wij zouden nooit tot Christus gekomen zijn als

er geen goddelijke drang op ons gelegd was, en zij ook niet. Die drang komt meestal door middelen; laten wij ernaar streven zulke middelen te zijn. Als er geen ernstige stemmen waren geweest die tot ons spraken, en geen ernstige leraars die ons wenkten om tot het kruis te komen, dan waren wij nooit gekomen. Laten wij daarom de schuld aflossen die wij bij de Kerk van God hebben. Laten wij er, zoveel als in ons is, naar streven voor anderen te doen wat God in Zijn barmhartigheid aan ons gedaan heeft. Wees ijverig om de mensen te overtuigen met al uw vermogen tot redeneren en argumenteren, en kruid het geheel met tranen van liefde. Laat geen enkele leerstellige opvatting het vrijste overreden in de weg staan wanneer u met het hart en het verstand van mensen te maken hebt, want de gezonde leer is daar volkomen mee te verenigen.

Ik herinner mij dat er veel geklaagd werd over een preek van mij, 'Dwing ze in te komen', waarin ik met veel tederheid voor zielen sprak. Er werd gezegd dat die preek arminiaans en onzuiver was. Mij is het voor het minste dat ik van een menselijk oordeel geoordeeld word, want mijn Meester heeft Zijn zegel op die boodschap gezet. Ik heb nooit een preek gehouden waardoor zoveel zielen voor God gewonnen werden; onze gemeentevergaderingen kunnen daarvan getuigen. En over de hele wereld, overal waar die preek verspreid is, zijn er zondaars door gered. Als het dus verachtelijk is zondaars te vermanen, dan wil ik mij nog geringer houden. Ik geloof even vast in de leer van de genade als

wie er ook leeft, en ik ben een echte calvinist in de lijn van Johannes Calvijn zelf. Maar als men het iets slechts vindt de zondaar op te roepen naar het eeuwige leven te grijpen, dan wil ik in dit opzicht nog slechter worden. Daarin volg ik mijn Heere en Zijn apostelen na. Zij leerden dat de behoudenis uit genade is, en uit genade alleen, maar zij waren niet bang om tot mensen te spreken als redelijke wezens en verantwoordelijke personen. Zij geboden hun: 'Strijdt om in te gaan door de enge poort', en: 'Werkt niet om de spijs, die vergaat, maar om de spijs, die blijft tot in het eeuwige leven.' Houd vast aan de grote waarheid van de verkiezende liefde en de goddelijke soevereiniteit. Maar laat die u niet in boeien slaan wanneer u in de kracht van de Heilige Geest vissers van mensen wordt.

Waar woorden niet genoeg zijn, en dat zullen ze vaak niet zijn, moet u andere manieren van aandringen gebruiken. De engel greep hen bij de hand. Ik heb, onder God, veel vertrouwen in het persoonlijk aanspreken van mensen. Persoonlijke smeekbeden doen wonderen door de kracht van de Heilige Geest. Het kan wijs en nuttig zijn iemands hand te grijpen terwijl u met hem spreekt. Soms, als u iemand bij de hand kunt nemen en uw bezorgdheid kunt tonen door hem te smeken, zal God dat zegenen. Het is goed om uw woorden, zoals men kiezels in een put laat vallen, recht naar beneden te laten zakken tot in de diepte van de ziel, stil en ernstig, wanneer iemand alleen is. Zo'n middel werkt vaak waar de prediker met zijn preek tevergeefs gearbeid heeft. Als u mensen niet met

woorden kunt winnen, moet u bij uzelf zeggen: ‘Wat kan ik doen?’ En met diezelfde vraag moet u naar de Heere gaan. Met de taaie volharding van uw ernst moet u hen lastigvallen tot ze gaan nadenken. Zoals de vrouw de onrechtvaardige rechter moeilijk viel door telkens te komen, zo moet u hen door uw voortdurende bezorgdheid en volharding in hun zonden vermoeien. Ga door tot zij bereid zijn een beetje naar u te luisteren, al is het alleen om, als het kan, van u af te zijn. Als u hen niet kunt bereiken omdat zij de Bijbel niet willen lezen, dan kunt u nog een goed boek op hun weg leggen, dat hun kan zeggen wat u niet kunt zeggen. U kunt hun een brief schrijven, kort maar ernstig, en hun vertellen wat u voelt. U kunt voor hen blijven bidden. U kunt de arm van God wakker roepen en de Allerhoogste smeken te hulp te komen. Er zijn gevallen geweest waarin, toen al het andere faalde, een traan, een traan van teleurgestelde liefde, het werk deed. Ik meen dat het de heer Knill was die eens traktaten uitdeelde onder de soldaten. Er kwam een man op hem af die hem vervloekte en tegen zijn medesoldaten zei: ‘Ga in een kring om hem heen staan, dan zal ik voorgoed een eind maken aan het uitdelen van zijn traktaten.’ Toen uitte hij zulke vreselijke eden en vloeken dat Knill, die niet kon ontkomen, in tranen uitbarstte. Jaren later, toen hij op straat preekte, kwam er een grenadier op hem af die zei: ‘Meneer Knill, kent u mij?’ ‘Nee,’ zei hij, ‘ik ken u niet. Ik weet niet of ik u ooit gezien heb.’ ‘Herinnert u zich de soldaat die zei: “Ga in een kring om hem heen staan en maak een eind aan het

uitdelen van zijn traktaten”? En herinnert u zich wat u toen deed?’ ‘Nee.’ ‘Wel, u barstte in tranen uit. Toen ik thuiskwam, deden die tranen mijn hart smelten, want ik zag dat het u zo ernst was, dat ik mij voor mijzelf schaamde. En nu preek ik zelf diezelfde Jezus Die ik eens verachtte.’ Och, mocht u zo’n sterke liefde hebben voor verloren gaande zondaars dat u hun afwijzingen en verwijten verdraagt en tegen hen zegt: ‘Sla mij als u wilt, maar luister naar mij. Bespot mij, maar toch blijf ik u smeken. Vertrap mij alsof ik aller afschrapsel was, maar in elk geval laat ik u niet verloren gaan, als het in mijn macht ligt u voor uw gevaar te waarschuwen.’

Wij moeten bedenken dat wij de boden van Gods barmhartigheid zijn voor de mensenkinderen. ‘Om de verschoning des HEEREN over hem.’ De engelen waren niet uit zichzelf naar Lot gekomen. Zij waren de belichaming en de zichtbare openbaring van Gods barmhartigheid. Christenen in de wereld moeten zichzelf beschouwen als openbaringen van Gods barmhartigheid aan zondaars, als werktuigen van de genade en als dienaren van de Heilige Geest. Nu is barmhartigheid een vlugge eigenschap. Het recht talmt, het is met lood geschoeid, maar de voeten van de barmhartigheid hebben vleugels. De barmhartigheid verricht haar taak met vreugde. Zo moet het ook voor ons een vreugde zijn de mensen goed te doen. God kan mensen zonder middelen redden, maar Hij doet het maar zelden. Zijn gewone regel is dat Hij door middelen werkt. Och, dat de barmhartigheid van God krachtig door ons mocht

werken! Laten wij, wanneer wij ons in de samenleving begeven, bedenken dat God ons 'de bediening der verzoening' heeft toevertrouwd. Als er engelen met deze bediening werden uitgezonden, zouden zij zeker onophoudelijk bezig zijn. Zij zouden met al hun kracht van plaats naar plaats vliegen om de wil van de Heere te doen. Zullen wij, die hiermee geëerd zijn, minder bedrijvig zijn dan zij? Laten wij, zoveel als in ons is, de tijd uitkopen, omdat de dagen boos zijn. Laten wij aanhouden tijdelijk en ontijdelijk, laten wij aan alle wateren zaaien. En laat het ons ernstig streven zijn onze dienst ten volle waar te maken, wat die dienst ook mag zijn, opdat ten slotte gezegd mag worden: 'Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht! over weinig zijt gij getrouw geweest; over veel zal ik u zetten.'

Werkers met zegen

‘Hoe kunnen wij ooit hopen indruk te maken op deze tijd?’ zegt iemand. ‘Welke middelen hebben wij behalve het eenvoudige evangelie van Jezus Christus?’ Wij horen zeker niet bij de rijken, en de groten van het land worden niet onder ons gerekend. Onze leden zijn altijd uit de armen voortgekomen, en dat is nog steeds zo. Hoe kunnen wij verwachten iets uit te richten in zo’n reusachtige stad als deze? Hoe kunnen wij enige invloed uitoefenen op zo’n groot land? En vooral: hoe zullen wij ooit een stempel drukken op de bevolking van de hele aardbol? Wij zijn zwak, maar wij zijn niet zwakker dan de eerste discipelen van Christus. Ook zij waren geen geleerden, en ook zij behoorden niet tot de rijken van de aarde. De meesten van hen waren vissers, allesbehalve mannen met een ontwikkelde begaafdheid. Toch klonk hun tred als die van een legioen dat uittrok om niet alleen te strijden, maar ook te overwinnen. Waar zij ook kwamen en het zwaard van de Geest hanteerden, dat is Gods Woord, daar werden hun vijanden beschaamd. Het

is waar: zij stierven in de strijd. Sommigen van hen werden met het zwaard gedood, anderen werden door wilde dieren verscheurd. Maar in dit alles waren zij meer dan overwinnaars, door Hem Die hen liefgehad heeft. De eerste christelijke gemeente heeft haar tijd wel degelijk beïnvloed. Zij heeft een zaad achtergelaten dat de hele aarde niet kon vernietigen. En zo zal het door Gods genade ook met ons gaan, als wij er even vastberaden op gericht zijn, even vervuld van het goddelijke leven, en even vastbesloten om met alle middelen en op welke manier dan ook de geur van de Naam van Jezus Christus te verspreiden. Dan zal onze zwakheid onze kracht zijn. God zal haar immers maken tot het podium waarop de almacht van Zijn genade getoond wordt. Blijf bij elkaar, blijf dicht bij Christus; sluit de gelederen. Luister naar de strijdkreet; houd vast aan het geloof; wees moedig in de strijd, en de poorten van de hel zullen u niet overweldigen. Laat de Koning Zelf ons maar voorgaan in het gevecht, dan zullen wij niet bang zijn voor de afloop.

Als wij ernaar hunkeren dat het woord Gods wast, dat er menigten aan de discipelen worden toegedaan en dat een grote schare van hen die het minst kans maken om gered te worden, wordt binnengebracht, dan moeten daar ook passende middelen voor zijn. Niets kan baten zonder de werking van de Heilige Geest en de glimlach uit de hemel. Paulus plant, Apollos maakt nat, en God geeft de wasdom. Wij mogen nooit een lijst van uiterlijke middelen opstellen zonder eerst te wijzen op die gezegende en geheimzinnige Machthebber Die in de

gemeente woont. Zonder Hem is niets goed, niets doeltreffend en niets succesvol.

| ‘Kom, Heil’ge Geest, o hemelse Duif,
met al Uw levendmakende kracht.’

Dit moet ons eerste gebed zijn telkens als wij God proberen te dienen. Doen wij dat niet, dan beginnen wij in hoogmoed, en dan kunnen wij weinig hopen te slagen door onze eigen dapperheid. Als wij op eigen bezoldiging ten strijde trekken, moeten wij ons er niet over verwonderen dat wij terugkomen met de smet van de nederlaag. O Geest van de levende God, als Uw kracht er niet was, zouden wij het niet eens kunnen proberen. Maar als wij op U vertrouwen, gaan wij met vertrouwen voorwaarts.

Toen ik onlangs de geschiedenis van de Reformatie en van de tijd daarvóór doorlas, trof mij hoe opmerkelijk rechtstreeks het getuigenis van de vroege predikers was. Als u het leven van Farel bekijkt, ziet u dat hij niet over het evangelie preekte, maar het evangelie preekte. Zo was het ook met Johannes Calvijn. Tegenwoordig ziet men hem natuurlijk alleen als theoloog, maar in werkelijkheid was hij een van de grootste evangeliepredikers. Als Calvijn de Bijbel opensloeg en een tekst koos, kon u erop rekenen dat hij ging preken: ‘Uit genade zijt gij zalig geworden ... en dat niet uit u, het is Gods gave.’ En met Luther was het net zo. Luthers prediking was gewoon het luiden van een grote klok, en die klok gaf altijd dezelfde toon: ‘Geloof in den Heere Jezus Christus, en leef! Niet uit

de werken, opdat niemand roeme, maar door het geloof zijt gij zalig geworden, en door het geloof alleen.' Dat zeiden zij, en dat zeiden zij opnieuw. Zij verpakten de leer ook niet in moeilijke woorden. Integendeel, zij spanden zich om zo te zeggen uit alle macht in, zodat de boer achter de ploeg het zou begrijpen en de visvrouw de waarheid zou vatten. Zij streefden niet naar verheven volzinnen en vloeiende welsprekendheid. Over de redenaarskunst hadden zij een heel lage dunk. Zij stormden gewoon recht vooruit met deze ene waarheid: 'Die ... gelooft, heeft het eeuwige leven'; 'Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.' Als wij de gemeente van God werkelijk in haar oorspronkelijke heerlijkheid hersteld willen zien, moeten wij deze duidelijke, eenvoudige evangelieprediking terug hebben. Ik geloof echt dat het verbergen van het kruis achter de sluier van mooie taal en geleerde verhandelingen de helft van de oorzaak is van de geestelijke armoede in ons land. Christus Jezus is in de wereld gekomen om de zondaren zalig te maken.

Wij hebben niet alleen duidelijke prediking nodig, maar ook duidelijk onderwijs. Zondagsschoolleraars moeten hetzelfde evangelie onderwijzen. Een zeker kerkgenootschap heeft toegegeven dat zijn schoollokalen vol kinderen zaten, maar dat men niet weet of ook maar één van die kinderen later de erediensten is gaan bezoeken. Wat een ellendige bekentenis! Wat moeten dat ellendige leraren zijn! En hebben wij niet zelf leraren gekend die de leer van de genade geloofden en daar vurig

voor gestreden zouden hebben? Toch kletsten zij in het schoollokaal op deze manier tegen de kleine kinderen: 'Wees brave jongens en meisjes; houd de sabbat; koop op zondag geen snoep; luister naar je vader en je moeder; wees braaf, dan ga je naar de hemel!' Dat is niet waar, en het is niet het evangelie. Voor kleine kinderen geldt immers hetzelfde evangelie als voor volwassen mannen. Niet 'doe dat, en gij zult leven', wat naar de wet is die door Mozes gegeven is, maar 'geloof en leef', wat naar de genade en de waarheid is die door Jezus Christus geworden is. Leraren moeten het evangelie inprenten als zij de redding van hun klassen willen zien: het evangelie, het hele evangelie en niets dan het evangelie. Want zonder dat zal er niets groots gebeuren.

Wij willen het evangelie in Londen verbreed zien worden, zoals dat eens in Genève gebeurde, eens onder John Knox in Schotland en in Luthers dagen in heel Duitsland. Als wij dat willen, dan moet dat alles gesteund worden door veel heilig leven. Als de preek gehouden is, zeggen de mensen: 'Hoe zit het met de mensen die daar naar de kerk gaan? Hoe staat het met de leden van die gemeente: zijn ze oprecht? Zijn het mensen die je kunt vertrouwen? Hoe gaat het bij hen thuis? Zijn het goede echtgenoten? Zijn het goede dienstboden? Zijn het vriendelijke meesters?' De mensen zullen daar zeker naar vragen. En als ons karakter een slechte naam heeft, is het met ons getuigenis gedaan. Een dokter kan wel reclame maken, maar als zijn patiënten niet genezen, zal hij niet gauw de naam krijgen dat hij zijn vak goed verstaat. Zo

kan ook de prediker wel preken, maar als zijn mensen het evangelie niet liefhebben, trappen zij met hun voeten omver wat hij met zijn handen opbouwt.

Toch zou dit alles niet genoeg zijn als wij er niet de persoonlijke inzet van ieder afzonderlijk aan toevoegen. Volgens de wet van Christus moet iedere christen in zijn eigen kring een dienaar zijn. Ieder lid van de gemeente moet actief zijn in het verbreiden van het geloof. Dat geloof is immers niet aan de dienaren overgeleverd, maar aan de heiligen, aan ieder van hen. Zij moeten het bewaren en verbreiden naar de gave die de Geest hun gegeven heeft.

Zal ik een gelijkenis wagen? Er was eens een groep mannen, een soort ridders, die in al hun gevechten buitengewoon veel overwinningen hadden behaald. Het waren dappere mannen met een onverzettelijke moed. Zij hadden alles voor zich gewonnen en voor hun koning het ene gewest na het andere onderworpen. Maar plotseling zeiden zij in de raadszaal: 'Wij hebben een zeer dappere krijger aan ons hoofd. Zijn arm is sterk genoeg om vijftig van zijn tegenstanders neer te slaan. Zou het niet beter zijn als een paar van zulke mannen als hij ten strijde trokken, en de eenvoudige krijgslieden die de gewone gelederen vormen, thuisbleven? Dat zou voor ons veel gemakkelijker zijn. Onze paarden zouden niet zo vaak met schuim bedekt zijn en onze wapenrusting zou niet zo vaak gedeukt uit het gevecht terugkomen. En ongetwijfeld zouden er grote dingen gedaan worden.' De

voornaamste voorvechters namen de taak nu met vrees en beven op zich en trokken ten strijde. Zij vochten goed, daar kon niemand aan twifelen. Naar hun beste vermogen wierpen zij hun vijanden uit het zadel en verrichtten zij grote daden. Maar toch werd vanaf het uur waarin dat plan werd bedacht en uitgevoerd, geen enkele stad meer ingenomen en geen enkel gewest meer veroverd. Toen kwamen zij bijeen en zeiden: ‘Hoe kan dit? Onze vroegere roem is vergeten; onze gelederen zijn gebroken; onze vaandels worden door het stof gesleept. Wat is daarvan de oorzaak?’ Toen nam de voorvechter het woord en zei: ‘Natuurlijk is het zo! Hoe dacht u dat zo’n twaalf of vijftien van ons het werk van al die duizenden konden doen? Toen u allemaal ten strijde trok en iedere man zijn deel deed, stortten wij ons als een lawine op de vijand en verpletterden hem onder onze tred. Maar nu u thuisblijft en ons, een handjevol, al het werk laat doen, hoe kunt u dan verwachten dat er grote dingen gedaan worden?’ Toen besloot ieder van hen zijn helm en zijn wapenrusting opnieuw aan te trekken en ten strijde te trekken, en zo keerde de overwinning terug. Wij kunnen niemand missen, man noch vrouw, oud noch jong, rijk noch arm. Ieder van u moet voor de Heere Jezus strijden naar zijn vermogen, opdat Zijn Koninkrijk kome en Zijn wil geschiede, zoals in de hemel, zo ook op de aarde.

Reuzen en dwergen

Telkens als een heilige onderneming begonnen wordt, is het nodig dat zij al vroeg besproeid wordt door de helpende Geest van God. Niets begint goed tenzij het in God begint. Het kan geen wortel schieten en niet hoopvol opkomen, tenzij de Heilige Geest erop neerdaalt. Het zal verdorren als gras op de daken als de hemelse dauw van de morgen er niet vroeg op valt. Dezelfde genade is na jaren van groei even nodig. Dan is er dringend behoefte aan de spade regen, de regenbui van de opwekking, waarin het oude werk verfrist wordt en het eerste groen terugkeert. Want zonder die spade regen zal de oogsttijd, waar het om begonnen is, teleurstellen.

Hetzelfde geldt voor elk arbeidsveld waarin iemand toevallig bezig is. Ik vertrouw erop dat iedere gelovige iets gevonden heeft om voor zijn Heere en Meester te doen. Wie een christelijk werk begint, wordt in zijn enthousiasme sterk geholpen door het nieuwe ervan. Het is heel natuurlijk dat de beginner onder die eerste aandrang gemakkelijk succes heeft. De moeilijkheid voor

de christen ligt zelden in het beginnen van het werk. Het eigenlijke zware werk ligt in de volharding, want alleen die kan de overwinning behalen. Er zijn christenen die nu al jarenlang bezig zijn met een dienst die de Heilige Geest hun heeft opgelegd. Hen wil ik herinneren aan de vroege regen van hun jeugdige arbeid. Het vocht daarvan hangt nog in hun herinnering, al is het gevolgd door lange jaren van droogte. Houd moed: een spade regen is nog altijd mogelijk. Zoek hem. Dat u hem zo hard nodig hebt, is reden tot verdriet. Maar als u werkelijk voelt dat u hem nodig hebt, wees dan blij dat de Heere zulke heilige verlangens in u werkt. Als u geen behoefte voelde aan meer genade, zou dat reden tot ongerustheid zijn. Maar beseft u dat alles wat God in het verleden door u gedaan heeft, u niet in staat stelt nu iets zonder Hem te doen? Voelt u dat u nu net zo volledig op Zijn kracht leunt als altijd? Dan bent u in een toestand waarin het juist en passend is dat God u overvloedig zegent. Wacht dan op Hem voor de spade regen. Heeft Hij u in vroegere jaren een beetje zegen gegeven, vraag Hem dan of Hij wil terugkomen en u nu tienmaal zoveel wil geven, ja, nu al. Dan zult u, als u met tranen gezaaid hebt, ten slotte met gejuich terugkomen en uw schoven met u meedragen. Helaas, het gevaar voor iedere christelijke werker is dat hij vervalt in sleur en zelfgenoegzaamheid. Wij zijn sterk geneigd te doen wat wij gewend zijn te doen, en het half slapend te doen. Een van de zwaarste taken ter wereld is de christen wakker te houden op de Betoverde Grond. De neigingen van deze tijd, en van alle tijden, werken

slaapverwekkend. Het leven en de kracht van onze openbare diensten en onze persoonlijke godsdiensttoefening vervliegen snel. Wij bidden als in een droom, en wij loven en preken als slaapwandelaars. Moge het God behagen ons op te schudden, ons wakker te maken en levend te maken door ons de spade regen te zenden, om Zijn erfdeel te verkwikken nu het mat geworden is.

Wij hebben in deze tijd maar weinig reuzen in de genade, die met kop en schouders boven de gewone lengte uitsteken: mannen die ons voorgaan in heldendaden en in inspanningen van een onwankelbaar geloof. Het werk van de christelijke kerk moet weliswaar door allen gedaan worden, maar dat het gedaan wordt, is vaak te danken aan enkele mensen met een opmerkelijke genade. In deze ontaarde tijd is het met ons heel erg zoals met Israël in de dagen van de richters. Want onder ons worden leiders verwekt die Israël richten en de schrik zijn van zijn vijanden. Och, als de kerk een geslacht van helden in haar midden had! Als ons zendingswerk gepaard kon gaan met de heilige ridderlijkheid die de kerk in de vroege tijd kenmerkte! Als wij apostelen en martelaren terug konden hebben, of zelfs maar mannen als Carey en Judson, wat een wonderen zouden er dan gebeuren! Wij zijn in een geslacht van dwergen terechtgekomen, en wij zijn er grotendeels tevreden mee dat het zo is.

Er was eens in Londen een club van kleine mannen. Om lid te worden mocht je niet langer zijn dan vijf voet. Deze dwergen waren van mening, of deden alsof zij van mening waren, dat zij dichterbij de volmaaktheid van het mens-zijn stonden dan anderen. Zij redeneerden namelijk dat de eerste mensen veel reusachtiger waren geweest dan het huidige geslacht. De weg van de vooruitgang was dus steeds kleiner te worden, en het mensengeslacht zou, naarmate het zich vervolmaakte, net zo klein worden als zichzelf. Zo'n club van christenen zou in Londen opgericht kunnen worden, en zonder enige moeite zou die een enorm groot ledental bereiken. Want het idee is algemeen verbreid dat ons dwergachtige christendom eigenlijk de maatstaf is. Velen denken zelfs dat edelere christenen dwepers zijn, fanatiek en heetgebakerd, terwijl wij koel zijn omdat wij wijs zijn, en onverschillig omdat wij verstandig zijn. Wij moeten van al die onzin af. Het is een feit dat de meesten van ons ver achterblijven bij de eerste christenen. Naar mijn mening werden zij vervolgd omdat zij door en door christenen waren, en worden wij niet vervolgd omdat wij nauwelijks christenen zijn. Zij waren zo vurig in het verbreiden van het Koninkrijk van de Verlosser, dat zij de plaag werden van de tijd waarin zij leefden. Zij wilden dwalingen niet met rust laten. Zij waren niet op het idee gekomen dat zij de waarheid moesten vasthouden en andere mensen de dwaling moesten laten vasthouden, zonder te proberen hun hun eigen overtuiging op te dringen. Nee, zij

predikten Christus Jezus links en rechts en legden hun getuigenis af tegen elke zonde.

Zij klaagden de afgoden aan en riepen het uit tegen het bijgeloof, totdat de wereld, bang om in roer gesteld te worden, van hen eiste: 'Bedoelen jullie dat? Dan zullen wij jullie verbranden, in de gevangenis opsluiten en uitroeien.' Waarop de kerk antwoordde: 'Wij nemen de uitdaging aan en wij zullen niet afwijken van ons besluit om de wereld voor Christus te veroveren.' Ten slotte heeft het vuur in de christelijke kerk de vervolging door een goddeloze wereld uitgebrand. Maar wij zijn zo vriendelijk en rustig. Wij gebruiken geen krachtige taal over de overtuigingen van andere mensen, maar laten mensen uit naastenliefde voor hen naar de hel gaan. Wij zijn helemaal niet fanatiek, en voor zover het van ons afhangt, wordt de oude mensenmoorder door niets gestoord en heeft hij het heel gemakkelijk. Wij zouden geen enkele zondaar willen redden die niet bepaald gered wil worden. Wij zullen hun graag op een vriendelijke manier een woordje zeggen, maar wij spreken niet met tranen over onze wangen, terwijl wij voor hen kermen en met God worstelen. Ook zouden wij hun onze overtuiging niet opdringen, al weten wij dat zij verloren gaan omdat zij Christus, de Gekruisigde, niet kennen. Moge God de spade regen zenden aan Zijn kerk, aan mij en aan u. Mogen wij ons gaan inspannen en de hoogste vorm van ijver zoeken voor het Koninkrijk van Koning Jezus. Mogen de dagen komen waarin wij niet meer hoeven te klagen dat wij veel zaaien en weinig inbrengen. Mogen wij in

plaats daarvan honderdvoudig loon ontvangen, door de genade van onze Heere Jezus Christus.

Heel zwak, maar toch met de ernstigste bedoelingen, heb ik geprobeerd in u het verlangen naar een hoger leven op te wekken en een hogere maatstaf op te richten. Probeer uw Meester meer lief te hebben; bid of u vervuld mag worden met Zijn Geest. Wees niet alleen maar winkeliers met een christelijk vernisje, maar wees overal christenen: geen pleetwerk, maar massief metaal. Wees dienstknechten van Jezus Christus, hetzij dat u eet, hetzij dat u drinkt, hetzij dat u iets anders doet. Dien Hem met beide handen en met heel uw hart. Span uw mannelijke kracht tot het uiterste en zet die volledig in voor de dienst van uw Verlosser. Leef zolang u leeft. Verbeuzel uw bestaan niet aan lagere doelen. Beschouw de heerlijkheid van Christus als het enige doel dat de kracht van uw mannelijkheid waard is, en de verbreiding van de waarheid als het enige streven dat uw geestvermogens waard is. Doe de kosten en word ten koste gegeven in de dienst van uw Meester.

Gehoorzaamheid

De weg van de gehoorzaamheid is meestal een middenweg. 'Wijk daarvan niet, ter rechter hand noch ter linkerhand.'

Er is altijd een rechterhand en er is altijd een linkerhand, en beide zijn waarschijnlijk verkeerd. Aan weerskanten liggen uitersten. Ik geloof dat dit opgaat voor duizenden dingen in het gewone leven, en in veel opzichten ook voor geestelijke dingen.

De weg van de waarheid in de leer is meestal een middenweg. Er zijn bepaalde geweldige waarheden, zoals Gods soevereiniteit, de leer van de verkiezing, de handelingen van het verbond, enzovoort. Sommige mensen kijken met zoveel liefde naar deze waarheden dat ze voor alle andere waarheden blind willen zijn, en dat ook zijn. Deze grote en kostbare leerstukken vullen hun hele gezichtsveld. Een ander deel van Gods Woord, dat even waardevol is, blijft dan ongelezen, of het wordt verdraaid tot een zogenaamde verzoening met de eerstgenoemde waarheden. Dan zijn er weer anderen die

veel ophebben met de mens. Ze voelen diep mee met het menselijk geslacht. Ze zien de zonde en de ondergang van de mens, en ze zijn erg ingenomen met de barmhartigheid van God en met de nodigheden van het evangelie die aan zondaars gedaan worden. Ze raken zo in de ban van deze waarheden, in verband met de verantwoordelijkheid van de mens en zijn vrije wil, dat ze niets anders meer willen zien. Alle andere leerstukken verklaren ze tot dwalingen. Als ze al toegeven dat de leer van de genade waar is, vinden ze haar waardeloos, maar meestal houden ze haar voor volkomen onwaar. Mij lijkt de weg van de waarheid te zijn dat we ze allebei geloven. We houden dan vast dat de zaligheid uit genade is, en we houden even stellig vast dat de ondergang van ieder mens geheel en volkomen zijn eigen schuld is. We handhaven de soevereiniteit van God en houden ook de verantwoordelijkheid van de mens vast. We geloven in de vrije wil van zowel God als mens. We ontoren God niet door Hem tot een lakei van de wil van Zijn schepselen te maken. Maar we ontslaan aan de andere kant de mens ook niet van alle verantwoordelijkheid door hem tot een blok hout of een machine te maken. Houd alles wat in de Bijbel staat voor waar. Wees nooit bang voor een tekst die door de heilige pen geschreven is. Ik hoop van harte dat u, wanneer u de bladzijden omslaat, nooit het gevoel hebt dat u een vers anders zou willen zien. Ik vertrouw erop dat u nooit wenst dat een tekst verbeterd zou worden, zodat hij wat calvinistischer zou klinken, of wat meer naar de leer van Arminius. Houd er altijd aan vast dat uw

geloofsbelijdenis moet buigen voor de Bijbel, en niet de Bijbel voor uw geloofsbelijdenis. Durf zo nodig een beetje inconsequent te zijn tegenover uzelf, liever dan inconsequent te zijn tegenover Gods geopenbaarde waarheid.

Wat onze woorden betreft: meestal zeggen we ofwel te veel, ofwel te weinig. We zwijgen wanneer de goddelozen voor ons staan, of we zijn onbezonnen met onze lippen en verraden een goede zaak door de onbezonnenheid waarmee we haar verdedigen. Er is een tijd om te spreken en een tijd om te zwijgen. Wie een goed oordeel heeft, let op zijn gelegenheden en kiest de middenweg. Hij zal niet breedsprakig zijn met raad waar niemand om vraagt. Maar hij zal ook niet laf en stom blijven wanneer hij van zijn Meester behoort te getuigen. Hetzelfde geldt voor de ijver.

Ook wat het vertrouwen van zijn ziel betreft, in de zaak van zijn eeuwige zaligheid, mag de christen niet afwijken naar rechts of naar links. 'Niemand dan Jezus' moet steeds het wachtwoord van onze geest zijn. Sommigen zullen ons deze kant op roepen, anderen die kant op. De valse bakens van de strandrovers willen ons in duizend richtingen op de rotsen lokken. Maar laten wij op de zon of op de poolster sturen, en niet vertrouwen op de verraderlijke gidsen van de menselijke verbeelding. Houd hieraan vast: 'niemand kan een ander fundament leggen, dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus', de Rechtvaardige.

Zo moeten we ook in het geloof zelf de middenweg houden. Laten we niet zijn zoals sommigen, die aanmatigend zijn, weigeren zichzelf te onderzoeken en verklaren dat het met hen wel goed moet zitten. Laten we bedenken:

*‘Wie nooit twijfelde aan zijn staat,
twijfelt misschien, misschien te laat.’*

Laten we aan de andere kant ook niet vervallen tot voortdurend twijfelen. Laten we niet denken dat we nooit volle zekerheid kunnen krijgen, maar altijd de vraag moeten blijven stellen:

*‘Dit is wat ik weten moet,
vaak verontrust het mijn gemoed:
heb ik de Heere lief of niet?
Ben ik de Zijne, of ben ik ’t niet?’*

Laten we God vragen ons op de middenweg te leiden, waarop we kunnen zeggen: ‘ik weet, Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is, mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot dien dag.’ Op die weg zijn we zorgvuldig, waakzaam en biddend, alsof onze zaligheid afhing van onze eigen waakzaamheid. Tegelijk steunen we op de zekere belofte en de onveranderlijke eed. We weten dat we in Christus staan en niet in onszelf, en dat we bewaard worden door de Machtige Jakobs en niet door enige kracht van onszelf. Deze middenweg, waarop we niet afwijken naar de rechterhand van de aanmatiging en ook niet naar de linkerhand van het ongeloof, is de weg die God ons wil laten gaan.

Deze regel – ik zou hem op tientallen manieren kunnen blijven toepassen – geldt ook voor u in uw dagelijks leven, als het gaat om uw opgewektheid of het gebrek daaraan. Sommige mensen glimlachen nooit. Lieve zielen! Op zondag laten ze de jaloezieën zakken. Ze vinden het jammer dat de bloemen zo mooi zijn, en vinden dat ze eigenlijk gewit hadden moeten worden. Ze geloven bijna dat het raadzaam zou zijn als de bloembedden in de tuin een wat ernstiger kleur hadden.

Laat niemand zich wijsmaken dat hij, als hij door Gods genade het goede doet, daardoor in deze wereld voorspoedig zal zijn. Het is heel goed mogelijk dat zijn nauwgezetheid, in elk geval een tijdlang, zijn voorspoed in de weg zal staan. God maakt het doen van het goede niet altijd tot een middel om geldelijk gewin te behalen. Integendeel, het gebeurt vaak dat mensen een tijdlang veel verliezen door hun gehoorzaamheid aan Christus. Maar de Schrift spreekt altijd met het oog op de lange duur. Zij overziet het hele leven, en daar belooft zij ware rijkdom. Als u voorspoedig wilt zijn, blijf dan dicht bij het Woord van God en bij uw geweten, en u zult de beste voorspoed hebben. U zult die niet binnen een week zien, en ook niet binnen een maand of een jaar, maar u zult er binnen afzienbare tijd van genieten. Ik heb er honderden gezien, en ik overdrijf niet als ik dat getal noem, die op verschillende momenten van verlegenheid bij mij kwamen om raad te vragen over wat ze moesten doen. Bijna altijd heb ik gemerkt dat de mensen die schipperen, of die een tussenweg zoeken waarbij ze zo weinig mogelijk kwaad

doen, maar toch een klein beetje, altijd van de ene sloot in de andere tuimelen. Hun hele leven is een leven van compromissen, van zonden en van ellende. Als ze al in de hemel komen, komen ze er sloffend aan, en de hele weg door steken doornen in hun voeten. Maar ik heb ook anderen gezien die er rechthout voor uitkwamen. Ze scheurden de koorden los waarin ze verstrikt zaten en zeiden: 'Ik zal het goede doen, al moet ik ervoor sterven.' Ze hebben moeten lijden. Ik zou gevallen kunnen noemen waarin ze jarenlang geleden hebben, tot groot verdriet van degene die hun de raad gaf waarnaar ze handelden. Niet dat hij spijt had van zijn raad, maar hij vond het erg dat ze moesten lijden. Toch is er altijd ergens een keer gekomen. Na verloop van tijd moesten ze zeggen: 'Ik dank God dat ik uiteindelijk, ondanks al mijn kruisen en verliezen, ertoe geleid ben trouw te blijven aan mijn overtuiging. Want ik ben een gelukkiger man, al ben ik dan geen rijker man.' In sommige gevallen zijn ze zelfs werkelijk rijker geworden, want uiteindelijk geldt zelfs in deze wereld: 'eerlijk duurt het langst.' Het is een heel lage manier om ertegen aan te kijken, maar recht en gerechtigheid winnen uiteindelijk, op de lange duur, wel het respect en de achting van de mensen. De dief neemt wel een korte weg om rijk te worden, maar het is zo'n gevaarlijke weg dat het niet loont. Wie daarentegen recht over de smalle weg voortgaat, zal merken dat dit de kortste weg is naar de beste soort voorspoed, zowel in deze wereld als in de komende.

Een goede broeder, van wie ik niet waardig ben de schoenriem te ontbinden, zei eens dat hij, toen hij de Rijn opvoer, nooit naar de rotsen keek, of naar de oude kastelen of de stromende rivier. Hij was zo in beslag genomen door andere dingen! Wel, voor mij is de natuur een spiegel waarin ik het aangezicht van God zie. Ik kijk graag om mij heen en

| ‘zie door de natuur op naar de God van de natuur.’

Maar dat was voor hem allemaal onheilig. Ik moet bekennen dat ik zoiets niet begrijp. Ik heb geen sympathie voor mensen die deze stoffelijke wereld beschouwen alsof het een heel slechte plaats is, alsof hier geen enkel spoor van de goddelijke hand te vinden is, geen bewijs van de goddelijke wijsheid en geen blijk van de goddelijke zorg. Ik denk dat we ons mogen verlustigen in de werken van God en daar veel vreugde in mogen vinden. Door Zijn werken te overdenken, kunnen we zelfs een flink eind dichterbij God Zelf komen. Wat ik hier heb aangeduid, is het ene uiterste. Er zijn anderen die één en al schuim en lichtzinnigheid zijn. Ze belijden christenen te zijn, maar kunnen niet leven zonder dezelfde vermaken als wereldse mensen. Ze moeten nu eens op dit feest zijn en dan weer op dat. Ze voelen zich nooit op hun gemak als ze geen grappen maken en niet achter alle lichtzinnigheden en beuzelarijen van de wereld aan lopen. Ach, het eerste is een vergeeflijke zwakheid, waarin veel prijzenswaardigs zit, maar dit is een verfoeilijke zwakheid, waarover ik niets goeds kan zeggen. De

christen moet volgens mij tussen die twee door laveren. Hij moet opgewekt zijn, maar niet lichtzinnig. Hij moet onder alle omstandigheden staande blijven en gelukkig zijn. Hij moet voor iedereen een vriendelijk en hartelijk woord hebben en een mens onder de mensen zijn, zoals de Heiland was. Hij moet bereid zijn aan te zitten aan de maaltijd, feest te vieren en zich te verblijden met de blijden. Toch moet hij in dat alles hemelsgezind blijven. Hij moet voelen dat een vreugde waarin hij Christus niet bij zich kan hebben, geen vreugde is. Plaatsen van vermaak waar hij zijn Heere niet mee naartoe kan nemen, zijn voor hem geen plaatsen van vermaak, maar tonelen van ellende. Hij moet steeds opgewekt, gelukkig en blij zijn. Tegelijk moet hij een diepe ernst van geest tonen, die alles wat heiligschennend licht en beuzelachtig is, ver van hem houdt.

Richt volgens dezelfde regel uw zaken in. Sommige mensen in het zakenleven gaan zo te werk dat ze van de morgen tot de avond aan niets anders kunnen denken dan aan zaken. Ik heb moeten treuren over sommige christenen die niet wisten wanneer ze genoeg hadden. Ze deden al zoveel als ze konden doen zonder schade voor hun ziel, en ze hadden geen winst meer nodig. Toch moesten ze per se nog iets anders beginnen. Dat nam hun alle gelegenheid weg om Gods zaak te dienen, en alle tijd voor bezinning en overdenking. Zo bracht het dorheid en magerheid in hun ziel. Over anderen moeten we klagen omdat ze in hun beroep niet hard genoeg werken. Ze zitten onder een preek als ze achter de toonbank zouden

moeten staan. Of ze genieten van een bidstond als ze de kousen van hun man zouden moeten stoppen. Ze gaan in de dorpen preken, terwijl ze beter geld zouden kunnen verdienen om hun schuldeisers te betalen. Zo zijn er uitersten. Maar de ware christen is ijverig in zijn werk en ook vurig van geest, en probeert die twee te verenigen. De gelovige behoort te zijn als iemand uit vroeger tijden, 'rechtvaardig en godvrezende', zonder dat de ene plicht besmeurd is met het bloed van een andere plicht.

‘Alleenlijk wees sterk en heb zeer goeden moed’

| Jozua 1:7

Jozua was wat beloften betreft bijzonder begunstigd. De beloften die God hem gaf, waren breed en veelomvattend, en buitengewoon bemoedigend. Maar daarom mocht Jozua niet bij zichzelf zeggen: ‘Deze verbondstoezeggingen zullen zeker vervuld worden, dus kan ik stil blijven zitten en niets doen.’ Integendeel, juist omdat God besloten had dat het land veroverd zou worden, moest Jozua er ijverig naar streven het volk voorwaarts te leiden in de strijd. Hij mocht de belofte niet gebruiken als een rustbed waarop zijn luiheid zich kon uitleven, maar als een gordel om zijn lendenen te omgorden voor de daden die nog moesten komen.

Laten we de genadige beloften van onze God altijd zien als een aansporing tot inzet. We zouden uiterst ondankbaar en verfoeilijk tegen Hem zondigen als we bij onszelf zeiden: ‘God zal Zijn volk niet in de steek laten;

laten we het daarom wagen te zondigen.’ En we zijn bijna even goddeloos als we in onze gedachten fluisteren: ‘God zal Zijn eigen besluiten zeker vervullen en de zielen van Zijn verlost en als loon aan Zijn Zoon Jezus geven. Laten we dus niets doen en ons helemaal onthouden van ijverige christelijke dienst.’ Dat is geen passende taal voor echte kinderen. Zo praten mensen die uit luiheid onwetend zijn, of louter huichelaars, die God alleen maar bespotten terwijl ze voorgeven Zijn besluiten te eerbiedigen. Door de eed, door de belofte, door het verbond en door het bloed dat het verzegelt, worden wij voortdurend aangespoord om aan het werk te zijn voor Christus. Want we zijn behouden om Hem te dienen, in de kracht van de Heilige Geest, met hart en ziel en kracht.

Jozua werd in het bijzonder aangespoord om op de weg van de gehoorzaamheid te blijven. Hij was de aanvoerder, maar er was een grote Opperbevelhebber Die hem zijn marsorders gaf. Jozua werd niet overgelaten aan zijn eigen feilbare oordeel of zijn grillige verbeelding. Hij moest doen naar alles wat in het boek van de wet geschreven stond. Zo is het ook met ons die geloven. Wij zijn ‘niet onder de wet, maar onder de genade’. Toch is er nog altijd een regel van het evangelie die wij moeten volgen, en de wet in de hand van Christus is voor de gelovige een heerlijke levensregel.

‘Alleenlijk wees sterk en heb zeer goeden moed, dat gij waarneemt te doen naar de ganse wet, welke Mozes, Mijn knecht, u geboden heeft.’ Toen u de woorden hoorde:

‘Alleenlijk wees sterk en heb zeer goeden moed’, dacht u dat er een grote heldendaad verricht moest worden. Dat vermoeden was juist, want alle heldendaden liggen besloten in die ene uitspraak: ‘dat gij waarneemt te doen naar de ganse wet, welke Mozes, Mijn knecht, u geboden heeft.’ De hoogste heldendaad van het christelijk leven is Christus gehoorzamen. Niemand zal die heldendaad ooit volbrengen, of hij moet de regel van het geloof geleerd hebben. Hij moet ertoe gebracht zijn op Christus te rusten en voort te gaan op de weg van de gehoorzaamheid, in een kracht die niet de zijne is, maar die hij ontvangen heeft door het werk van de inwonende Heilige Geest. De wereld vindt gehoorzaamheid iets kleingeestigs en noemt opstandigheid vrijheid. We hebben mensen horen zeggen: ‘Ik wil mijn eigen baas zijn; ik volg mijn eigen wil.’ Vrij denken en vrij leven lijkt de roem van de wereldling te zijn. En toch, als de wereld maar verstand genoeg had om zichzelf van dwaasheid te overtuigen wanneer haar onweerlegbaar bewijs geleverd wordt, zou het niet moeilijk zijn om aan te tonen dat wie de gehoorzamen beschimpt, een dwaas is. Neem de eigen kriegsregel van de wereld. Wie wordt als de dapperste en beste soldaat beschouwd, anders dan de man die het bevel van zijn aanvoerder het nauwkeurigst gehoorzaamt?

Over de oude Franse oorlogen wordt een verhaal verteld dat al honderden keren herhaald is. Een schildwacht is op een bepaalde post gezet. Bij het vallen van de avond, terwijl hij heen en weer loopt, komt de

keizer zelf voorbij. Hij kent het wachtwoord niet. Onmiddellijk houdt de soldaat hem staande. 'U kunt er niet langs', zegt hij. 'Maar ik moet erlangs', zegt de keizer. 'Nee', antwoordt de man, 'al was u de kleine korporaal in het grijs zelf, u zou er niet langs mogen.' Daarmee bedoelde hij natuurlijk de keizer. Zo werd de alleenheerser zelf door een bevel tegengehouden. De waakzame soldaat werd later rijk beloond, en de hele wereld zei dat hij een dappere kerel was. Uit dat voorbeeld, en er zijn honderden van zulke voorbeelden die altijd met instemming verteld worden, leren we dit: gehoorzaamheid aan bevelen van hogerhand, uitgevoerd ten koste van alles, is een van de hoogste bewijzen van moed die een mens kan geven. Daar stemt de wereld zelf mee in. Dan is het toch zeker niets laags of kruiperigs als iemand gehoorzaam is aan Hem Die de Opperbevelhebber van het heelal is, 'de Koning der koningen, en Heere der heren'. Wie koelbloedig het goede en het ware doet, tegen alle spot in, is moediger dan wie zich om de roem voor de mond van het kanon werpt. Ja, en laat ik eraan toevoegen: een leven lang nauwgezet gehoorzaam blijven kan meer moed vragen dan zelfs de martelaar toont wanneer hij zich eens en voor altijd overgeeft om op de brandstapel te sterven.

In het geval van Jozua bracht volledige gehoorzaamheid aan het goddelijke bevel talloze moeilijkheden met zich mee. Het bevel aan hem was dat hij het hele land moest veroveren voor de begunstigde stammen, en dat deed hij naar zijn beste vermogen. Maar

hij moest steden belegeren die tot aan de hemel ommuurd waren. Hij moest strijden tegen koningen wier krijgers in ijzeren wagens ten strijde trokken, gewapend met zeisen. De eerste gevechten waren verschrikkelijk. Als hij geen moedig en bekwaam soldaat was geweest, zou hij zijn zwaard weggeborgen hebben en de strijd gestaakt hebben. Maar de geest van gehoorzaamheid hield hem staande. U en ik hebben geen Hevieten en Jebusieten te doden, geen steden af te breken en geen ijzeren wagens tegemoet te treden. Toch zullen we merken dat het geen gemakkelijke zaak is om op de weg van een consequent christelijk leven te blijven.

Bovendien kreeg Jozua niet alleen met moeilijkheden te maken, maar maakte hij door zijn gehoorzaamheid ook veel vijanden. Dat was niet meer dan natuurlijk. Zodra bekend werd dat Jericho ingenomen was en dat Ai stormenderhand veroverd was, lezen we van het ene verbond van koningen na het andere. Hun doel was de macht van Jozua te vernietigen, want deze koningen wisten heel goed dat hij hen zou verpletteren als zij hem niet verpletterden. Nu, de christen verkeert in een vergelijkbare positie. Hij zal zeker vijanden maken. Hij zal er wel naar streven geen vijanden te maken. Maar stel dat het doen van het goede, het geloven van het ware en het betrachten van het eerlijke hem elke aardse vriend zou kosten. Dan zal hij dat maar een klein verlies vinden, want zijn grote Vriend in de hemel zal nog vriendelijker voor hem zijn en Zich nog genadiger aan hem openbaren dan ooit.

Jozua had in zijn gehoorzaamheid veel moed nodig, omdat hij een taak op zich genomen had die, als hij haar uitvoerde, jarenlange volharding vroeg. Wanneer hij de ene stad had ingenomen, moest hij verder om de volgende vesting aan te vallen. De dagen waren niet lang genoeg voor zijn veldslagen. Hij gebiedt de zon stil te staan, en de maan blijft staan. En zelfs wanneer die lange dag voorbij is, ziet de morgen hem nog altijd met het zwaard in de hand. Jozua was als een van die ridders van vroeger die in hun wapenrusting sliepen. Hij was altijd aan het vechten. Zijn zwaard moet vol kerven gezeten hebben, en vaak moet zijn wapenrusting bloedrood geweest zijn. Hij had een levenslange onderneming voor zich. Zo is het leven van de christen: een strijd van begin tot eind. Zodra u gewassen bent in het bloed van Christus en bekleed met Zijn gerechtigheid, moet u zich een weg hakken door een haag van vijanden, helemaal tot aan de eeuwige troon. Elke voetstap van de weg zal u betwist worden; geen duimbreed zal satan voor u wijken. U moet dagelijks blijven strijden. 'Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.' Dat is niet de beginner die in eigen kracht begint en al snel aan zijn einde is. Het is wie, omgord met goddelijke genade en met de Geest van God in zich, vastbesloten is vol te houden tot hij de laatste vijand verslagen heeft. Zo iemand verlaat het slagveld nooit voordat hij het woord gehoord heeft: 'Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht!' Laat de man die zegt dat het leven van de christen laag is en zonder mannelijkheid, eerst wijsheid gaan leren voordat hij spreekt. Want van

alle mensen is de volhardende gelovige het meest mannelijk. U die zich op uzelf beroemt, op uw moed in het zondigen: u zwicht voor de vijand. U bent een kruiperige hond; u keert de vijand de rug toe; u dingt naar de vriendschap van de wereld. U hebt niet genoeg moed om het goede en het ware te durven doen. U bent onder het juk van satan en van uw eigen hartstochten doorgestaan. En om uw eigen lafheid te verbergen bent u laag genoeg om de moedige christen een lafaard te noemen. Foei, dat u bij uw andere ondeugden ook nog leugens voegt!

Als we Christus volgen, zullen we vaak echt moedig moeten zijn tegenover de gewoonten van de wereld. U zult dat merken, jongeman, in een handelshuis. U zult het merken, echtgenoot, zelfs bij uw eigen vrouw en kinderen, als zij niet bekeerd zijn. Kinderen hebben het op school gemerkt. Handelaars merken het op de markt. Wie een echte christen wil zijn, heeft een sterk hart nodig. Er wordt een verhaal verteld over dr. Adam Clarke dat laat zien hoeveel moed een jonge christen soms nodig heeft. Toen hij in een winkel in de stad Coleraine werkte, waren ze bezig met de voorbereidingen voor de jaarmarkt, en er werden rollen stof gemeten. Een ervan was te kort, en de baas zei: 'Kom, Adam, pak jij dat eind, dan pak ik het andere. Dan trekken we eraan en rekken we het wel uit tot het lang genoeg is.' Maar Adam had geen handen om het te doen en geen oren om het oneerlijke bevel van zijn baas te horen. Ten slotte weigerde hij botweg. Daarop zei de baas: 'Jij wordt nooit

een koopman; je bent hier nergens goed voor; ga maar naar huis en zoek iets anders.' Nu wordt zoiets misschien niet meer gedaan, want tegenwoordig bedriegen mensen meestal niet op die openlijke, botte manier. Maar ze bedriegen op sluwere manieren. De verslagen van de faillissementsrechtbank zullen u laten zien wat ik bedoel. Wanneer dezelfde persoon het ene faillissement na het andere aanvraagt, is dat meestal dubbel gedistilleerde diefstal. Het is geen ouderwetse diefstal, zoals die waarvoor mensen vroeger naar de strafkolonie gestuurd of opgehangen werden, maar iets wat erger is dan struikroversij en inbraak. De echte christen zal zo nu en dan voet bij stuk moeten houden en zeggen: 'Nee, ik kan en ik wil niet bij zoiets betrokken raken.' Dat zal hij moeten zeggen tegen zijn baas, tegen zijn vader en tegen zijn vriend, wiens achting hij graag wil winnen en die hem in het leven heel goed zou kunnen helpen. Maar als het uw plicht is, mijn beste broeder en zuster, om zo het goede te doen, doe het dan, al valt de hemel naar beneden. Doe het, al staart de armoede u in het gezicht. Doe het, al wordt u morgen op straat gezet. U zult op de lange duur nooit verlies lijden door God. En 'indien gij ook lijdt om der gerechtigheid wil, zo zijt gij zalig!' Acht uzelf gelukkig dat u het voorrecht hebt om ter wille van uw geweten enig offer te brengen. Want in deze tijd hebben wij niet de gelegenheid om God te eren zoals zij deden die naar de gevangenis gingen, op de pijnbank gelegd werden en op de brandstapel kwamen. Laten we daarom de andere gelegenheden die ons gegeven worden

niet verwerpen, om te laten zien hoeveel we de Heere liefhebben en hoe trouw we Hem willen dienen. Wees heel moedig om in alles te doen wat de Heere Jezus u gebiedt. Laat de mensen u voor een idioot houden als ze willen; u zult een van de kampvechters van de Heere zijn, een echte ridder van het kruis.

De wereld zegt: 'We moeten niet al te precies zijn.' Huichelachtige wereld! De wereld bedoelt dat ze Gods wet het liefst helemaal kwijt zou zijn. Maar omdat ze dat nauwelijks ronduit durft te zeggen, slaat ze de walgelijkste huichelpraat uit die er bestaat: 'We moeten niet al te nauwgezet of al te kieskeurig zijn.' Zoals iemand eens tegen een oude puritein zei: 'Veel mensen hebben hun geweten in tweeën gescheurd. Zou u in het uwe niet gewoon een klein kerfje kunnen maken?' 'Nee', zei hij, 'dat kan ik niet, want mijn geweten behoort aan God.' 'We moeten toch leven', zei een geldzuchtige winkelier, als verontschuldiging voor iets wat hij anders niet kon verdedigen. 'Ja, maar we moeten ook sterven', was het antwoord, 'en daarom mogen we zoiets niet doen.' Het is voor niemand van ons strikt noodzakelijk om te leven. Als we niet kunnen leven zonder kwaad te doen, zijn we waarschijnlijk beter af als we dood zijn.

Het wezen van gehoorzaamheid ligt, zoals ik al gezegd heb, in nauwkeurigheid. Uw kind is misschien soms ongehoorzaam, maar zal in de regel toch doen wat u het zegt. Juist in de kleine dingen zou een grondige en prijzenswaardige gehoorzaamheid blijken. Laat de wereld

hier zelf over oordelen. Hier is een eerlijk man. Zeggen de mensen over hem: 'Hij is zo eerlijk dat hij geen paard zou stelen'? Nee, dat zou niet bewijzen dat hij erg eerlijk is. Maar ze zeggen: 'Hij zou nog geen speld wegnemen die niet van hem was.' Zo omschrijft de wereld zelf eerlijkheid, en als het om gehoorzaamheid aan God gaat, zou het toch zeker net zo moeten zijn. Hier is een koopman, en hij pocht: 'Ik heb een klerk die zo'n goede boekhouder is dat je in zes maanden rekenwerk nog geen vergissing van één penny zou vinden.' Het zou niet veel betekend hebben als hij had gezegd: 'Je zou in zes maanden rekenwerk geen vergissing van tienduizend pond vinden.' En toch, als iemand vasthoudt aan kleine dingen en nauwgezet en precies is, beschuldigen wereldse mensen hem ervan dat hij te streng is, te strikt, te stijf, en wat al niet meer. Terwijl volgens hun eigen woorden het wezen van eerlijkheid en correctheid juist nauwkeurigheid in kleine dingen is.

‘Naar uw geloof’

Niets is onmogelijk voor de man die weet hoe hij door worstelend gebed de hemel kan overwinnen. Wij hebben één, twee, tien of twintig boetvaardigen bekeerd zien worden. Soms waren wij van harte dankbaar dat er in één maand honderd aan de gemeente werden toegevoegd. Maar hadden wij daar ooit tevreden mee mogen zijn? Hadden wij niet moeten voelen dat het gebed dat gezegend werd tot de bekering van honderd mensen, naar Gods raad misschien verhoord zou zijn met de bekering van duizend, als het ernstiger was geweest? Waarom niet? Ik zie niet in waarom Londen niet vóór vandaag over een jaar van het ene eind tot het andere door de waarheid van het evangelie geschokt zou worden. U zult zeggen: ‘Wij hebben niet genoeg predikanten.’ Maar God kan ze maken. Hij kan predikanten voor Zijn waarheid vinden, ja, als Hij dat wilde, zelfs onder de uitvaagsels van de aarde. Hij kan de slechtste mensen nemen, de verachtelijksten van allemaal, hun hart veranderen en hen de waarheid laten

prediken, als het Hem behaagt. Wij moeten niet kijken naar wat wij hebben. Het getuigenis van de zintuigen brengt alleen hen in verwarring die door het geloof willen wandelen. Zie wat Hij voor de kerk deed in het geval van Saulus van Tarsen. Hij ging eenvoudig naar het leger van de duivel, haalde er een van de aanvoerders uit en zei tegen hem: 'Welnu, meneer, gaat u nu het evangelie prediken dat u vroeger verachtte.' En wie heeft het beter gepredikt? Wel, het zou mij niet verbazen als wij binnenkort, als antwoord op het gebed, de ritualistische geestelijken het evangelie zien prediken! Wie weet doen de roomse priesters het nog eens en herhalen zij de geschiedenis van Luther en Melanchthon. Werden Luther, Melanchthon en Calvijn met hun strijdmakkers niet uit de pauselijke duisternis gehaald om het volk het licht te tonen? Wij hebben de machtige werken van God met onze oren gehoord; waarom zouden wij ze niet met onze ogen zien? De Heere kan Zijn mannen vinden op plaatsen waar wij niets van hen af weten. De Doper wees naar de oevers van de Jordaan en zei: '...dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken.' En zoals Hij dat toen kon, zo kan Hij het nu. Laten wij niet wanhopen. Als wij er maar om willen bidden, zal onze hemelse Vader Zijn kinderen niets weigeren. Kom, kom toch, in eenvoud van hart, en: 'U geschiede naar uw geloof.'

Daarginds zijn twee mensen. Ze leven allebei, maar de een ligt in bed. Hij wordt wakker, maar zegt met de luiaard:

| ‘U hebt mij te vroeg gewekt, ik moet weer gaan slapen.’

En als hij opstaat, kijkt hij met wezenloze verwondering en vreemde verbijstering om zich heen. Hij heeft geen energie, hij is lusteloos, en wij zeggen van hem: ‘Wat een levenloos schepsel is dat! Hij leeft wel, maar met hoe weinig levenskracht!’ Nu ziet u een andere man. Zijn slaap is kort; hij is vroeg wakker en gaat naar zijn zaak. Hij haalt de luiken weg en staat achter de toonbank om de ene klant na de andere te helpen. Hij is één en al bedrijvigheid; hij is hier, daar en overal, en niets wordt verwaarloosd. Zijn ogen zijn wijd open, zijn hoofd werkt, zijn handen zijn bezig, al zijn leden zijn vlug. Wel, wat een ander mens is dat! U bent blij als u die tweede man in dienst kunt nemen; hij is tien keer het loon van de eerste waard. In hen beiden is leven, maar wat een verschil is er tussen hen! De een leeft met volle teugen, de ander sleept een smakeloos bestaan voort.

En hoeveel christenen zijn er niet van die soort! Op zondagmorgen slenteren ze binnen, gaan zitten en pakken hun gezangboek. Ze luisteren naar het gebed zonder mee te bidden en horen de preek, maar hadden die bijna net zo goed niet kunnen horen. Ze gaan naar huis, komen de zondag door en gaan weer aan het werk. Bij hen is er nooit enig verborgen gebed om de bekering van mensen. Ze proberen nooit met kinderen, dienstboden of vrienden over Christus te spreken. Er is geen ijver, geen heilige naijver, geen vlamme liefde, geen vrijgevigheid, geen toewijding van hun bezit aan

Gods zaak! Dit is een al te getrouw beeld van een groot aantal belijdende christenen. Was het maar niet zo!

Aan de andere kant zien wij een ander soort mens: iemand die vernieuwd is in de geest van zijn gemoed. Hij moet weliswaar in de wereld zijn, maar zijn voornaamste gedachte is hoe hij de wereld kan gebruiken om de heerlijkheid van Christus te bevorderen. Als hij zaken doet, wil hij geld verdienen om iets te hebben waarvan hij mild kan geven voor de verbreiding van het evangelie. Als hij vrienden ontmoet, probeert hij er een woord voor zijn Meester tussen te krijgen. Wanneer hij maar de gelegenheid krijgt, zal hij spreken of schrijven; altijd zal hij erop uit zijn iets te doen voor Hem Die hem met Zijn dierbaar bloed gekocht heeft. Wel, als het gepast was namen te noemen, zou ik hier enkelen kunnen aanwijzen die zo vol leven zijn dat hun lichaam nauwelijks sterk genoeg lijkt voor de werkelijke levenskracht en energie van hun ziel. O, zij zijn de room van de kerk, het puikje van de kudde, de mannen die ware mannen zijn en de vrouwen die de ware dochters van Jeruzalem zijn.

Het is dus niet de grote man, beladen met geleerdheid, die groot werk voor God zal verrichten. Het is de man die, hoe gering zijn bekwaamheid ook is, vervuld is van kracht en vuur, en die voorwaarts stormt in de energie die de hemel hem gegeven heeft: hij zal het werk volbrengen. Het is de man met het krachtigste geestelijke leven, bij wie de werkelijke levenskracht op het hoogste punt van spanning staat, en die, zolang hij

leeft, met alle kracht van zijn wezen leeft tot eer van God.
Leg deze drie of vier dingen bij elkaar, en ik denk dat u de
middelen tot voorspoed hebt.

Het soort arbeiders dat nodig is

Welk soort mannen wil de Meester gebruiken? Het moeten arbeiders zijn. De man die van zijn bediening geen hard werk maakt, zal het op de laatste grote dag heel hard werk vinden om rekenschap te geven van zijn luiheid. Een heer die een gemakkelijk leven wil, moet er nooit aan denken de christelijke kansel te beklimmen. Hij is daar niet op zijn plaats. En als hij er toch komt, is het enige advies dat ik hem kan geven: ga er zo snel mogelijk weer af. Wil hij die plaats niet vrijwillig verlaten, dan denk ik aan de woorden van Jehu over Izebel: ‘Stoot ze van boven neder’, en vind ik dat advies van toepassing op een luie predikant. Een luitaard heeft geen recht op de kansel. Hij is een werktuig van satan om de zielen van mensen in het verderf te storten.

De bediening vraagt hoofdarbeid. De prediker moet zijn denken in zijn onderwijs leggen, en lezen en studeren om zijn geest in goede conditie te houden. Hij mag de

mensen niet vermoeien door hun de waarheid op een mufte, onvruchtbare manier te vertellen, zonder iets vers uit zijn eigen ziel om er kracht aan te geven. Bovenal moet hij hartenwerk in zijn prediking leggen. Hij moet voelen wat hij preekt. Een preek houden mag voor hem nooit iets gemakkelijk zijn; hij moet het gevoel hebben dat hij zijn leven wel zou kunnen uitpreken voordat de preek uit is. Er moet zielenwerk in zitten. De hele mens moet tot inspanning gewekt worden. Heel de natuur waarmee God hem begiftigd heeft, moet zich met al haar kracht richten op het werk dat hij onderhanden heeft. Zulke mannen hebben wij nodig. Het moet ellendig werk zijn om daar te staan en een preek af te dreunen, in een soort verstaanbaar gesnurk, voor mensen die ergens tussen waken en slapen in zitten. Ik vraag mij af welke verontschuldiging sommigen ten slotte zullen aanvoeren omdat zij dit gewoonlijk gedaan hebben. Een dorre geloofsbelijdenis verkondigen, bepaalde leerstukken doorlopen en ze logisch uitleggen en inscherpen, maar nooit de gewetens van de mensen aanpakken! Hun nooit hun zonden verwijten, hun nooit hun gevaar voorhouden, hen nooit met tranen en smeekbeden tot een Zaligmaker nodigen! Wat een krachteloos werk is dat! Wat moet er van zulke predikers worden? God zij hun genadig! Wij hebben arbeiders nodig, geen lanterfanter. Wij hebben mannen nodig die in vuur en vlam staan, en ik smeed u: vraag God of Hij hen wil zenden. De oogst kan nooit binnengehaald worden door mensen die niet willen werken. Ze moeten hun jas uittrekken en in

hemdsmouwen aan de slag gaan. Daarmee bedoel ik dat ze hun waardigheid moeten afleggen en zich aan het werk van Christus moeten zetten alsof ze het menen, als echte oogstarbeiders. Ze moeten zweten bij hun werk. Op het oogstveld kan immers niets gebeuren zonder het zweet van het aanschijn, en op de kansel niets zonder het zweet van de ziel.

Maar wat voor arbeiders zijn er nodig? Het moeten mannen zijn die midden in de tarwe gaan staan. U kunt geen tarwe maaïen door er twaalf yard vandaan te blijven staan en ernaar te wenken. U moet vlak bij de staande halmen komen; dat weet iedere maaier. En u kunt de harten van mensen niet bewegen en hen niet tot Christus brengen door uzelf te beschouwen als een hoger wezen, dat zich wonderlijk verwaardigt wanneer het een arme man de hand schudt. Er bestaat een heel deftige soort prediking die net zo belachelijk is als maaïen met het zakmesje met ivooren heft van een dame, met glacéhandschoenen aan. Ik geloof niet dat God die ooit zegent. Ga midden in de tarwe staan, als mannen die het menen! Gods dienaren behoren te voelen dat zij één zijn met het volk. Wie de mensen ook zijn, zij moeten hen liefhebben, zich met hen verwant weten en blij zijn hen te zien. Zij moeten hun in het gezicht kijken en zeggen: 'Broeder.' Ieder mens is mijn broeder. Hij kan een heel slechte broeder zijn, maar toch heb ik hem lief en verlang ik ernaar hem tot Jezus te brengen. De maaïers van Christus moeten midden in de tarwe gaan staan.

Kijk nu wat de arbeider meebrengt. Het is een sikkkel. Zijn omgang met het koren is scherp en snijdend. Hij snijdt er dwars doorheen, maait het koren af en werpt het op de grond. De man die God als arbeider in Zijn oogst wil gebruiken, moet niet komen met zachte en fijngevoelige woorden. Hij moet niet komen met vleierende leringen over de waardigheid van de menselijke natuur, over de voortreffelijkheid van zelfhulp, over ernstige pogingen om onze gevallen staat te herstellen, en dergelijke. Moge God zulke zoetsappigheid vervloeken, want zij is de vloek van deze tijd. De eerlijke prediker noemt een zonde een zonde en een kat een kat. Hij zegt tegen de mensen: 'U richt uzelf te gronde. Zolang u Christus verwerpt, leeft u aan de rand van de hel, en binnenkort zult u voor eeuwig verloren zijn. Er wordt geen doekje om gewonden: u moet door het geloof in Jezus de toekomende toorn ontvlieden, of u wordt voor altijd verdreven van Gods aangezicht en van alle hoop op vreugde.' De prediker moet zijn preken laten snijden. Hij moet de scherpte niet van zijn zeis halen uit vrees dat die iemand pijn zou doen. Het evangelie is bedoeld om het geweten te verwonden en dwars door het hart te gaan. Het doel daarvan is de ziel van de zonde en van het eigen ik te scheiden, zoals het koren van de grond gescheiden wordt. Ons doel is de zondaar helemaal neer te maaïen. Alle schoonheid van het vlees moet immers gedood worden; al zijn heerlijkheid en al zijn voortreffelijkheid moeten verdorren, en de mens moet als een dode zijn voordat hij behouden kan worden. Predikanten die er niet op uit zijn

diep te snijden, zijn het zout in de pap niet waard. God heeft nooit de man gezonden die nooit de gewetens van de mensen verontrust. Zo iemand mag een ezel zijn die het koren vertrapt, maar een maaier is hij zeker niet. Wij hebben getrouwe predikanten nodig; bid God dat Hij hen zendt.

Maar een arbeider is pas begonnen wanneer hij het koren maait; er is veel meer nodig. Terwijl hij maait, laat hij het koren op zijn arm vallen en legt het daarna in rijen neer. Vervolgens bindt hij het samen tot schoven, zodat het binnengehaald kan worden. Zo moet ook de arbeider die God op het veld zendt, een verzamelende arbeider zijn. Hij moet iemand zijn die Gods volk bijeenbrengt, die de treurenden troost en hen van de grond opraapt die door de scherpe sikkels van de overtuiging werden neergemaaid. Hij moet de heiligen samenbinden en hen opbouwen in hun allerheiligst geloof.

Bedenk ook dat het werk van de arbeider in de oogsttijd nooit klaar is voordat hij het koren binnen ziet. Zolang het niet tot een mijt is opgezet of in een schuur is gebracht, is zijn zwoegen niet voorbij. Zo houdt ook de christelijke dienaar, als God hem werkelijk tot Zijn werk gezalfd heeft, nooit op voor zielen te zorgen totdat ze in de hemel zijn. Hij is als Grootmoed met Christinne en Barmhartigheid en de kinderen. Hij gaat met hen mee van de Stad Verderf tot aan de rivier de Jordaan, en als hij kon, zou hij met hen door de rivier gaan. Het is zijn taak vooraan te marcheren met zijn schild, de draken en

reuzen met zijn zwaard tegemoet te treden en de kleinen te beschermen. Het is aan hem om teder voor hen te zijn, zoals een herder voor de lammeren en een voedster voor haar kinderen. Want hij verlangt ernaar hen ten slotte aan zijn Meester voor te stellen en te zeggen: 'Ziet, ik en de kinderen, die mij de HEERE gegeven heeft.'

Wij moeten tot de Heere bidden, want het is de zaak van de Heere. Alleen de Heere kan ons de juiste mannen zenden. Hij heeft het recht te zenden wie Hij wil, want het is Zijn eigen oogst, en een mens mag op zijn eigen akker in dienst nemen wie hij wil. Het zou volkomen tevergeefs zijn ons tot iemand anders te wenden. Het heeft geen zin bisschoppen te vragen arbeiders voor ons te vinden. God alleen maakt predikanten en verwekt ware werkers, en daarom moet de bede tot Hem gericht worden. 'Bidt dan den Heere des oogstes.' Het Onze Vader bevat in zijn eerste drie beden dit gebed: 'Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome. Uw wil geschiede, gelijk in den hemel also ook op de aarde.' Betekent dat niet: 'Heere, zend mannen uit die deze wereld leren Uw Naam te heiligen, opdat zij door de kracht van Uw Geest het middel mogen zijn om Uw Koninkrijk te doen komen en Uw wil te doen geschieden op de aarde zoals in de hemel'? Wij behoren voortdurend tot de grote Heere van de oogst te bidden om een voorraad ernstige arbeiders.

En valt u de uitdrukking op die hier gebruikt wordt: 'dat Hij arbeiders ... uitstote' (Engels: 'send forth',

uitzenden)? Het Grieks is veel krachtiger. Het betekent dat Hij hen vooruit zou duwen en hen zou uitstoten; het is hetzelfde woord dat gebruikt wordt voor het uitdrijven van een duivel uit een bezetene. Er is grote kracht nodig om een duivel uit te drijven, en er zal evenveel kracht van God nodig zijn om een predikant naar zijn werk uit te drijven. Tegen jonge mannen die mij over de bediening raadplegen, zeg ik altijd: 'Word geen predikant als u het kunt laten.' Want als iemand het kan laten, heeft God hem nooit geroepen. Maar als hij het niet kan laten, als hij moet preken of sterven, dan is hij de man. Moge de Heere mannen naar buiten duwen, hen uitstoten, hen uitdrijven en hen dwingen het evangelie te prediken. Want als zij niet onder goddelijke dwang preken, zal er van hun bediening geen geestelijke dwang uitgaan op de harten van anderen. 'Bidt dan den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote.'

Onze Heere zei: 'in Zijn oogst'. Dat spreekt mij aan, want de oogst is niet van ons. Als die oogst verloren gaat, is het de oogst van onze hemelse Vader die verloren gaat. Daardoor drukt het zwaar op mijn ziel. Als men mij vertelde dat de oogst van een of andere harde, heerszuchtige tiran verloren ging, zou ik misschien zeggen: 'Laat maar! Wat zou het hem of iemand anders baten als hij hem binnenhaalde? Hij vermaalt de aangezichten van de armen; wie wil hem nu rijk zien?' Maar wanneer het om onze genadige God gaat, onze gezegende, liefdevolle Vader, dan is die gedachte niet te verdragen. En toch stelt Jezus het ons zo voor: het is

Gods oogst die verloren gaat omdat er niet gemaaid wordt.

Stel dat een engel u op zijn vleugel nam en u in de ruimte liet zweven, enkele honderden mijlen boven de aarde, waar u met versterkt gezichtsvermogen op de aardbol kon neerkijken. Stel dat u daar bleef rusten en dat de wereld in vierentwintig uur onder u ronddraaide, terwijl het zonlicht geleidelijk op alle delen ervan viel. En stel dat met het zonlicht bepaalde kleuren zichtbaar werden die aangaven waar genade was, waar afgoderij, waar atheïsme en waar pausdom. Dan zou het u bedroeven slechts hier en daar op onze aardbol, als kleine dauwdruppels, heldere tekenen van Gods genade te zien. Allerlei tinten duisternis zouden u laten zien dat de hele wereld nog in het boze ligt. En stel dat het visioen veranderde, en u de twee halfronden uitgespreid zag als een landkaart, veranderd in een korenveld waarvan het koren al wit is om te oogsten. Hoe bedroefd zou u dan zijn! U zou hier en daar mensen hun kleine lapjes grond zien maaien, die doen wat ze kunnen, terwijl de grote massa van het koren door de sikkel onaangeroerd blijft. U zou mijlenver land zien waar sinds de grondlegging van de wereld, voor zover wij weten, nooit één aar gemaaid is. Het zou u verdriet doen te bedenken dat Gods koren bederft: mensen die Hij naar Zijn eigen beeld gemaakt heeft, en gemaakt voor de onsterfelijkheid, die omkomen door gebrek aan het evangelie.

‘Bidt’: dat is de nadruk van de hele tekst. ‘Bidt dan den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote’, opdat deze velden niet voor onze ogen wegrotten.

‘Maar ik zal nooit preken’, zegt iemand. Als u niet preekt, kunt u God op een andere manier dienen. Zou u niet een bidstond in uw huis kunnen beginnen? Sommigen van u wonen in verschillende delen van Londen; zou u daar geen nieuw werk kunnen opzetten? Doe iets voor Jezus. En sommigen van u, goede vrouwen, zou u geen jonge vrouwen bij elkaar kunnen brengen om met hen over de Heiland te praten? Ja, maar misschien heeft een broeder in zijn hart een verlangen gesmoord om naar het zendingsveld te gaan. ‘Blust den Geest niet uit.’ Misschien mist u uw roeping, terwijl u probeert dat verlangen te onderdrukken. Ik zou liever zien dat u uitbarstte in dweperij en door uw geestdrift regelrechte dwazen werd, dan dat u bleef in een dode koelheid, waarbij de zielen van mensen u weinig kunnen schelen. Waar denken christenen tegenwoordig aan? Als zij over Japan horen, zeggen ze: ‘O, daar krijgen we een nieuwe handel.’ Maar zeggen ze ook: ‘Wie van ons kan naar Japan gaan om hun het evangelie te vertellen?’ Denkt u niet dat kooplieden, soldaten, zeelieden en dergelijke mensen die handel drijven met verre delen van de wereld, juist de aangewezen personen zijn om het evangelie te verspreiden? Zou een christen niet moeten zeggen: ‘Ik zal proberen een beroep voor mijzelf te vinden dat mij in contact brengt met een soort mensen die het evangelie

nodig hebben. Ik zal mijn beroep gebruiken als een dekmantel voor Christus. Huichelaars gebruiken de godsdienst als dekmantel voor gewin; daarom wil ik mijn handel dienstbaar maken aan mijn godsdienst? 'O', zegt iemand, 'dat kunnen we aan het genootschap overlaten.' God zegene het genootschap! En ik wilde bijna zeggen: Hij smore het genootschap, liever dan dat het de persoonlijke inzet smoort. Wij willen dat onze godvrezende kooplieden, arbeiders, soldaten en zeelieden overal voelen: 'Ik kan niet een plaatsvervanger in de vorm van een genootschap gaan zoeken om dit voor mij te doen. In de naam van God zal ik het zelf doen en een aandeel hebben in deze grote strijd.' Als u zelf niet kunt arbeiden, is het genootschap het prachtigste wat er te bedenken is, want daardoor kunt u anderen helpen. Maar toch is de belangrijkste roep van Christus dat u zelf uitgaat in de wegen en heggen, en zovelen als u er vindt, dwingt in te komen tot het feestmaal van het evangelie.

Een jonge bekeerling en vruchtbare werker

Het is heel vaak gebeurd dat mensen, terwijl zij denkbeeldige plannen ontwierpen, werkelijke kansen lieten liggen. Zij wilden niet bouwen omdat zij geen paleis konden neerzetten, en daarom rillen zij nu in de winterkou. Zij wilden geen eenvoudig zelfgeweven kleed dragen, want zij verwachtten binnenkort scharlaken en fijn linnen. Zij waren niet tevreden met een beetje doen, en daarom deden zij niets. Het heeft geen zin om te bidden om een omvangrijke opwekking en elkaar te troosten met de hoop daarop, als wij intussen onze ijver laten opbruisen en fonkelen en daarna laten vervliegen. Onze juiste weg is deze: met de hoogste verwachtingen en het grootste verlangen de vrouw na te volgen van wie geschreven staat: 'Zij heeft gedaan, hetgeen zij kon'. Dat doen wij door ijverig te arbeiden in zulke heilige werken als binnen ons bereik liggen, naar het voorschrift van Salomo: 'Alles, wat uw hand vindt om te doen, doe dat met uw macht'. Zolang gelovigen vol ijver doen wat God

hun in staat stelt te doen, zijn zij op de rechte weg naar overvloedig succes. Maar als zij de hele dag ledig staan en naar wonderen staan te gapen, zal hun geestelijk gebrek over hen komen als een gewapend man.

Andreas is het beeld van wat alle discipelen van Christus zouden moeten zijn. Laten wij dan beginnen. Deze eerste christelijke zendeling die vrucht zag, was zelf een oprechte volgeling van Jezus. Zo velen dringen zich moedwillig in de ambten van de Kerk van Christus, terwijl de eer van Zijn koninkrijk hun niets kan schelen en zij er geen deel noch lot in hebben. Daarom zal het altijd nodig blijven die waarschuwing te herhalen: 'Tot den goddeloze zegt God: Wat hebt gij Mijn inzettingen te vertellen?' Mensen die de schoonheid van Immanuël nooit gezien hebben, zijn niet geschikt om die aan anderen te beschrijven.

Andreas zette zich met ernst in voor de zielen van anderen, hoewel hij nog maar een jonge bekeerling was. Het lijkt erop dat hij Jezus op de ene dag aanschouwde als het Lam van God, en de volgende dag zijn broer Petrus opzocht. Het zij verre van ons dat wij u, die pas gisteren vreugde en vrede vond, zouden verbieden uw pas geboren ijver en jeugdig vuur in te zetten. Nee, wacht niet, maar haast u om het goede nieuws te verspreiden, dat voor u nu nog zo vers en zo vol vreugde is. Het is juist dat de gevorderden en de ervarenen zich bezighouden met de vitters en de twijfelaars. Maar u, ja u, hoe jong u ook bent, kunt mensen vinden met wie u wel overweg

kunt: een broer zoals Simon Petrus, een zus die u dierbaar is, die naar uw onopgesmukte verhaal zullen luisteren en uw eenvoudige getuigenis zullen geloven.

Andreas was een discipel, een nieuwe discipel, een alledaagse discipel, een man van gemiddelde bekwaamheid. Hij was helemaal niet de schitterende persoonlijkheid die zijn broer Simon Petrus bleek te zijn. In het hele leven van Jezus Christus komt de naam van Andreas voor, maar er is geen opvallende gebeurtenis mee verbonden. Later is hij ongetwijfeld een heel nuttige apostel geworden, en volgens de overlevering heeft hij zijn levenswerk bezegeld met de dood aan een kruis. Toch was Andreas in het begin, wat zijn gaven betreft, een gewone gelovige, iemand van de gangbare maat en niets bijzonders. Desondanks werd Andreas een nuttige dienaar. Daarmee is duidelijk dat dienstknechten van Jezus Christus zich er niet van mogen afmaken om de grenzen van Zijn koninkrijk uit te breiden door te zeggen: 'Ik heb geen opmerkelijk talent of bijzondere bekwaamheid.' Ik ben het hartgrondig oneens met hen die predikers met geringe gaven afkraken en hen bespotten, alsof zij helemaal niet op de kansel zouden mogen staan. Moeten wij als dienstknechten van God dan toch gemeten worden naar louter welsprekendheid? Is dat naar de wijze van Paulus, die afzag van wijsheid van woorden, opdat het geloof van de discipelen niet zou zijn in wijsheid van mensen, maar in de kracht van God? Als u uit de christelijke Kerk alle kleinere sterren kon wegvegen, zodat alleen die van de eerste grootte

overbleven, dan zou de duisternis van deze arme wereld zevenvoudig toenemen. Hoe vaak worden de vooraanstaande predikers, die de vreugde van de Kerk zijn, in de Kerk gebracht door mensen van minder aanzien, zoals Simon Petrus door Andreas bekeerd werd! Wie zal zeggen wat er van Simon Petrus geworden zou zijn als Andreas er niet was geweest? Wie zal zeggen of de Kerk ooit een Petrus zou hebben gehad als zij Andreas de mond had gesnoerd? En wie zal de vinger leggen op de broeder of zuster met minder gaven en zeggen: 'Die moeten zwijgen'? Nee, als u maar één talent hebt, gebruik het dan met des te meer ijver. God zal het van u terugvragen. Laat uw broeders u niet tegenhouden om het op rente te zetten. Bent u maar als het lampje van een glimworm, verberg uw licht dan niet. Want er is een oog dat voorbestemd is om bij uw licht te zien, een hart dat bestemd is om troost te vinden in uw zwakke schijnsel. Schijn, en moge de Heere u aannemen.

Iedere belijder van het geloof in Christus is verplicht iets te doen voor de uitbreiding van het koninkrijk van de Verlosser. Ik zou willen dat allen, welke gaven zij ook hebben, zo vlug waren als Andreas. Hij is nog niet bekeerd of hij is al zendeling; hij is nog maar net onderwezen of hij begint al te onderwijzen. Ik zou willen dat zij als Andreas niet alleen vlug waren, maar ook volhardend. Eerst vindt hij Petrus: dat is zijn eerste vrucht. Maar wie zal zeggen hoeveel hij er daarna vond? In een lang en nuttig leven heeft Andreas waarschijnlijk veel afgedwaalde schapen naar de schaapskooi van de

Verlosser gebracht. Toch zal die eerste zeker een van de dierbaarste voor zijn hart geweest zijn. 'Deze vond eerst zijn broeder Simon'. Hij was de geestelijke vader van vele zonen, maar het meest verheugde hij zich erover dat hij de vader was van zijn eigen broer Petrus: zijn broer naar het vlees, maar zijn zoon in Christus Jezus.

Het doel van de zielenwinner is niet om mensen alleen maar tot een uiterlijke godsdienstigheid te brengen. U hebt weinig voor iemand gedaan als u de sabbatsschender alleen maar tot een sabbatsvierder maakt en hem een eigengerechte farizeeër laat blijven. U hebt weinig voor hem gedaan als u hem, die nooit bad, overhaalt om alleen maar een formuliergebed te gaan gebruiken, terwijl zijn hart er niet bij is. U verandert dan alleen de vorm van de zonde waarin de man leeft. U voorkomt dat hij in het zoute water verdrinkt, maar u gooit hem in het zoete. U neemt hem het ene gif af, maar stelt hem bloot aan een ander. Het is zo: wilt u Christus werkelijk dienen, dan moeten uw gebed en uw ijver de persoon die het voorwerp van uw aandacht is geworden, blijven volgen. Dat moet doorgaan totdat u hem zover brengt dat hij de genade werkelijk aanneemt, Jezus Christus aangrijpt en het eeuwige leven aanvaardt zoals dat te vinden is in het verzoenend offer. Alles wat daarbij achterblijft, kan nut hebben voor deze wereld, maar moet nutteloos zijn voor de komende wereld. Mensen tot Jezus brengen, o, laat dat uw doel zijn! Niet hen tot de doop brengen, en ook niet naar het kerkgebouw, maar hen brengen aan de voeten van Hem Die alleen kan zeggen:

‘Ga heen in vrede’ en ‘Uw zonden zijn u vergeven’, hoe vele het er ook zijn.

Om mensen tot Jezus te brengen, kunt u bij de meesten het volgende middel gebruiken: hen onderwijzen, of hen op het spoor zetten waar zij over het evangelie kunnen leren. Het is heel opmerkelijk dat het licht van het evangelie voor ons zo overvloedig is, terwijl het in dit land zo onvolledig verspreid is. Wanneer ik in een treincoupé aan twee of drie mensen mijn eigen hoop op Christus uitlegde, merkte ik dat ik mijn toehoorders volkomen nieuwe dingen vertelde. Ik heb de verbazing gezien op het gezicht van menige verstandige Engelsman, wanneer ik de leer van het plaatsvervangend offer van Christus uitlegde. Ik heb mensen ontmoet die van jongs af aan hun parochiekerk hadden bezocht en toch totaal onwetend waren van de eenvoudige waarheid van de rechtvaardiging door het geloof. Ja, en sommigen die naar de kerken van de nonconformisten zijn geweest, lijken de fundamentele waarheid niet te hebben gegrepen dat niemand behouden wordt door zijn eigen doen. Zij hebben niet begrepen dat de zaligheid verkregen wordt door het geloof in het bloed en de gerechtigheid van Jezus Christus. Dit volk zit tot aan de keel ondergedompeld in eigengerechte leer, en het protestantisme van Maarten Luther is vrijwel overal onbekend. De waarheid wordt vastgehouden door allen die Gods genade geroepen heeft. Maar de grote wereld daarbuiten praat nog altijd over je best doen en dan hopen op Gods barmhartigheid, en ik weet niet wat nog

meer aan wettisch zelfvertrouwen. Intussen wordt de hoofdleer, dat wie in Jezus gelooft, behouden wordt door het volbrachte werk van Jezus, bespot als dweperij of aangevallen omdat zij tot losbandigheid zou leiden. Vertel het dan, vertel het aan alle kanten, en zorg ervoor dat niemand onder uw invloed er onwetend van blijft. Ik kan persoonlijk getuigen dat de uitleg van het evangelie in Gods hand vaak genoeg is gebleken om een ziel onmiddellijk tot vrede te brengen.

Nog maar een paar maanden geleden ontmoette ik een dame met bijna onvervalst roomse opvattingen. Toen ik met haar sprak, was ik verrukt te zien hoe boeiend en aantrekkelijk het evangelie voor haar was. Zij klaagde dat haar godsdienst haar geen gemoedsrust gaf, en dat ze nooit het gevoel had genoeg gedaan te hebben. Ze had een hoge dunk van de absolutie door de priester, maar die had haar geest duidelijk geen enkele rust kunnen geven. De dood boezemde haar angst in, God was verschrikkelijk, en zelfs Christus was eerder iemand voor wie zij ontzag had dan Die zij liefhad. Ik vertelde haar dat ieder die in Jezus gelooft, volkomen vergeven is, en dat ik wist dat ik vergeven was. Ik was er net zo zeker van als van mijn eigen bestaan. Ik vreesde leven noch sterven, want het zou voor mij hetzelfde zijn, omdat God mij het eeuwige leven gegeven had in Zijn Zoon. Toen zag ik dat een hele reeks nieuwe gedachten haar verbaasde. Zij zei: 'Als ik dat kon geloven, zou ik de gelukkigste mens ter wereld zijn.' Ik ontkende die conclusie niet, maar zei dat ik de waarheid ervan had ondervonden. En ik heb reden

om te geloven dat ons kleine, eenvoudige gesprek niet vergeten is. U kunt niet weten hoevelen in slavernij leven omdat zij het eenvoudigste onderwijs missen over de duidelijkste waarheden van het evangelie van Jezus Christus.

Velen kunnen ook tot Christus gebracht worden door uw voorbeeld. Geloof me, er is geen prediking in deze wereld als de prediking van een heilig leven. Het beschaamt mij soms en verzwakt mij in mijn getuigenis voor mijn Meester, wanneer ik bedenk dat sommige belijders van de godsdienst een schande zijn, niet alleen voor hun godsdienst, maar zelfs voor het gewone fatsoen. Ik krijg het gevoel dat ik met ingehouden adem en knikkende knieën moet spreken, wanneer ik denk aan de verdoemelijke huichelarij van hen die zich in de Kerk van God dringen. Door hun gruwelijke zonden brengen zij schande over de zaak van God en eeuwig verderf over zichzelf. In dezelfde mate als een gemeente heilig is, zal haar getuigenis voor Christus krachtig zijn. O, als de heiligen onbesmet waren, zou ons getuigenis zijn als vuur onder de stoppels, als een vurige fakkel onder de schoven. Als de heiligen van God minder op de wereld leken, onbaatzuchtiger waren, meer zouden bidden en meer op God zouden lijken, dan zou de tred van de legers van Sion de volken doen beven. Dan zou de dag van de overwinning van Christus zeker aanbreken.

‘Dienende met goedwilligheid’

| Efeze 6:7

De Heilige Geest vraagt ons niet onze plaats te verlaten om de Heere te dienen. Hij vraagt ons niet de huiselijke betrekkingen op te geven die ons tot man of vrouw maken, tot ouders of kinderen, tot meesters of dienstknechten. Hij geeft ons niet in om een bijzonder gewaad aan te trekken en de afzondering van een kluizenaarshut te zoeken, of de teruggetrokkenheid van het klooster. Niets van die aard wordt zelfs maar aangeduid. Maar Hij gebiedt de dienstknecht of de dienstmaagd in zijn of haar dienst te blijven: ‘dienende met goedwilligheid’. Onze grote Aanvoerder wil niet dat u hoopt de overwinning te behalen door uw post te verlaten. Hij wil dat u in uw vak, roeping of beroep blijft, en daarin intussen de Heere dient, door in gewone dingen de wil van God van harte te doen. Dat is de praktische schoonheid van ons heilig geloof: wanneer het

de duivel uit een mens uitdrijft, stuurt het hem naar huis om zijn vrienden tot zegen te zijn, door hun te vertellen wat grote dingen de Heere hem gedaan heeft. De genade verplant de boom niet. Zij laat hem het oude ouderlijk huis overschaduwen zoals voorheen, en goede vrucht dragen waar hij staat. De genade maakt ons niet onaards, hoewel zij ons wel onwereldlijk maakt. Ware godsdienst onderscheidt ons van anderen, zoals onze Heere Jezus afgescheiden was van de zondaren. Maar zij sluit ons niet op en zet geen omheining om ons heen, alsof wij te goed of te teer waren voor de ruwe behandeling van het dagelijks leven. Zij stopt ons niet in het zoutvat om dan het deksel dicht te doen, maar zij werpt ons te midden van onze medemenssen, tot hun welzijn. De genade maakt ons dienstknechten van God, terwijl wij nog altijd dienaren van mensen zijn. Zij stelt ons in staat de zaken van de hemel te doen, terwijl wij ons met de zaken van de aarde bezighouden. Zij heiligt de gewone plichten van het leven door ons te tonen hoe wij die in het licht van de hemel kunnen vervullen. De liefde van Christus maakt de nederigste handelingen verheven. Zoals het zonlicht een landschap verheldert en schoonheid werpt over het gewoonste tafereel, zo doet ook de tegenwoordigheid van de Heere Jezus. De geest van toewijding maakt de taken van huiselijke dienst even verheven als de aanbidding die op de glazen zee voor de eeuwige troon wordt gebracht door geesten voor wie de voorhoven van de hemel hun vertrouwde thuis zijn.

Of wij nu dienstknechten zijn of meesters, arm of rijk, laten wij dit als ons wachtwoord nemen: 'als den Heere en niet den mensen'. Moge dit voortaan de gravure van ons zegel zijn en de spreuk op ons wapenschild, de vaste regel van ons leven en de kern van onze beweegreden. Nu ik pleit voor dit genadige doel van ons bestaan, wil ik zeggen dat dit motto, als wij het mogen aannemen, in de eerste plaats ons werk zelf zal beïnvloeden. In de tweede plaats zal het onze gezindheid ten opzichte van dat werk verheffen. Toch wil ik eraan toevoegen dat het, als de Heere werkelijk alles is in ons leven, uiteindelijk alleen maar is wat Hij met recht mag verwachten. Het is wat wij Hem op duizend gronden verplicht zijn te geven.

Als wij werkelijk leven 'als den Heere', moeten wij wel helemaal voor de Heere leven. De Heere Jezus is een Meester Die ons volledig in beslag neemt. Hij heeft gezegd: 'Niemand kan twee heren dienen', en wij zullen merken dat het zo is. Hij wil alles of niets. Als Hij werkelijk onze Heere is, moet Hij de enige Vorst zijn, want Hij duldt geen mededinger. Zo komt het dan, o christen, dat u verplicht bent voor Jezus te leven, en voor Hem alleen. U mag geen nevenschik of zelfs maar bijkomend doel hebben, geen verdeeld streven. Als u uw hart toch verdeelt, zal uw leven mislukken. Een hond kan geen twee hazen tegelijk volgen, of hij verliest ze allebei. Zo kan zeker ook geen mens twee tegengestelde doelen najagen en hopen een van beide te bereiken. Nee, een dienstknecht van Christus behoort een geconcentreerd mens te zijn. Zijn genegenheden moeten samengebonden

zijn tot één genegenheid, en die genegenheid moet niet gericht zijn op de dingen die op de aarde zijn, maar op de dingen die boven zijn. Zijn hart mag niet verdeeld zijn, anders zal van hem gezegd worden wat gezegd werd van hen bij Hosea: 'Hij heeft hun hart verdeeld, nu zullen zij verwoest worden'. De kamer van het hart is veel te klein om tegelijk plaats te bieden aan de Koning der koningen en aan de wereld, of het vlees, of de duivel.

In de dienst van God moeten wij er met grote zorg naar streven ons allerbeste te doen, en wij moeten er diep naar verlangen Hem in alles te behagen. Er bestaat een vak dat behangselverven heet. Daarbij smijt een man kleuren op het papier om gewone wanddecoratie te maken, en door snelle bewerkingen zijn acres papier in korte tijd klaar. Stel dat de behangselverver een beroemde kunstenaar zou uitlachen omdat die zo'n klein oppervlak had bedekt, terwijl hij urenlang een piepklein stukje van zijn schilderij had zitten stippelen en schaduwen. Zulke spot zou zelf belachelijk zijn. Nu, de manier waarop de wereld godsdienst beoefent, is die van de behangselverver, de kladmanier: er is veel van en het is snel klaar. Maar Gods weg, de enge weg, is een zaak van zorgvuldigheid: er is maar weinig van, en het kost nadenken, inspanning, waakzaamheid en zorg. Zie echter hoe kostbaar het kunstwerk is als het klaar is, en hoe lang het meegaat, en u zult zich niet verbazen dat een man er zijn tijd aan besteedt. Zo is ook ware godsvrucht aangenaam bij God en blijft zij eeuwig, en daarom loont zij de ernstige inspanning van de man van God

ruimschoots. De miniatuurschilder moet heel voorzichtig zijn met elke streek en elke tint, want een kleinigheid kan zijn werk bederven. Laat ons leven een miniatuurschildering zijn; laat het 'met vreze en beven' uitgewerkt worden. Wij dienen de driewerf heilige God, Die geducht wil zijn bij hen die tot Hem naderen. Laten wij letten op wat wij doen. Onze gezegende Meester heeft nooit een verkeerde streek gezet toen Hij Zijn Vader diende. Hij heeft nooit een onachtzaam uur geleefd en nooit een ijdel woord laten vallen. O, wat leefde Hij een zorgvuldig leven! Zelfs de nachtwaken waren niet zonder de diepe zorgen die zich in gebed tot God uitstortten. Als u en ik denken dat het eerste het beste dat ons in handen komt, goed genoeg is om onze God mee te dienen, vergissen wij ons ernstig en beledigen wij Zijn Naam grof. Wij moeten wel een heel lage gedachte hebben van Zijn oneindige majesteit, als wij menen Hem te kunnen eren door Zijn dienst halfslachtig of slordig te verrichten. Nee, als u werkelijk wilt leven 'als den Heere en niet den mensen', moet u over elke beweging van uw hart en leven waken, of u zult uw doel niet bereiken.

Ons werk voor Jezus moet voortkomen uit de bodem van het hart. Onze dienst mag niet uit gewoonte verricht worden. Er moet kracht, vermogen, frisheid, echtheid, gretigheid en warmte in zitten, anders deugt hij nergens voor. Er is nooit een vis op Gods altaar gekomen, omdat die er niet levend kon komen. De Heere wil niets van uw dode, harteloze eredienst weten. U weet wat het betekent om in alles wat wij doen ons hart te leggen; leg

het uit met uw leven. Een werk dat de Heere moet behagen, moet van begin tot eind hartenwerk zijn. Niet af en toe een paar gedachten aan Christus, een paar kille woorden, een paar toevallige giften en een beetje werk als bijzaak. Nee, zoals het hart klopt, zo moeten wij God dienen: het moet ons eigenlijke leven zijn. Wij moeten onze godsdienst niet behandelen alsof het een soort bijboerderij was, die wij wel draaiende wilden houden maar waar wij niet veel werk van wilden maken. Onze voornaamste gedachten zouden dan in beslag genomen zijn door de hoofdboerderij van het eigen ik en de wereld, met haar winsten en vermaken. Onze Heere wil aut Caesar aut nullus zijn: of heerser, of niets. Mijn Meester is een jaloerse echtgenoot. Hij duldt geen enkele afgedwaalde gedachte van liefde naar elders, en Hij acht het beneden Zich dat zij die zich Zijn geliefden noemen, anderen meer zouden liefhebben dan Hemzelf. Zulke ontrouw van het hart kan nooit toegestaan worden; laten wij daar niet van dromen.

Wat is het een armzalige en schamele zaak als iemand zijn werk alleen goed doet wanneer er op hem gelet wordt. Zulk toezicht is voor schooljongens en huurlingen. U denkt er nooit aan om edelmoedige mensen in de gaten te houden. Hier is een jonge leerling die een schilderij moet natekenen. Zijn meester staat over hem heen gebogen en bekijkt elke lijn. Want die jonge deugniet wordt slordig en bederft zijn werk, of gaat spelen, als er niet goed op hem gelet wordt. Heeft iemand er ooit van gedroomd om op die manier toezicht te houden op Rafaël

en Michelangelo, om hen aan het werk te houden? Nee, de meesterkunstenaar heeft geen oog nodig dat hem aanspoort. Pausen en keizers kwamen de grote schilders in hun ateliers bezoeken, maar schilderden die beter omdat deze hoge heren naar hen keken? Zeker niet; misschien deden zij het juist slechter door de opwinding of de onrust van het bezoek. Zij lieten zich leiden door iets beters dan het oog van gewichtige personages. Zo heeft ook de ware christen geen mensenoog nodig dat op hem let. Er mogen voorgangers en predikers zijn die er beter van worden dat bisschoppen en ouderlingen op hen toezien. Maar stel u eens een bisschop voor die toezicht houdt op het werk van Maarten Luther en zijn ijver probeert aan te wakkeren. Of denk u een ouderling in die Calvijn in de gaten houdt om hem gezond in het geloof te houden. O nee, begenadigde geesten ontgroeien het bestuur en de prikkel die voortkomen uit het toezicht van sterfelijke mensen. Gods eigen Geest woont in ons, en wij dienen de Heere vanuit een innerlijk beginsel dat niet van buitenaf gevoed wordt. Bij een echte christen overheerst het besef dat God hem ziet, en het kan hem niet schelen wie verder zijn oog op hem richt; het is hem genoeg dat God er is. Hij geeft weinig om het oog van mensen; hij zoekt het niet en vreest het niet. Laat de goede daad in het donker blijven, want God ziet haar daar, en dat is genoeg. Of laat haar uitgebazuind worden in het volle daglicht, om bepikt te worden door de vitters, want het doet er weinig toe wie haar afkeurt, zolang God haar goedkeurt. Dat is een ware dienstknecht van Christus

zijn: ontkomen aan ogendienst voor mensen door in de verhevenste zin een ogendienaar te worden, die altijd werkt onder het oog van God.

Loon? Is dat de drijfveer van een christen? Ja, in de hoogste zin, want de grootsten onder de heiligen, zoals Mozes, hebben gezien 'op de vergelding des loons'. Het zou zijn alsof wij het loon verachtten dat God Zijn volk belooft, als wij daar helemaal niet op zagen. Het zien op het loon dat van God komt, doodt de zelfzucht die altijd loon van mensen verwacht. Wij kunnen ons loon uitstellen. In plaats van nu lof te ontvangen, kunnen wij er vrede mee hebben verkeerd begrepen en verkeerd voorgesteld te worden. Wij kunnen ons loon uitstellen en in plaats daarvan verdragen dat wij in ons werk teleurgesteld worden en zonder succes doorwerken. En wanneer het loon dan komt, hoe heerlijk zal het zijn! Eén uur met Jezus zal een leven lang vervolging vergoeden! Eén glimlach van Hem zal ons duizendmaal belonen voor alle teleurstellingen en ontmoedigingen.

Een grote Leider en goede soldaten

Wat een wonderen kunnen mensen doen als ze gedreven worden door vurige liefde voor een leider! De troepen van Alexander legden duizenden mijlen te voet af. Ze zouden volkomen uitgeput zijn geraakt, als hun ijver voor Alexander er niet was geweest. Hij trok met hen uit, overwinnend en om te overwinnen. De aanwezigheid van Alexander was het leven van hun dapperheid, de glorie van hun kracht. Moesten ze een lange dagmars maken over brandend zand, dan wisten ze één ding: Alexander marcheerde met hen mee. Hadden ze dorst, dan wisten ze dat ook hij dorst had. Toen iemand de koning eens een beker water bracht, schoof hij die immers opzij, hoe dorstig hij ook was, en zei: 'Geef het aan de zieke soldaat.' Eens gebeurde het dat ze beladen waren met de buit die ze hadden gemaakt. Ieder van hen was rijk geworden aan prachtige kleding en staven goud. Met zoveel te dragen gingen ze heel langzaam vooruit, en de koning vreesde dat hij zijn vijand niet zou inhalen. Hij had zelf een grote

hoeveelheid buit gekregen. Die verbrandde hij helemaal voor de ogen van zijn soldaten, en hij beval hun hetzelfde te doen. Zo konden ze de vijand achtervolgen en nog meer winnen. ‘Het deel van Alexander ligt verderop!’ riep hij. Toen zijn krijgers de buit van de koning zelf zagen branden, waren ook zij bereid hun winst op te geven en het lot van hun koning te delen. Hij deed zelf wat hij anderen gebod: in zelfverloochening en ontbering deelde hij volledig in het lot van zijn volgelingen. Zo handelt ook onze Heere en Meester met ons. Hij zegt: ‘Doe afstand van genot omwille van het welzijn van anderen. Verloochen uzelf en neem uw kruis op. Lijd, ook al zou u het kunnen ontlopen; werk, ook al zou u kunnen rusten, wanneer Gods eer lijden of arbeid van u vraagt. Heb Ik u niet een voorbeeld gegeven?’ ‘... dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.’ Hij heeft Zich van alles ontdaan om ons met Zijn heerlijkheid te kunnen bekleden. Als we zo’n Leider van harte dienen en door Zijn geest worden aangevuurd, dan zijn morren en klagen, vermoeidheid en moedeloosheid volledig verdwenen. Een goddelijke hartstocht voert ons boven onszelf uit.

Ik geloof dat heel veel arbeiders – ik ga hen daar niet om veroordelen – er altijd op uit zijn zo weinig mogelijk te doen voor hun loon. De vraag voor hen is niet meer, zoals vroeger: ‘Hoeveel kunnen we voor ons loon leveren?’ De vraag is nu: ‘Hoe weinig kunnen we leveren? Hoe weinig werk kunnen we per dag doen zonder wegens

luiheid ontslagen te worden?’ Veel mannen zeggen: ‘We moeten vandaag niet al het werk doen, want morgen hebben we ook nog iets te doen nodig. Onze bazen geven ons niet meer dan ze moeten, dus wij geven hun ook niet meer dan we verplicht zijn.’ Dat is de algemene geest aan beide kanten. Omdat die geest onder ons heerst, gaan we als volk naar de knoppen. En als die geest wordt aangekweekt, zullen we steeds vaker het onderspit delven tegen de buitenlandse concurrentie. Onder christenen kan zo’n gedachte in de dienst van onze Heere Jezus niet worden geduld. Het gaat nooit aan dat een predikant zegt: ‘Als ik drie keer per week preek, is dat echt alles wat men van mij kan verwachten. Meer doe ik dus niet.’ Het zal nooit goed zijn als u zegt: ‘Ik ben zondagsschoolleraar. Als ik op tijd in de klas ben – sommigen van u doen dat niet eens – en als ik blijf zolang de les duurt, dan hoef ik door de week niet naar de jongens en meisjes om te kijken. Ik kan me niet met hen bezighouden. Ik doe precies zoveel als ik verplicht ben, maar meer ook niet.’ In een plattelandsstadje werd verteld dat de vrouw van de kruidenier een pruim doormidden sneed. Ze was bang dat er anders een grein te veel in het pakje zou zitten. De mensen noemden haar mevrouw Splijtpruim. Ach, er zijn veel Splijtpruimen in het geloofsleven. Ze willen voor Jezus niet meer doen dan strikt noodzakelijk is. Ze willen best goed gewicht geven, maar ze zouden het jammer vinden als ze betrappt werden op te veel doen. Maar als we beseffen dat we de Heere Jezus Christus dienen, gaan we met een veel ruimere

maat meten. Dan rekenen we niet uit hoeveel zelf genoeg is voor Zijn voeten, maar geven we Hem alles wat er in onze fles zit. Spreekt u zo: 'Hier, breng de weegschaal. Deze zelf heeft veel geld gekost, we moeten zuinig zijn. Let op elke drachme, ja, op elk scrupel en elk grein, want de nardus is kostbaar'? Als dat uw koele manier van rekenen is, dan is uw offer geen cent waard. Die dochter van de liefde over wie we in de evangeliën lezen, sprak niet zo. Zij brak de fles en goot de hele inhoud uit over haar Heere. 'Waartoe dit verlies?' riep Judas. Het was Judas die zo sprak, en dan weet u wat die opmerking waard is. De dienaren van Christus geven graag zoveel dat men hen verkwistend vindt. Want ze voelen: als anderen vinden dat ze buitensporig veel voor Christus hebben gedaan, dan zijn ze pas begonnen de liefde van hun hart voor Zijn dierbare Naam te tonen. Zo tilt de kracht van de geest van toewijding ons boven de ellendige krenterigheid van louter vormendienst uit.

'Is het werk goed genoeg?' vroeg iemand aan zijn knecht. De man antwoordde: 'Meneer, het is goed genoeg voor de prijs, en het is goed genoeg voor de man die het krijgt.' Precies. Als we mensen 'dienen', mogen we misschien terecht zo oordelen. Maar als we Christus gaan dienen, is dan iets goed genoeg voor Hem? Stel dat onze ijver geen rust kende, ons gebed geen pauze en onze inspanning geen ontspanning. Stel dat we alles konden geven wat we aan tijd, rijkdom, talent en gelegenheid hebben, en dat we duizend keer de marteldood konden sterven. Zou Hij, de Allerliefste van onze ziel, dan niet nog

veel meer verdienen? Ach, dat zou Hij zeker! Daarom is alle zelfgenoegzaamheid voor altijd uitgebannen. Als u alles gedaan hebt, zult u voelen dat het de onvergelijkelijke verdienste van Jezus niet waardig is, en die gedachte zal u verootmoedigen. Zo wakkert het doen van alles voor Jezus de ijver aan en kweekt het tegelijk nederigheid: een gelukkig samengaan van nuttige gevolgen.

Het besluit om alles te doen als voor de Heere, zal u verheffen boven dat hunkeren naar erkenning dat bij velen een ziekte is. Het is een droevige fout van veel christenen dat ze niets kunnen doen zonder dat de hele wereld het te horen krijgt. De kip op het boeren erf heeft een ei gelegd. Ze is zo trots op die prestatie dat ze er luidkeels over moet kakelen. Iedereen moet van dat ene armzalige ei weten, totdat de hele omgeving van het nieuws weergalmt. Zo is het ook met sommige belijders: hun werk moet bekendgemaakt worden, anders kunnen ze niet verder. 'Ik geef nu al jaren les op de zondagsschool,' zei er een, 'en nooit heeft iemand mij daarvoor bedankt. Ik geloof dat sommigen van ons die het meest doen, het minst worden opgemerkt. Wat een schande is dat!' Maar als u uw dienst voor de Heere hebt gedaan, moet u zo niet praten. Anders gaan we vermoeden dat u andere bedoelingen hebt. De dienaar van Jezus zal zeggen: 'Ik heb geen menselijke aandacht nodig. Ik deed het voor de Meester. Hij heeft mij opgemerkt, en daarmee ben ik tevreden. Ik heb geprobeerd Hem te behagen, en ik heb Hem behaagd.

Daarom vraag ik niets meer, want ik heb mijn doel bereikt. Ik zoek geen lof van mensen, want ik ben bang dat de adem van menselijke lof het zuivere zilver van mijn dienst zou doen aanslaan.'

Als u de lof van mensen zoekt, zult u die nu waarschijnlijk mislopen, en in de toekomst raakt u die vroeg of laat zeker kwijt. Veel mensen zijn eerder geneigd tot afkeuren dan tot prijzen. Op hun lof hopen is suiker zoeken in een alsemwortel. De manier waarop mensen oordelen is onrechtvaardig. Ze lijkt er speciaal op ingericht ons allemaal op de een of andere manier iets te verwijten. Hier is een broeder die bas zingt, en de critici zeggen: 'O ja, een prachtige basstem, maar hij kan geen sopraan zingen.' Hier is een ander die uitblinkt in de sopraan, en ze zeggen: 'Ja, ja, maar wij hebben liever een tenor.' Als ze een tenor vinden, verwijten ze hem dat hij de baspartij niet kan zingen. Niemand kan oprecht geprezen worden, maar allen moeten genadeloos worden afgekraakt. Wat zal de grote Meester ervan zeggen? Zal Hij niet zo oordelen: 'Ik heb deze man een basstem gegeven, en hij zingt bas; daarvoor heb Ik hem bedoeld. Ik heb die man een tenorstem gegeven, en hij zingt tenor; daarvoor heb Ik hem bedoeld. Ik heb die man een sopraanstem gegeven, en hij zingt sopraan; zo neemt hij de partij die Ik hem heb toegedacht. Al die partijen samen vormen een liefelijke muziek in Mijn oren?' 'De Wijsheid is gerechtvaardigd geworden van Haar kinderen', maar de dwaasheid heeft op allemaal wat aan te merken. Wat hoeven we ons weinig aan te trekken van de meningen en

de kritiek van onze medemensen! Bedenk maar dat Hij Die ons gemaakt heeft tot wat we zijn en ons door Zijn genade helpt onze rol te vervullen, ons niet zal oordelen zoals mensen vitten of vleien. Hij zal ons aannemen naar de oprechtheid van ons hart. Als we kunnen zeggen: 'Ik werkte niet voor u, ik werkte voor God', dan zullen de opmerkingen van onze burens ons niet erg kwetsen. De nachtegaal betovert het oor van de nacht. Er komt een dwaas voorbij, die verklaart dat hij een hekel heeft aan dat storende lawaai. De nachtegaal zingt door. Het is nooit in het hoofd of het hart van de kleine zanger opgekomen dat hij voor critici zong. Hij zingt omdat Hij Die hem geschapen heeft, hem dit liefelijke vermogen gaf. Zo mogen ook wij hun die ons veroordelen antwoorden: 'Wij leven niet voor u, o mensen; wij leven voor onze Heere.' Zo ontkomen we aan de ontmoediging die voortkomt uit onedelmoedig misverstand en jaloerse kritiek.

Ook als degenen die u tot zegen wilt zijn, niet behouden worden, hebt u niet helemaal gefaald. U gaf immers geen onderwijs en u preekte niet met het winnen van zielen als het allerlaatste doel van uw werk. U deed het om Jezus te behagen, en Hij heeft behagen in trouw, ook waar die niet met succes gepaard gaat. Oprechte gehoorzaamheid is Zijn vreugde, ook als ze geen zichtbaar resultaat oplevert. Als de Heere Zijn dienaar de zee liet ploegen of het zand liet bezaaien, zou Hij zijn dienst aannemen. Misschien moeten we voor de Naam van Christus getuigen tegenover blokken hout en stenen.

Misschien zijn onze hoorders nog erger dan blokken marmer en keren ze zich om om ons te verscheuren. Toch mogen we dan vervuld zijn van tevredenheid, want we hebben de wil van onze Heere gedaan, en wat willen we meer? Onder schijnbare mislukking blijven doorzwoegen is een van de meest welgevallige van alle geloofswerken. Wie dat jaar in jaar uit kan, behaagt God ongetwijfeld.

Binnenkort moeten we ons werk verlaten, zeggen de mensen ons, en daar maken we ons gemakkelijk zorgen over. De waarheid is dat we voor altijd met ons werk doorgaan, als onze dienst de Heere behaagt. Daarboven zullen we Hem nog beter behagen dan hier. En wat dan nog als onze onderneming hier, voor zover het mensen betreft, lijkt te eindigen? We hebben het voor de Heere gedaan, ons getuigenis is in de hoogten, en daarom is het niet verloren. Niets wat voor Jezus gedaan is, zal vernietigd worden. De bloem mag verwelken, maar haar geur blijft bewaard. De boom mag vallen, maar zijn vrucht is opgeslagen. De tros mag geperst worden, maar de wijn wordt bewaard. Het werk en zijn plaats mogen voorbijgaan, maar de heerlijkheid die het Jezus bracht, blinkt 'gelijk de sterren, altoos en eeuwiglijk'.

Een juist besef dat we de Heere dienen, zou al onze dienst onvoorstelbaar veredelen. Denk eraan dat u voor Hem werkt: voor Hem, de beste van alle meesters, voor Wie de engelen het een eer vinden zich te buigen. Werk dat voor Hem gedaan wordt, is op zichzelf het beste werk

dat er is. Want alles wat Hem behaagt, moet rein en liefelijk zijn, eerlijk en van goede naam. Werk voor de eeuwige Vader en werk voor Jezus is goed en alleen maar goed. Voor Jezus leven is je laten leiden door de edelste beweegredenen. Leven voor de mensgeworden God is de liefde tot God en de liefde tot de mensen samensmelten tot één hartstocht. Leven voor de eeuwig levende Christus verheft de ziel, want de resultaten ervan zullen het langst duren. Wanneer al het andere werk vergaan is, blijft dit bestaan. Men sprak van schilderen voor de eeuwigheid, maar wij dienen werkelijk voor de eeuwigheid.

Binnenkort zullen alle werelden de adel van de dienst van Christus aanschouwen. Want die dienst brengt de meest gezegende van alle beloningen met zich mee. Als mensen terugkijken op wat ze voor hun medemensen gedaan hebben, hoe klein is dan de vergelding voor een leven vol vaderlandsliefde! De wereld vergeet haar weldoeners snel. Talloze mannen zijn in hun jeugd onder de toejuichingen van de mensen op handen gedragen. En op hun oude dag werden ze aan hun lot overgelaten om te verhongeren tot ze in hun graf lagen. Wie eerst goud rondstrooide, bedelt ten slotte om centen. De wereld noemde hem vrijgevig zolang hij iets te geven had. Toen hij alles had weggeschonken, verweet ze hem zijn onvoorzichtigheid. Wie voor Jezus leeft, zal nooit reden tot klagen hebben over zijn Heere, want Hij 'zal Zijn gunstgenoten niet verlaten'. Nog nooit heeft iemand spijt gehad van iets wat hij voor Jezus deed. Hooguit kan hij

spijt hebben dat hij niet tien keer meer gedaan heeft. De Heere zal Zijn oude dienaren niet verlaten. 'O God! Gij hebt mij geleerd van mijn jeugd aan, en tot nog toe verkondig ik Uw wonderen. Daarom ook, terwijl de ouderdom en grijsheid daar is, verlaat mij niet, o God.' Dat was het gebed van David, en hij was er zeker van dat hij verhoord zou worden. Zo mag ook elke dienaar van Christus vertrouwen. Hij kan zonder onrust naar zijn graf gaan. Hij kan opstaan en de ontzagwekkende plechtigheden van de eeuwige wereld binnengaan zonder enige vrees. Want de dienst voor Christus maakt helden die geen vrees kennen.

In de zondagsschool

Zondagsschoolwerk is goeddoen. Hoe kan het ook anders? Het is immers een daad van gehoorzaamheid. Ik vertrouw dat u eraan begonnen bent omdat u Jezus uw Meester en Heere noemt. U wilt het grote gebod vervullen: 'Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.' U merkt dat kinderen ook creaturen zijn: gevallen schepselen, maar toch lieve kleine wezens, vol kracht en leven en vrolijkheid. U ziet dat ze een onderdeel vormen van het menselijk geslacht, en u concludeert meteen dat het gebod van uw Meester ook voor hen geldt. U bent niet zoals de discipelen die hen wilden tegenhouden. U hebt van hun fout geleerd en u herinnert zich de woorden van hun Meester, Die ook de uwe is: 'Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet.' U weet ook: 'Uit de mond der kinderkens en der zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, om Uwer tegenpartijen wil.' Daarom weet u zeker dat Hij de kleintjes in de algemene opdracht meerekende, toen Hij zei: 'predikt het Evangelie aan alle creaturen.'

U weet dubbel zeker dat u Zijn wil gehoorzaamt, omdat u bepaalde bijzondere geboden hebt die over de kleintjes gaan. Bijvoorbeeld: 'Weid Mijn lammeren', en: 'Leer den jongen de eerste beginselen naar den eis zijns wegs; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken.' U weet dat het onze plicht is een getuigenis in de wereld levend te houden. Daarom wilt u uw kinderen graag het Woord leren, zodat zij het weer aan hun kinderen leren. Zo wordt het Woord van de Heere van geslacht tot geslacht bekendgemaakt. Of de taak u nu aangenaam of lastig valt, het is niet aan u om te aarzelen, maar om te gehoorzamen. De liefde die u verlost heeft, dringt u ook. U voelt de aanraking van de heilige hand op uw schouder, de hand die eens doorboord werd. En u hoort uw Verlosser zeggen: 'gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden.' Omdat u zo gezonden bent, gaat u in gehoorzaamheid aan Zijn wil naar de kleintjes toe. Wie gehoorzaamt, doet goed. In die zin is uw dienst onder de kleintjes goeddoen.

Het is ook goeddoen omdat het God eer brengt. We moeten altijd blijven ontvangen van God, de grote Bron van goedheid en zegen. Toch staat Hij ons in Zijn oneindige neerbuigendheid toe Hem iets terug te geven. Zoals de dauwdruppel de straal weerkaatst waarmee de grote zon hem versiert, zo kunnen wij naar onze mate het licht van onze grote Vader voor de ogen van de mensen laten fonkelen. Ons leven kan zijn als de rivieren die naar de zee stromen, waar ze oorspronkelijk vandaan kwamen.

Telkens als we iets ondernemen dat duidelijk Gods eer bevordert, doen we goed. Als we de genade van Jehova bekendmaken, als we werken in overeenstemming met Zijn liefdevolle plannen, als we de waarheid uitspreken die Zijn geliefde Zoon eert, ja, telkens als de Heilige Geest door ons getuigt van de eeuwige waarheden van het evangelie, dan is er sprake van goeddoen tegenover God. We kunnen Zijn wezenlijke heerlijkheid niet vermeerderen. Maar door Zijn Geest kunnen we Zijn heerlijkheid wijder zichtbaar maken. Onder de beste manieren om dat te doen geven we een hoge plaats aan het onderwijzen van kinderen in de vreze van de Heere. Zo kunnen ze een zaad worden dat Hem dient en zich verblijdt in Zijn heil.

En wie zal betwifelen dat het zondagsschoolwerk goeddoen is tegenover de mensen? De hoogste vorm van naastenliefde is onze medemens het evangelie van Jezus Christus leren. U kunt uw naaste brood geven, maar als hij het gegeten heeft, is het op. Geeft u hem het brood van het leven, dan blijft dat voor altijd bij hem. U kunt hem brood in overvloed geven, maar na verloop van tijd zal hij sterven, zoals zijn vadersen voor hem. Maar als u hem het brood uit de hemel geeft en hij eet ervan, dan zal hij in eeuwigheid leven. God heeft u in staat gesteld hem onsterfelijk voedsel aan te reiken, namelijk Jezus, 'het Brood, dat uit den hemel nedergedaald is'. Wat een zegen is het voor een mens als u het middel bent om zijn hart te veranderen! Dan bevrijdt u hem van de ondeugd en maakt u hem vrij tot heiligheid. Een ziel tot Christus leiden is

haar naar de hemel leiden. Het is beslist een edel deel van de weldadigheid het evangelie aan de mensenkinderen door te geven. En zo mogelijk is die weldadigheid nog hoger van aard als u de waarheid van God aan kinderen doorgeeft. Want voorkomen is beter dan genezen. Zo is het ook beter een leven van ondeugd te voorkomen dan iemand eruit te redden. En hoe vroeger een ziel licht ontvangt, hoe korter haar nacht van duisternis is. Zo geldt ook: hoe vroeger in het leven het heil in het hart komt, hoe beter, en hoe groter de zegen. De dauw van de genade ontvangen terwijl we nog in de dauw van de jeugd zijn, is een dubbele weldaad.

Uw werk is goeddoen van de meest grondige en ingrijpende soort. U pakt de zonde in het kind immers bij de wortel aan, doordat u zijn wedergeboorte zoekt. U wilt door Gods genade het hart voor Christus winnen aan het begin van het leven, en dat is de beste van alle zegeningen. Ik hoop dat u niet behoort bij hen die alleen hopen dat hun kinderen bekeerd worden als ze volwassen zijn, en die het goedvinden dat ze in hun zonden blijven zolang ze kinderen zijn. Ik hoop dat u bidt voor de bekering van kinderen als kinderen, en dat u daar met de genadige hulp van de Geest aan werkt. Als u dat doet, ken ik geen dienst die meer geschikt is om de engelen van de hemel bezig te houden, als het hun tenminste vergund werd die op zich te nemen. Stel dat zij de mensheid het evangelie konden leren en hun leerlingen mochten uitkiezen. Dan zouden ze zeker voorbij kunnen gaan aan hen die al in de zonde verhard zijn en Christus alleen nog

hun wankele ouderdom kunnen geven. Ze zouden voor Hem de jongeren verzamelen, voor wie de dag nog maar net aanbreekt. We mogen het ene werk niet tegen het andere uitspelen. Maar in elk geval mogen we ons gelukkig prijzen als ons werkterrein onder de jongeren ligt. Laten we de rozenknoppen voor Jezus plukken. Laten we de maagd in haar vroegste schoonheid en de jongeman in zijn eerste kracht bij Hem brengen, voordat zonde en ouderdom hun alle bekoorlijkheid hebben ontnomen. Laten we voor Hem mensen vinden die Hem een heel leven kunnen geven en Hem kunnen eren van de dageraad tot de avond. O, het is heerlijk om zo'n werk voor Jezus te hebben! Ga naar de jongeren die aan u zijn toevertrouwd en verheug u in uw werk, want het is goeddoen.

Toen ik een tuintje van mezelf had en daar tuinkers in zaaide, ging ik de volgende ochtend al kijken of het opkwam. Ik kon niet wachten tot het de tijd ervoor was. Ik woelde de aarde om, en ik denk dat ik de groei van het zaad door mijn overhaasting heb belemmerd. Leraren kunnen heel goed dezelfde dwaasheid begaan door een ongelovige haast. Ze verwachten morgen te oogsten wat ze vandaag gezaaid hebben. Er kan direct vrucht komen, want God werkt wonderlijk. Maar of dat nu gebeurt of niet, uw duidelijke plicht is te zaaien. Oogsten zult u zeker, maar intussen moet u tevreden zijn met zaaien, zaaien en nog eens zaaien, tot het einde toe. Oogsten is uw beloning, maar zaaien is uw werk. Zaaien, zaaien, altijd maar zaaien, tot de hand verlamd raakt in de dood

en de zaadkorf door een andere arm gedragen wordt. Goeddoen door het zaad te zaaien: dat is uw werk.

U zult in de verleiding komen moe te worden. Het is zwaar werk, dat lesgeven aan kinderen. Sommige goede zielen lijken ervoor geboren: ze doen het voortreffelijk en genieten ervan. Voor anderen is het een harde arbeid. Sommigen zijn van nature buitengewoon ongeschikt ervoor. Toch vind ik niet dat ze zich daarmee mogen verontschuldigen. Ze moeten zichzelf leren het werk lief te hebben. Veel mensen om ons heen zijn erg ongeschikt voor alles waarvan ze zouden gaan zweten, maar wij noemen hen lui en sporen hen aan. Het is niets nieuws dat mannen aan de legerdienst proberen te ontkomen door te doen alsof ze ziek zijn. Maar dat soort laf gesimuleer mogen we in het leger van Christus niet hebben. We moeten tot alles en nog wat bereid zijn. We moeten onszelf tot onze plicht dwingen, ook als die ons tegen de haren in strijkt. Als het een duidelijke plicht is, moet de gehoorzaamheid onze tegenzin overwinnen. Ik twijfel er helemaal niet aan dat lesgeven voor sommigen heel moeizaam werk is. Maar het moet evengoed gedaan worden. Ik hoor u graag met heilige geestdrift spreken over het voorrecht om kinderen les te geven, en ik geloof daar ten volle in. Maar ik weet ook dat het van u geen geringe mate van zelfverloochening vraagt, zelfverloochening waarvoor de gemeente u niet altijd de eer geeft die u toekomt. Sabbat na sabbat die lawaaierige jongens wat bijbelkennis bijbrengen en die giechelende meisjes wat tot bedaren brengen, is geen licht vermaak of

aardig tijdverdrijf. Het moet wel zwoegen zijn, en daarom is het niet moeilijk moe te worden.

Leraren kunnen des te sneller moe worden omdat het werk jaar na jaar doorgaat. Ik bewonder de veteranen van uw leger. Er hoort een Oude Garde te zijn, naast nieuwe regimenten. Waarom zou u dit werk aan jonge beginners overlaten? Zei David niet: 'Komt, gij, kinderen! hoort naar mij! ik zal u des HEEREN vreze leren', toen hij in de bloei van zijn leven was? Waarom houden dan zoveel mensen op met lesgeven, juist als ze er het best voor toegerust zijn? Hebben veel ouderen niet een zachtheid en een indrukwekkendheid die hen bijzonder geschikt maken om de aandacht van de jongeren te boeien? Ze weten uit ervaring meer dan de meesten van ons. Zouden ze dan niet des te eerder bereid moeten zijn onderwijs te geven? Ik zat altijd graag aan de voeten van mijn grootvader als hij vertelde wat hij van Gods genade had ervaren. Toen hij tachtig jaar of ouder was, was zijn getuigenis van Gods trouw het waard om er vele mijlen voor te reizen. Er zijn tientallen oudere mannen en vrouwen wier levensverhaal vaak aan kinderen verteld zou moeten worden. Met hun liefdevolle omgang en opgewekte manieren zouden ze voor elke school een aanwinst zijn, ter wille van de kinderen. En voor de leraren zouden hun gewicht en wijsheid van onschatbare waarde zijn. Sterf in het harnas, als uw geestelijke en lichamelijke kracht het toelaten. Toch moet de lange reeks jaren van arbeid de werker wel moe maken. Dat geldt des te meer als men het werk eentonig laat worden, zoals op sommige scholen zeker

het geval is. U gaat naar hetzelfde groezelige lokaal en zit op dezelfde stoel voor dezelfde klas jongens. Het is waar dat het niet dezelfde jongens zijn. Het spreekwoord zegt wel: 'Jongens blijven jongens', maar ik merk dat ze geen jongens blijven: ze worden mannen. Toch lijkt de ene jongen zozeer op de andere, dat de klas altijd dezelfde is. De lessen wisselen, maar de waarheid blijft dezelfde. Het werk van het onderwijzen is als het zaaïen van zaad: steeds weer ongeveer hetzelfde. Wie van verandering houdt, zal in het gewone zondagsschoolwerk nauwelijks een terrein voor zijn wispelturigheid vinden. De tekst zegt: 'vertraagt niet'. Bent u uitgeput? Hoe lang geeft u al les? Duizend jaar? U glimlacht, en ik glimlach ook, en ik zeg: word niet moe bij welke dienstdag ook die korter is dan dat. Onze Heere verdient het dat een hele eeuwigheid aan Zijn lof besteed wordt, en wij hopen haar zo te besteden. Laten we daarom niet moe worden in de weinige jaren die het gewone leven van een mens uitmaken.

Hard werken en zijn loon

Denkt u niet dat onze verslapping in het christelijke werk soms voortkomt uit een lage staat van genade? In de regel kunt u uit een mens niet halen wat er niet in zit. U kunt zelf niet naar uw klas gaan en daar krachtig uw werk doen als u de innerlijke kracht kwijt bent. U kunt niet dienen voor het aangezicht van de Heere met de zalving van de Heilige als die zalving niet op u rust. Als u niet dicht bij God leeft en in de kracht van God, dan zal de kracht van God ook niet door u heen uitgaan naar de kinderen die aan uw zorg zijn toevertrouwd. Daarom denk ik dat wij, wanneer wij ontevreden en neerslachtig worden, moeten concluderen dat wij geestelijk niet in orde zijn. Laten wij tegen onszelf zeggen: 'Kom, mijn ziel! Wat scheelt je? Dit moedeloze hart is een teken dat je niet gezond bent. Ga naar de grote Geneesheer en haal bij Hem een versterkend middel dat je weer op de been brengt. Kom, wees een man! Weg met die grillen! Weg met je luiheid! De oogsttijd zal komen, zet daarom de ploeg erin.'

Is er niet nog een reden waarom wij neerslachtig worden, en ligt die niet in de kilte en onverschilligheid van onze medechristenen? Wij zien anderen het werk van de Heere achteloos doen. Terwijl wijzelf in vuur en vlam staan, merken wij dat zij koud zijn als ijs. Wij komen in de gemeente mensen tegen die het niet lijkt te kunnen schelen of de zielen van de kinderen behouden worden of niet, en zo raken wij gemakkelijk ontmoedigd. De luiheid van anderen zou voor ons juist een reden moeten zijn om zelf ijveriger te zijn. Als het werk van onze Meester lijdt onder de handen van onze mededienstknachten, moeten wij dan niet proberen zelf twee keer zoveel te doen om hun tekortkomingen goed te maken? Moeten de achterblijvers ons niet tot waarschuwing zijn, opdat ook wij niet in dezelfde lauwe toestand terechtkomen? Te beweren dat ik een luiaard mag zijn omdat anderen treuzelen, is een zwakke redenering.

Soms ook, en ik schaam mij het te noemen, heb ik gehoord van leraren die moe werden omdat zij zich niet gewaardeerd voelden. Hun werk was niet genoeg opgemerkt door de predikant en niet genoeg geprezen door de hoofdleider. Ook hadden hun medeleraren niet genoeg aandacht geschonken aan henzelf en aan hun klas. Over deze oorzaak van moedeloosheid zal ik niet veel zeggen, want het is zo'n kleine zaak dat zij een christen eigenlijk onwaardig is. Waardering! Verwachten wij die in deze wereld? Het Joodse volk heeft zijn Koning veracht en verworpen. Ook al waren wij zo heilig als de Heere Jezus, dan nog zou het kunnen gebeuren dat wij

niet juist beoordeeld en niet naar waarde geschat worden. Wat doet het ertoe? Als God ons aanneemt, hoeven wij niet ontmoedigd te zijn, ook al zou iedereen ons voorbijlopen.

Misschien biedt het werk zelf ons echter iets meer verontschuldiging om moe te worden. Het is zwaar werk om op de weg en tussen de doornen te zaaien. Het is zwaar werk om jaar in jaar uit goed zaad op de rots te werpen. Welnu, als ik dat vele jaren had gedaan en de Heilige Geest mij daartoe in staat stelde, zou ik tegen mijzelf zeggen: 'Ik zal mijn werk niet opgeven omdat ik er nog geen loon voor ontvangen heb. Ik zie immers dat in de gelijkenis van de Heere drie zaaiingen mislukten, en toch betaalde dat ene stuk goede grond voor alles. Misschien heb ik mijn drie mislukte zaaiingen achter de rug, en is nu mijn tijd gekomen om van de vierde te genieten, waarbij het zaad op goede grond zal vallen.' Het is jammer om alles nu op te geven, wanneer u al enkele jaren ruw werk achter de rug hebt. Want juist nu gaat u genieten van de vruchten van uw vroegere arbeid. Het zou jammer zijn als u wegliep, juist nu u uw klas in de hand hebt en de weg voor een zegen hebt voorbereid. Er blijft voor u zoveel minder moeite te overwinnen als u al overwonnen hebt. Wie zoveel mijlen van een ruwe zeereis heeft afgelegd, hoeft die mijlen niet opnieuw af te leggen; laat hij er niet aan denken om terug te gaan. Terugkeren op deze pelgrimstocht zou immers schandelijk zijn. En omdat wij voor onze rug geen wapenrusting hebben, zou het ook gevaarlijk zijn. Wie zijn hand aan deze ploeg slaat

en omziet, bewijst daarmee dat hij het Koninkrijk onwaardig was. Als er honderd redenen zijn om uw werk van het geloof op te geven, dan zijn er vijftigduizend om ermee door te gaan. Al zijn er veel argumenten om de moed te laten zakken, er zijn veel meer argumenten om te volharden. Al zouden wij moe kunnen worden, en al voelen wij ons soms zo, laten wij de Heere verwachten en de kracht vernieuwen. Dan zullen wij opvaren met vleugels als de arenden, onze vermoeidheid vergeten en krachtig zijn in de Heere en in de sterkte van Zijn macht.

In het vooruitzicht van het loon hebben wij overvloedige aanmoediging. 'Te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen.'

De oogsttijd zal komen. Onze voornaamste taak is God te verheerlijken door de waarheid te onderwijzen, of er nu zielen behouden worden of niet. Toch maak ik bezwaar tegen de bewering dat wij jaar na jaar, ja ons hele leven lang, het evangelie kunnen prediken zonder dat er enig resultaat volgt. Men zegt: 'Paulus mag planten en Apollos mag natmaken, maar God geeft de wasdom.' Ik zou graag zien dat zij die tekst in de Bijbel vinden. In mijn Engelse Bijbel luidt het zo: 'Ik (Paulus) heb geplant, Apollos heeft nat gemaakt; maar God heeft den wasdom gegeven.' Daar zit niet de minste bedoeling achter om ons te leren dat God willekeurig de wasdom zou weigeren wanneer Paulus plantte en Apollos natmaakte. Alle eer wordt voor de Heere opgeëist, maar eerlijke arbeid wordt niet veracht. Ik zeg niet dat het onderwijzen van de

waarheid en de bekering zich tot elkaar verhouden als oorzaak en gevolg, zodat ze altijd met elkaar verbonden zijn. Maar ik blijf erbij dat het de regel van het Koninkrijk is dat zij, door de kracht van de Heilige Geest, met elkaar verbonden zijn. Sommige oorzaken brengen geen gevolgen voort, omdat er bepaalde belemmeringen tussen komen. Iemand kan het evangelie in een verkeerde geest onderwijzen; dat bederft het. Iemand kan maar een deel van het evangelie onderwijzen, en dat deel ook nog ondersteboven voorstellen. God kan het enigszins zegenen, maar toch kan de goede man de zegen sterk vertragen door de verkeerde manier waarop hij de waarheid brengt. Neem het als regel aan dat de waarheid van God, waarover gebeden is en die in de vreze van de Heere wordt gesproken door een man in wie de Heilige Geest woont, de uitwerking zal hebben die haar eigen is. De regen klimt niet op naar de hemel, en de sneeuwvlokken nemen nooit vleugels aan om op te stijgen naar de hemel. Zo zal ook het Woord van God niet ledig tot Hem terugkeren, maar het zal doen wat Hem behaagt. Wij hebben onze kracht niet tevergeefs besteed. Geen vers dat aan een klein meisje is geleerd, zal zonder enig resultaat blijven tot eer van God. Dat geldt ook voor een tekst die in het oor van een onverschillige jongen is gevallen, voor een ernstige waarschuwing aan een verharde jonge zondaar en voor een liefdevol afscheid van een van de oudere meisjes. Deze handvol zaad mag door de vogels worden opgegeten, en dat andere zaad mag op de harde rots sterven. Maar als we alles samen als

één geheel nemen, zal het zaad toch overvloedig genoeg opkomen om de zaaier en de gever van het zaad ruimschoots te belonen. Wij weten dat onze arbeid niet ijdel is in de Heere. Ga naar uw klassen met deze overtuiging: 'Ik zal niet tevergeefs arbeiden en mijn kracht niet voor niets verteren.' 'U geschiede naar uw geloof.' Neem een kleine maat, en die zal gevuld worden met het manna van het succes; maar neem een grote gomer, en in de volheid daarvan zult u overvloed hebben. Geloof in de kracht van de waarheid die u onderwijst. Geloof in de kracht van Christus, over Wie u spreekt. Geloof in de almacht van de Heilige Geest, Wiens hulp u in ernstig gebed hebt ingeroepen. Ga aan het zaaien en reken op de oogst.

'Laat ons ... niet vertragen; want ... zullen wij maaïen.' Wij zullen maaïen. Er staat niet: 'Wij zullen het werk doen, en onze opvolgers zullen maaïen als wij er niet meer zijn.' Ook daarmee zouden wij heel blij moeten zijn, en zo gaat het ongetwijfeld vaak. Maar wij zullen ook zelf maaïen. Ja, ik zal mijn schoven hebben, en u zult de uwe hebben. Het stuk grond waarop ik gezwoegd en waarover ik geweend heb, zal mij mijn oogstschoven opleveren, en ik zal ze persoonlijk binnenhalen. Ik zal maaïen. 'Ik heb nooit veel van mijzelf gedacht als leraar,' zegt iemand. 'Ik voel mij altijd nauwelijks bekwaam, en ik merk dat de hoofdleider mij alleen de kleintjes toevertrouwt. Maar ik ben zo blij te horen dat ik zal maaïen. Ik zal maaïen. Ik zal een lief kleintje als mijn deel hebben, behouden in de Heere.' Ik bid u: als u nog nooit gemaaid hebt, begin dan

te hopen. Ik bedoel u, leraren die altijd op tijd zijn. Als u niet op tijd komt, kan het u natuurlijk niet schelen of u maait of niet. Maar ik spreek tot leraren die op tijd zijn, en ook tot ernstige leraren, want als u niet ernstig bent, zult u nooit maaïen. U, stipte, ernstige, biddende leraren, u zult maaïen. Sommige leraren zijn niet op maaïen uit, en zij zullen er ook niet van genieten. Maar ik spreek nu tot echte, hardwerkende, ernstige zondagsschoolleren die er hun hart aan geven en toch geen resultaten hebben gezien. Volgens de tekst zult u maaïen. Kom, mijn volhardende strijdmakkers, laten wij niet ontmoedigd raken: ‘te zijner tijd zullen wij maaïen’, ja, ook wij. U zult samen met anderen uw deel krijgen. Al voelt u zich alsof u het moet opgeven, toch zult u nog maaïen. Houd niet op met werken nu u al die tijd gezaaid hebt en de oogsttijd zo dichtbij is. Als ik boer was en mijn boerderij al zou opgeven, dan zou het zijn voordat ik mijn tarwe zaaide. Maar als ik al het ploegen en zaaien had gedaan, zou ik niet tegen mijn landheer zeggen: ‘Nog zes weken, en dan komt de oogst; ik wil graag een andere pachter laten komen.’ Nee, nee. Ik zou willen blijven om te zien hoe de oogst wordt binnengehaald en de tarwe naar de markt wordt gebracht. Ik zou mijn loon willen ontvangen. Wacht dus op uw beloning, vooral u die ontmoedigd bent geweest: ‘Te zijner tijd zullen wij maaïen, zo wij niet verslappen.’ Sommigen van ons hebben het minst van hun dienst gedacht, misschien het minste geloof geoefend en de meeste hartsdoorzoeking en het meeste zuchten en roepen voor de Heere doorstaan. Ook wij zullen ‘te zijner

tijd ... maaien, zo wij niet verslappen'. Welk loon kan opwegen tegen de bekering van deze jonge onsterfelijke zielen? Is het niet het hoogste geluk dat wij op aarde kunnen smaken, naast de gemeenschap met onze Heere, deze kleinen behouden te zien? Als ik de zondagsschool echter in breder verband bekijk, denk ik dat uw loon voor een deel ligt in het grootbrengen van een generatie mensen die van de eredienst houden. Wij kunnen de grote massa's van Londen niet bereiken, wat wij ook doen. Ga naar welke evangelisatiebijeenkomst u maar wilt: aan de manier van zingen zult u al snel merken dat de meeste mensen gewend zijn aan geestelijke liederen. Wij weten niet hoe wij die grote tienduizenden moeten bereiken, maar u weet het wel. U bereikt hen wanneer zij nog klein zijn. U stuurt hen naar huis om hun liederen te zingen voor hun vaders, die zelf niet willen komen om ze te zingen. Zij gaan hun moeders alles over Jezus vertellen, zodat de kinderen van Londen de zendelingen van onze stad zijn. Zij zijn de herauten van Christus in de gezinnen waar predikanten volkomen buitengesloten zouden worden. U voedt hen op. En als u dit werk goed doet (en ik draag u op goed te letten op de verbinding tussen uw hoogste klassen en de gemeente), als u dit werk goed doet, dan zullen wij meer kerkgebouwen en meer ernstige predikanten nodig hebben. Want dan zullen de mensen het huis van het gebed gaan bezoeken. Wanneer die dag aanbreekt, zal er een prachtige tijd komen voor de predikers van het Woord. In sommige dorpen van Engeland, en vooral in Schotland, zult u nauwelijks één

persoon vinden die ontbreekt wanneer het huis van God openstaat! Zij gaan allemaal naar de kerk of naar het bedehuis. Helaas is het in Londen niet zo. Wij hebben honderdduizenden die de sabbat vergeten. Ik vrees dat wij meer dan een miljoen medeburgers hebben die zo zelden naar een plaats van eredienst gaan, dat men kan zeggen dat zij gewoonlijk wegblijven. Het zal geweldig zijn als u dit alles kunt veranderen en ons miljoenen kerkgangers kunt geven.

En dan geloof ik dat er voor u nog een ander loon is, namelijk dat de hele bevolking doordrenkt wordt met godsdienstige waarheid. Alle kinderen moeten nu leren lezen. Zullen zij zo lezen dat zij opgroeien tot struikrovers en dieven, of zo dat zij dienaren van de levende God worden?

Heel veel daarvan zal van u afhangen. Ondergeschikt aan alle andere doelen zult u ervoor zorgen dat u uw kinderen kennis laat maken met boeiende maar gezonde lectuur. Uw jongens zullen hoe dan ook lezen. Als u leraar bent van een jongen die 'Jack Sheppard' leest, dan valt u veel te verwijten als hij behagen blijft scheppen in zo'n gruwel. Ik vertrouw erop dat uw zuurdesem het hele deeg van ons land zal doorzuren, en dat u het middel zult zijn om het zedelijke peil van de samenleving te verhogen. En terwijl geslacht op geslacht volgt, hoop ik een volk te zien dat stralend is van godsdienstige kennis, vroom in godsdienstig denken, en in alle dingen verhoogd door gerechtigheid en waarheid.

Werkers die met vrucht lezen

Ik vrees dat dit een tijd is waarin men tijdschriften leest, kranten leest en periodieken leest, maar waarin de Bijbel niet zoveel gelezen wordt als zou moeten. In de tijd van de puriteinen hadden de mensen maar weinig andere lectuur, maar zij vonden in dat ene Boek, de Bijbel, bibliotheek genoeg. En hoe lazen zij de Bijbel! Hoe weinig Schrift is er in de moderne preken, vergeleken met de preken van die meesters in de godgeleerdheid, de puriteinse godgeleerden! Bijna elke zin van hen lijkt zijdelings licht te werpen op een tekst uit de Schrift. En niet alleen op de tekst waarover zij preken: naarmate de preek vordert, komen ook vele andere teksten in een nieuw licht te staan. Zij laten licht invallen uit andere plaatsen die daarmee parallel of half parallel lopen. Zo leren zij hun lezers geestelijke dingen met geestelijke samen te voegen. Ik wou bij God dat wij, dienaren van het Woord, ons nauwer hielden aan het grootse oude Boek! Dan zouden wij leerzame predikers zijn, ook al wisten wij

niets van het ‘moderne denken’ en waren wij niet ‘bij de tijd’. Ik verzeker u dat wij onze tijd mijlen vooruit zouden zijn als wij ons nauw aan het Woord van God hielden. En voor u die niet hoeft te preken, is het Woord van God zelf het beste voedsel. Preken en boeken zijn goed en wel. Maar beken die over een grote afstand bovengronds stromen, nemen geleidelijk iets op van de grond waar zij doorheen stromen. Zij verliezen de koele frisheid waarmee zij uit de bron ontsprongen. De waarheid is het zoetst waar zij uit de geslagen Rots breekt, want bij haar eerste opwelling heeft zij nog niets verloren van haar hemelse aard en levenskracht. Het is altijd het beste om bij de bron te drinken en niet uit het reservoir. U zult merken dat het lezen van het Woord van God voor uzelf, het lezen van het Woord zelf eerder dan van aantekeningen erover, de zekerste weg is om op te wassen in de genade. Drink de onvervalste melk van het Woord van God, en niet de afgeroomde melk of de met water aangengelgde melk van het woord van mensen.

Veel wat op bijbellezen lijkt, is helemaal geen bijbellezen. De verzen gaan aan het oog voorbij en de zinnen glijden over het verstand heen, maar er wordt niet werkelijk gelezen. Een oude prediker zei altijd dat het Woord bij velen tegenwoordig een machtig vrije loop heeft, want het gaat bij hen het ene oor in en het andere weer uit. Zo lijkt het ook te gaan met sommige lezers: zij kunnen ontzettend veel lezen, omdat zij eigenlijk niets lezen. Het oog glijdt erover, maar de geest komt nooit tot rust. De ziel strijkt niet neer op de waarheid om daar te

blijven. Zij fladdert over het landschap zoals een vogel zou doen, maar bouwt er geen nest en vindt er geen rust voor het hol van haar voet. Zo'n lezen is geen lezen.

Het begrijpen van de betekenis is de kern van het ware lezen. Het lezen heeft een pit, en de schil alleen is weinig waard. In het gebed bestaat er zoiets als bidden in het gebed. Zo is er in de lofzang een loven in het zingen: een innerlijk vuur van intense toewijding, dat het leven van het halleluja is. Zo is het ook met vasten: er is een vasten dat geen vasten is, en er is een innerlijk vasten, een vasten van de ziel, dat de ziel van het vasten is. Precies zo is het met het lezen van de Schrift. Er is een innerlijk lezen, een lezen tot in de kern: een waar en levend lezen van het Woord. Dat is de ziel van het lezen. Als die er niet is, is het lezen een mechanische oefening, en het baat niets.

Het nut van het lezen moet de ziel zeker bereiken langs de weg van het verstand. Wanneer de hogepriester in het heilige ging, stak hij altijd eerst de gouden kandelaar aan, voordat hij het reukwerk op het koperen altaar ontstak. Het was alsof daarmee getoond werd dat het verstand verlicht moet zijn voordat de genegenheden op de juiste manier kunnen opstijgen naar hun goddelijke doel. Er moet kennis van God zijn voordat er liefde tot God kan zijn. Er moet kennis zijn van de goddelijke dingen, zoals zij geopenbaard zijn, voordat men ervan kan genieten. Wij moeten proberen te begrijpen, voor zover ons eindige verstand het kan bevatten, wat God met dit of

met dat bedoelt. Anders kunnen wij het Boek kussen zonder de inhoud ervan lief te hebben. Dan kunnen wij de letter eerbiedigen en toch in werkelijkheid geen toewijding hebben aan de Heere, Die in deze woorden tot ons spreekt. U zult nooit troost voor uw ziel halen uit wat u niet begrijpt, en geen leiding voor uw leven vinden in wat u niet bevat. Ook kan er geen praktische invloed op uw karakter uitgaan van iets wat u niet begrijpt.

Wanneer wij de Heilige Schrift gaan bestuderen, moeten wij proberen ons verstand er goed wakker bij te hebben. Het lijkt mij dat wij niet altijd geschikt zijn om de Bijbel te lezen. Soms zou het goed voor ons zijn om even stil te staan voordat wij het Boek openslaan. ‘Trek uw schoenen uit van uw voeten; want de plaats, waarop gij staat, is heilig land.’ U komt net binnen uit de zorgen en het getob over uw aardse zaken, en u kunt dat Boek niet meteen opnemen en binnengaan in zijn hemelse verborgenheden. Zoals u om een zegen vraagt over uw eten voordat u begint, zo zou het een goede regel zijn om om een zegen te vragen over het Woord voordat u van zijn hemelse spijs gebruikt. Bid de Heere om uw ogen te versterken voordat u het waagt te kijken in het eeuwige licht van de Schrift. De priesters wasten hun voeten in het wasvat voordat zij aan hun heilige werk gingen. Zo zou het goed zijn om de ogen van de ziel te wassen waarmee u Gods Woord bekijkt. Was zelfs de vingers, als ik het zo mag zeggen: de vingers van uw geest waarmee u de bladzijden omslaat. Dan gaat u met een heilig boek op een heilige manier om. Zeg tegen uw ziel: ‘Kom, ziel, word

wakker! Je gaat nu niet de krant lezen. Je gaat nu niet de bladzijden doornemen van een menselijke dichter, om je te laten verblinden door zijn schitterende poëzie. Je komt nu heel dicht bij God, Die in het Woord zetelt als een gekroonde vorst in zijn paleisalen. Waak op, mijn eer; waak op, al wat binnen in mij is. Al loof en verheerlijk ik God op dit moment misschien niet, ik ga nu overdenken wat mij daartoe zou moeten brengen; daarom is het een daad van aanbidding. Wees dus in beweging, mijn ziel, wees in beweging, en buig niet slaperig voor de ontzagwekkende troon van de Eeuwige.' Het lezen van de Schrift is onze geestelijke maaltijd. Sla de gong en roep elk vermogen naar de eigen tafel van de Heere, om zich te goed te doen aan de kostelijke spijs die nu genuttigd zal worden. Of luid liever de kerkklok als voor een eredienst, want het bestuderen van de Heilige Schrift zou een even plechtige daad moeten zijn als het aanheffen van de psalm op de sabbat in de voorhoven van het huis van de Heere.

Om te begrijpen wat u leest, zult u erover moeten mediteren. Sommige gedeelten van de Schrift liggen helder voor ons: gezegende ondiepten waarin de lammeren kunnen waden. Maar er zijn ook diepten waarin ons verstand eerder zou verdrinken dan met plezier zwemmen, als het daar zonder voorzichtigheid kwam. Er zijn teksten in de Schrift die met opzet zo gemaakt en gebouwd zijn dat zij ons aan het denken zetten. Onder meer op deze manier wil onze hemelse Vader ons voor de hemel opvoeden: door ons al denkend

onze weg te laten vinden in de goddelijke verborgenheden. Daarom geeft Hij het Woord in een enigszins ingewikkelde vorm, om ons te dwingen erover te mediteren voordat wij de zoetheid ervan bereiken. Hij had het ons, weet u, zo kunnen uitleggen dat wij de gedachte in een minuut zouden vatten, maar het behaagt Hem niet om dat in alle gevallen te doen. Veel van de sluiers die over de Schrift liggen, zijn niet bedoeld om de betekenis voor de ijverigen te verbergen. Ze zijn bedoeld om het verstand te dwingen actief te zijn. Want vaak doet de ijver van het hart om de goddelijke gedachte te leren kennen het hart meer goed dan de kennis zelf. Meditatie en zorgvuldig nadenken oefenen ons en versterken de ziel om nog verhevenere waarheden te ontvangen. Ik heb gehoord dat de moeders op de Balearen vroeger, als zij hun jongens tot goede slingeraars wilden opvoeden, hun middageten hoog boven hen neerlegden. Daar konden de jongens er niet bij voordat zij een steen gooiden en het naar beneden haalden. Onze Heere wil dat wij goede slingeraars zijn. Daarom legt Hij een kostbare waarheid op een hoge plaats, waar wij haar alleen naar beneden kunnen halen door ernaar te slingeren. En ten slotte raken wij het doel en vinden wij voedsel voor onze ziel. Dan hebben wij het dubbele voordeel dat wij de kunst van het mediteren leren en tegelijk genieten van de zoete waarheid die de meditatie binnen ons bereik heeft gebracht. Wij moeten mediteren. Deze druiven geven geen wijn voordat wij ze treden. Deze olijven moeten onder het rad gelegd en telkens opnieuw geperst worden,

opdat de olie eruit vloeit. In een schaal met noten kunt u zien welke noot is aangevreten, want er zit een gaatje in, dat het insect door de dop heeft geboord. Het is maar een klein gaatje, maar binnenin zit het levende diertje dat de pit opeet. Welnu, het is iets heerlijk om door de dop van de letter heen te boren en dan binnenin te leven en zich met de pit te voeden. Ik zou graag zo'n wormpje willen zijn, dat binnen in het Woord van God leeft en ervan leeft. Dan heb ik mij een weg door de dop geboord en heb ik de diepste verborgenheid van het gezegende evangelie bereikt. Het Woord van God is altijd het kostbaarst voor de mens die er het meest van leeft.

Toen ik eens onder een wijd uitgespreide beuk zat, keek ik met nieuwsgierige aandacht en genoegen naar de eigenaardige groeiwijze van die wonderlijke boom. Hij lijkt iets van een verstand te hebben dat andere bomen niet hebben. Ik verwonderde mij over de beuk en bewonderde hem. Maar ik dacht bij mijzelf: ik vind deze beuk lang niet half zo belangrijk als die eekhoorn daarginds. Ik zie hem van tak naar tak springen, en ik ben er zeker van dat hij die oude beuk heel dierbaar vindt. Hij heeft immers ergens binnenin een thuis in een holte, deze takken zijn zijn beschutting en die beukenootjes zijn zijn voedsel. Hij leeft van de boom. Die is zijn wereld, zijn speelplaats, zijn graanschuur en zijn huis. Ja, de boom is alles voor hem. Voor mij is hij dat niet, want ik vind mijn rust en mijn voedsel ergens anders. Met Gods Woord is het goed dat wij zijn als eekhoorns, die erin leven en ervan leven. Laten wij ons verstand oefenen door van tak

naar tak te springen, er onze rust en ons voedsel in vinden, en het tot ons alles in allen maken. Wij zullen de mensen zijn die er de vrucht van plukken, als wij het tot ons voedsel maken, ons medicijn, onze schatkamer, ons wapenhuis, onze rust en onze vreugde. Moge de Heilige Geest ons daartoe leiden en het Woord zo kostbaar maken voor onze ziel.

Gebruik alle middelen en hulpmiddelen om de Schrift te begrijpen. Toen Filippus de Ethiopische kamerling vroeg of hij de profetie van Jesaja begreep, antwoordde die: 'Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht?' Toen ging Filippus naar hem toe en opende hem het Woord van de Heere. Sommigen weigeren zich te laten onderwijzen door boeken of door levende mensen, onder het voorwendsel dat zij door de Geest van God onderwezen worden. Dat is geen eer voor de Geest van God, maar oneerbiedigheid jegens Hem. Want als Hij aan sommigen van Zijn dienaren meer licht geeft dan aan anderen, en het is duidelijk dat Hij dat doet, dan zijn zij verplicht dat licht aan anderen door te geven en het te gebruiken tot nut van de gemeente. Maar als het andere deel van de gemeente weigert dat licht te ontvangen, waartoe heeft de Geest van God het dan gegeven? Dat zou betekenen dat er ergens een fout zit in de huishouding van gaven en genadegaven, die door de Heilige Geest wordt bestuurd. Dat kan niet zo zijn. Het behaagt de Heere Jezus Christus om aan sommigen van Zijn dienaren meer kennis van Zijn Woord en meer inzicht daarin te geven dan aan anderen. Het is aan ons

om de kennis die Hij geeft met vreugde aan te nemen, op de manier waarop Hij verkiest haar te geven. Het zou heel goddeloos van ons zijn om te zeggen: 'Wij willen de hemelse schat niet hebben die in aarden vaten is. Als God ons de hemelse schat uit Zijn eigen hand wil geven, maar niet door het aarden vat, dan willen wij hem hebben. Maar wij vinden onszelf te wijs, te hemelsgezind en al te geestelijk om ons iets aan te trekken van juwelen die in aarden potten zijn gelegd. Wij willen naar niemand luisteren, en wij willen niets lezen behalve het Boek zelf. Ook willen wij geen enkel licht aannemen, behalve het licht dat door een spleet in ons eigen dak binnenkomt. Wij willen niet zien bij de kaars van een ander; dan blijven wij liever in het donker.' Laten wij niet in zo'n dwaasheid vervallen. Laat het licht van God komen, en al brengt een kind het, wij zullen het met vreugde aannemen.

Bij het lezen moeten wij de geestelijke lering van het Woord zoeken. Onze Heere zegt: 'Hebt gij niet gelezen?' Dan opnieuw: 'Hebt gij niet gelezen?' En dan zegt Hij: 'Zo gij geweten hadt, wat het zij', en de betekenis is iets heel geestelijks. De tekst die Hij aanhaalde, was: 'Ik wil barmhartigheid en niet offerande', een tekst uit de profeet Hosea. Nu waren de schriftgeleerden en Farizeeën helemaal voor de letter: het offer, het slachten van de jonge stier, enzovoort. Zij zagen de geestelijke betekenis van de plaats over het hoofd: 'Ik wil barmhartigheid en niet offerande.' Die betekenis is deze: God heeft liever dat wij zorg dragen voor onze medeschepselen dan dat wij een ceremonie van Zijn wet

zo nakomen, dat een van de schepselen die Zijn handen gemaakt hebben daardoor honger of dorst lijdt en zelfs sterft. Zij hadden verder moeten gaan dan het uiterlijke, tot in het geestelijke, en al ons lezen zou hetzelfde moeten doen.

Dat zou zo moeten zijn wanneer wij de historische gedeelten lezen: 'Hebt gij niet gelezen, wat David gedaan heeft, toen hem hongerde, en hun, die met hem waren? Hoe hij gegaan is in het huis Gods, en de toonbroden gegeten heeft, die hem niet geoorloofd waren te eten, noch ook hun, die met hem waren, maar den priesteren alleen.' Dit was een stuk geschiedenis, en zij hadden het zo moeten lezen dat zij er geestelijk onderwijs in vonden. Ik heb in de geschiedverhalen soms een nog grotere diepte van geestelijkheid gevonden dan in de Psalmen. Wanneer u de innerlijke en geestelijke betekenis van een geschiedverhaal bereikt, bent u vaak verrast door de wonderlijke helderheid, de aanschouwelijke kracht waarmee het onderwijs uw ziel raakt. Sommige van de wonderbaarlijkste verborgenheden van de openbaring worden beter begrepen doordat zij ons in de geschiedverhalen voor ogen worden gesteld, dan door de verklaring ervan in woorden. Wanneer wij de uitspraak hebben om de illustratie te verklaren, verruimt en verlevendigt de illustratie de uitspraak. Een voorbeeld: toen onze Heere Zelf ons wilde uitleggen wat geloof is, verwees Hij ons naar de geschiedenis van de koperen slang. Wie heeft ooit het verhaal van de koperen slang gelezen zonder te voelen dat hij een beter begrip van het

geloof kreeg door het beeld van die stervende, door slangen gebeten mensen? Zij keken naar de koperen slang en leefden. Dat beeld zegt meer dan welke beschrijving ook die zelfs Paulus ons heeft gegeven, hoe wonderlijk hij ook omschrijft en beschrijft.

Precies hetzelfde geldt voor alle ceremoniële voorschriften, want de Heiland zegt verder: 'Of hebt gij niet gelezen in de wet, dat de priesters den sabbat ontheiligen in den tempel, op de sabbatdagen, en nochtans onschuldig zijn?' Er is geen enkel voorschrift in de oude wet dat geen innerlijke zin en betekenis heeft. Keer u daarom niet af van Leviticus, en zeg niet: 'Ik kan deze hoofdstukken in Exodus en Numeri niet lezen. Ze gaan allemaal over de stammen en hun banieren, de legerplaatsen in de woestijn en de rustplaatsen onderweg, de tabernakel en het huisraad, of over gouden knopen en schalen, planken, voeten, edelstenen, hemelsblauw, scharlaken en fijn linnen.' Nee, zoek naar de innerlijke betekenis. Zoek grondig. Want zoals in de schatkamer van een koning het kostbaarste juweel het best is weggesloten en het moeilijkst te bereiken, zo is het ook met de Heilige Schrift.

Bent u ooit in de bibliotheek van het British Museum geweest? Daar staan veel naslagwerken die de lezer mag pakken wanneer hij wil. Er zijn andere boeken waarvoor hij een aanvraagbriefje moet schrijven, en zonder dat briefje kan hij ze niet krijgen. Maar men heeft er ook bepaalde uitgelezen boeken die u niet te zien krijgt

zonder bijzondere toestemming. Dan worden er deuren ontsloten en vitrines geopend, en er blijft een bewaker bij u terwijl u het werk bekijkt. U mag uw oog nauwelijks op het handschrift laten rusten, uit vrees dat u een letter uitwist door er alleen maar naar te kijken. Het is zo'n kostbare schat; er is in de hele wereld geen ander exemplaar van, en daarom kunt u er niet gemakkelijk bij. Zo zijn er ook uitgelezen en kostbare leerstukken in Gods Woord, die weggesloten liggen in zulke vitrines als Leviticus of het Hooglied van Salomo. U kunt er niet bij zonder heel wat deuren te ontsluiten, en de Heilige Geest Zelf moet bij u zijn, anders bereikt u die onschatbare schat nooit. De hogere waarheden zijn even zorgvuldig weggeborgen als de kostbare kroonjuwelen van vorsten. Onderzoek daarom en lees niet alleen. Wees niet tevreden met een ceremonieel voorschrift totdat u de geestelijke betekenis ervan bereikt hebt, want dat is werkelijk lezen. U hebt pas gelezen wanneer u de geest van de zaak begrijpt.

U zult duizend hulpmiddelen halen uit dat wonderlijke Boek, als u het maar leest. Want naarmate u de woorden beter begrijpt, zult u het meer waarderen. En wanneer u ouder wordt, zal het Boek met u meegroeien en een stichtelijk handboek voor grijsaards blijken te zijn, zoals het vroeger een lief verhalenboek voor een kind was. Ja, het zal altijd een nieuw boek zijn, een even nieuwe Bijbel alsof hij gisteren gedrukt was en niemand er tot nu toe ooit een woord van had gezien. En toch zal hij veel kostbaarder zijn om alle herinneringen die zich eromheen

verzamelen. Wanneer wij de bladzijden omslaan, hoe zoet herinneren wij ons dan momenten uit ons leven die in alle eeuwigheid niet vergeten zullen worden. Ze zullen voor altijd verweven blijven met genadige beloften. Moge de Heere ons leren Zijn Boek van het leven te lezen, dat Hij hier beneden voor ons geopend heeft. Dan kunnen wij onze eigendomsbewijzen helder lezen in dat andere Boek van liefde, dat wij nog niet gezien hebben, maar dat op de laatste grote dag geopend zal worden.

‘De oogst is wel groot’

| Mattheüs 9:37

Onze Heiland keek naar de mensen tussen wie Hij verkeerde op een manier die het navolgen waard is. Hij was een Man met een diep gevoel. Hij werd ‘innerlijk met ontferming bewogen’; Zijn medeleven werd gewekt. Hij kon niet met een onverschillig gezicht naar een menigte mensen kijken; Zijn binnenste werd ontroerd. Maar tegelijk was Hij geen dweper. Hij was zo nuchter en praktisch alsof Hij een koele rekenaar was. Als Hij zuchtte, deed Hij meer dan zuchten: Hij ging ertoe over hen te helpen met wie Hij medelijden had. Hij had een daadwerkelijk medeleven met de schare. Daarom wendde Hij Zich tot Zijn discipelen en zei: ‘Bidt ... den Heere des oogstes, dat Hij arbeiders in Zijn oogst uitstote.’ Hij ging niet tussen de massa rond met een kritiekloze bewondering voor hen. Ik hoor Hem hen niet prijzen als ‘de prachtigste boerenstand’ of ‘de spierkracht van de natie’, zoals sommigen dat doen. Maar evenmin zien we bij Hem ook maar een spoor van afkeer, alsof Hij Zich in

hun gezelschap niet op Zijn plaats voelde. Vaak werd Hij bedroefd door hun dwaasheden en kreeg Hij verdriet om hun zonden. Maar nooit walgde Hij van hen of sprak Hij minachtend over hen. 'De menigte der schare hoorde Hem gaarne', omdat zij zag dat Hij met hen meeleefde. Al was Hij in Zijn karakter verheven aristocratisch, in Zijn manier van doen en in Zijn leven was Hij door en door democratisch. Hij was een Koning, en toch 'een verkorene uit het volk', Die hen met heel Zijn hart liefhad. Het is ook duidelijk dat Hij nooit ontmoedigd raakte in Zijn arbeid voor hun welzijn. Nooit hoort u Hem zeggen dat het nutteloos is voor de menigte te prediken, dat zij te diep gezonken zijn, te veel onder de duim van priesters zitten of te onwetend zijn. Geen enkele ontmoediging doofde ooit Zijn vuur; Hij hield vol totdat Zijn werk volbracht was. Een moedig, heerlijk hart was het hart van Jezus. Het smolt altijd weg van tederheid, maar was tegelijk altijd praktisch. Bewondering, afkeer of ontmoediging kregen nooit zoveel invloed op Hem dat Hij ophield met daadwerkelijke middelen om het lot te verbeteren van de mensen onder wie Hij woonde.

Bij het zien van een oogstveld komt de gedachte aan een menigte vanzelf op. En als het gewas overvloedig is, dringt het idee van een menigte zich meteen aan u op. U kunt de korenaren niet tellen, en evenmin zult u de mensenkinderen kunnen tellen. Ik veronderstel dat onze Heiland allereerst doelde op de scharen om Hem heen. Maar Zijn geest was veel ruimer dan de onze, en Hij dacht aan al de duizenden van Israël. Ja, ik denk dat Hij Zijn hart

niet kon beperken tot het kleine land Israël. Zijn blik ging over de zeeën en voorbij de bergen naar de tienduizenden van het mensdom die op deze aardbol krioelen. Het verplettert je om aan de miljoenen van ons geslacht te denken. Niemand is er nog in geslaagd zich een voorstelling te maken van de enorme omvang van deze ene stad Londen. U kunt haar van het ene eind tot het andere doorkruisen, zo lang als u wilt, en u kunt haar statistieken bestuderen. Toch hebt u geen idee hoe groot de bevolking van Londen is, en dat zult u ook nooit hebben: de massa is te groot. Maar wat is Londen vergeleken met ons volk, en met de miljoenen die over de hele wereld onze moedertaal spreken? En toch zijn ook zij nog maar een klein deel van de ontelbare schare. We zullen ons nooit ook maar een flard van een voorstelling kunnen maken van China met zijn wemelende miljoenen, of van dat andere dichtbevolkte land dat onze scepter erkent: Hindoestan. Er zijn menigten in het dal van het bestaan, als de druppels uit de regenwolk en als de bladeren aan de bomen van het woud. Zo zijn de mensenkinderen.

Maar toen de Heere over hen sprak als een oogst, had Hij ook het gevaar voor ogen waarin zij verkeerden. Stel dat de eigenaar van een groot landgoed over zijn uitgestrekte akkers loopt en zegt: 'Ik heb een grote oogst. Kijk eens naar die velden, zover als het oog reikt! Maar de streek is ontvolkt, de mensen zijn geëmigreerd, en ik heb geen arbeiders. Daarginds zijn er een of twee. Zij maaien uit alle macht, zij maken lange dagen en zwoegen tot ze

bezwijken. Maar verderop liggen grote stukken van mijn land ongemaaid, en ik heb geen sikkels om erin te slaan. Het koren gaat verloren, en dat doet mij veel verdriet. Kijk hoe de vogels in zwermen samenkomen om zich op de kostbare aren te storten! Intussen is het seizoen ver gevorderd. De herfstvochtigheid is al over ons gekomen, en de kille, vriezende nachten, die de voorhoede van de winter zijn, zijn op komst. De meeldauw bederft het graan. Wat nog gaaf is, zal uitvallen op de grond, of zal opzwellen van het vocht en onbruikbaar worden.' Zie in dit beeld de Verlosser. Hij kijkt vandaag naar de wereld en zegt bij Zichzelf: 'Al deze menigten van kostbare zielen zullen verloren gaan, want er zijn zo weinig maaiers om hen binnen te halen. Hier en daar zijn er mannen die met geweldige energie alles maaien wat ze kunnen, en onder het maaien bijna bezwijken. Ik ben met hen, en gezegende schoven worden thuisgebracht. Maar wat zijn deze onder zo velen?' Kijk, kan uw oog het zien? Kan zelfs de vleugel van een arend over de uitgestrekte velden en ongemaaide vlakten vliegen zonder onderweg moe te worden? Daar staan de kostbare aren. Ze vergaan, ze rotten, ze gaan verloren, ze zijn te gronde gericht, tot schade van God en tot hun eigen eeuwig verderf. En het doet de grote Landman verdriet dat het zo is. Zo is het vandaag nog steeds, en het zou ons verdriet moeten doen dat het zo is, om Zijmentwil en ter wille van onze medemensen. Een menigte kostbare zielen ging verloren, en daarover klaagde de Heiland.

De Heiland had nog een andere gedachte, namelijk dat de massa bereikbaar was. Want Hij gebruikte dezelfde uitdrukking toen de mensen uit Samaria naar de put kwamen stromen om Hem te horen, naar buiten gelokt door nieuwsgierigheid, die gewekt was door het verhaal van de vrouw. Hij zei tegen Zijn discipelen: 'Heft uw ogen op en aanschouwt de landen; want zij zijn alrede wit om te oogsten.' Wanneer mensen bereid zijn het Woord te horen, dan zijn de velden rijp. En onze Heere bedoelde dit. De tarwearen verzetten zich niet tegen de sikkel, maar staan daar gewoon. Iemand hoeft alleen maar het veld in te gaan en de sikkel te gebruiken, en het resultaat zal zeker volgen. Zo zijn er tijden waarin niets anders nodig is dan het evangelie te prediken, en dan zullen de zielen die anders verloren zouden gaan, zeker worden binnengehaald. Ik geloof niet dat de wereld ooit doof is geweest voor het evangelie. Wie hebben de scharen bijeengebracht? Mannen als Augustinus en Chrysostomus. En wat was hun prediking anders dan het evangelie van Jezus Christus? Wie hebben ze bijeengebracht? Mannen als Johannes Hus, Hiëronymus, Luther, Calvijn en dergelijken, om wie altijd een goede reuk van Christus hing. Wie hebben ze in dit land bijeengebracht? Wie anders dan onze Wycliffe en onze Knox? Wie brachten ze in latere tijd bijeen, als het niet onze Whitefield en onze Wesley waren? Dat waren mannen die de gewone taal van het volk spraken en geen ander onderwerp hadden dan Jezus de Gekruisigde. Naar uw filosofieën gaan de mensen niet luisteren. Zij laten u

en uw filosofieën over aan de spinnen en de houtrot. Maar predik Jezus en Zijn kostbaar bloed, en vertel de mensen dat ieder die in Christus gelooft, zalig zal worden, en zij zullen graag naar u luisteren. Ik hoorde van een zendeling die nachten doorbrengt met werk voor zijn Heere in jeneverpaleizen en de laagste gelegenheden van het volk. Hij vertelde dat hij bijna nooit beledigd is. De mensen namen zijn traktaten aan en bedankten hem voor zijn vriendelijke woorden. Onze stadszendingen, en zij die standplaatsen van huurrijtuigen of remises van omnibussen bezoeken, of werken onder ander personeel in openbare dienst, verzekeren mij steeds weer dat er over het algemeen een gewillig oor is voor het evangelie. De velden staan erom te vragen dat wij ze maaien, maar er zijn niet genoeg maaiers. Het graan gaat verloren bij gebrek aan arbeiders. De mensen zijn bereikbaar. In welk land kan het evangelie niet worden gepredikt? China was stevig gesloten, maar u kunt nu, als u wilt, het land in de lengte en de breedte doortrekken en over Christus spreken. Japan ligt voor u open, en Afrika heeft het geheim van zijn binnenland prijsgegeven. Spanje, dat stevig gesloten was als met een zegel, is vandaag vrijgemaakt, en Italië verheugt zich in dezelfde vrijheid. De hele wereld ligt open voor de maaiers van de Allerhoogste, maar waar zijn zij? 'De oogst is wel groot; maar de arbeiders zijn weinige.'

In het beeld ligt ook de gedachte van een dringende nood. Want voor de boer is het binnenhalen van de oogst grotendeels een kwestie van nu of nooit. 'Ach,' zegt hij,

‘als ik de oogst kon uitstellen, als ik hem langzaam kon laten binnenhalen, als we door konden werken tot de oogstmaan voorbij is, en dan nog door november en december, totdat de winter het jaar afsluit, dan zou het gebrek aan arbeiders een klein kwaad zijn. Maar er is maar een beperkte tijd waarin de tarwe veilig binnengehaald kan worden. Hij moet binnen zijn voordat de winter begint, anders is hij voor ons verloren.’ Wij hebben geen tijd te verliezen als het gaat om de redding van de mensenkinderen. Zij leven niet eeuwig. Als u het goede nieuws tien jaar uitstelt, zal die grijsaard daar niet wachten tot u hem het evangelie verteld hebt. We spreken over wat we in een halve eeuw voor ons geslacht hopen te bereiken, maar deze generatie ligt dan al begraven. U moet uw oogst meteen binnenhalen, anders wordt hij vernietigd. Hij moet snel worden binnengebracht, anders gaat hij verloren. Vandaag, vandaag, vandaag doen de dringende noden van de mensheid een beroep op de goedheid van de christenen. Vandaag spreekt het zekere verderf van de ongelovige met smekende stem tot het menselijk gevoel van ieder levendgemaakt hart: ‘Wij gaan verloren; laat u ons verloren gaan? U kunt ons alleen helpen door ons nu het evangelie te brengen. Wilt u dat uitstellen?’

Red de kinderen

Ik hoop dat u de zondagsschool niet helemaal vergeet. Toch ben ik bang dat heel wat christenen nauwelijks weten dat er überhaupt zondagsscholen bestaan. Ze kennen ze van horen zeggen, maar niet uit eigen waarneming. Waarschijnlijk hebben ze in twintig jaar de school nooit bezocht en zich er ook nooit druk om gemaakt. Ze zouden blij zijn te horen dat er iets bereikt was. Maar ook als ze er nooit iets over horen, goed of slecht, zijn ze heel tevreden. In de meeste gemeenten vindt u een groep jonge en vurige mensen die zich aan het zondagsschoolwerk wijden. Maar er zijn er ook veel anderen die de school flink zouden kunnen versterken, en die nooit iets dergelijks ondernemen. Dat zou hun vergeven kunnen worden als ze ander werk te doen hadden. Maar helaas hebben ze geen enkele godvruchtige bezigheid. Ze zijn alleen maar tijddoders, terwijl dit werk, dat voor het grijpen ligt, bereikbaar is en om hun hulp vraagt, volkomen verwaarloosd wordt. Ik zeg niet dat er hier van die luiaards zijn. Maar ik kan niet geloven dat wij

er helemaal vrij van zijn. Daarom vraag ik het geweten om zijn werk te doen bij de schuldigen.

Kinderen hebben redding nodig. Kinderen kunnen gered worden. Kinderen moeten gered worden door middel van mensen. Kinderen kunnen gered worden terwijl zij nog kinderen zijn. Hij Die zei: 'Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet; want derzulken is het Koninkrijk Gods', heeft nooit bedoeld dat Zijn kerk zou zeggen: 'Wij zullen later voor de kinderen zorgen, als zij opgegroeid zijn tot jonge mannen en vrouwen.' Hij bedoelde dat het een onderwerp van gebed en ernstig streven zou zijn dat kinderen als kinderen tot God bekeerd worden. De bekering van een kind vraagt hetzelfde werk van goddelijke genade als de bekering van een volwassene, en heeft dezelfde gezegende gevolgen. Ook bij het kind wordt een ziel van de dood behouden en een menigte van zonden bedekt. Maar er is nog een extra reden tot vreugde: als jonge mensen bekeerd worden, wordt er een groot werk van voorkoming gedaan. De bekering bewaart een kind voor een menigte van zonden. Als Gods eeuwige barmhartigheid uw onderwijs aan een kleine babbelaar zegent, hoe gelukkig zal het leven van die jongen dan zijn! Denk eens aan wat er van hem had kunnen worden als hij was opgegroeid in dwaasheid, zonde en schande, en pas na vele dagen bekeerd was. Het is de hoogste wijsheid en de ware voorzichtigheid om voor onze kinderen te bidden dat zij hun hart aan de Heiland geven terwijl zij nog jong zijn. Het is goed de verloren zoon terug te winnen, maar het is beter hem

ervoor te bewaren dat hij ooit een verloren zoon wordt. De dief en de dronkaard terugbrengen is een prijzenswaardige daad. Maar zo te handelen dat de jongen nooit een dief of een dronkaard wordt, is veel beter. Daarom staat het zondagsschoolonderwijs heel hoog op de lijst van liefdadige ondernemingen, en christenen behoren er met de grootste ernst mee bezig te zijn. Wie een kind van de dwaling van zijn weg bekeert, bedekt niet alleen een menigte van zonden, maar voorkomt ze ook.

Bovendien geeft het de kerk de hoop dat zij voorzien wordt van de beste mannen en vrouwen. De Samuëls en Salomo's van de kerk worden in hun jeugd wijs gemaakt. De Davids en Josia's waren teder van hart toen zij nog teder van jaren waren. Lees de levens van de vooraanstaandste predikanten, en u zult meestal zien dat hun christelijke geschiedenis vroeg begon. Het is niet strikt noodzakelijk, maar wel heel gunstig voor de groei van een goed ontwikkeld christelijk karakter, dat het fundament ervan gelegd wordt in een jeugdige godsvrucht. Ik verwacht niet dat de gemeenten van Jezus Christus gewoonlijk opgebouwd worden door mensen die hun hele leven in de zonde geleefd hebben. Ik verwacht het wel doordat er in hun midden jonge mannen en vrouwen opgevoed worden in de vreze en de vermaning van de Heere, die pilaren worden in het huis van onze God. Willen we sterke christenen hebben, dan moeten we kijken naar hen die in hun jeugd al christen waren. Bomen moeten in de voorhoven van de Heere geplant worden

terwijl ze nog jong zijn, als ze goed en lang moeten bloeien.

Het onderwijs aan de jeugd is in deze tijd belangrijker dan ooit tevoren. Want in deze tijd gaan er mensen rond die in onze huizen insluipen en mannen en vrouwen misleiden met hun valse leer. Laten de zondagsscholen van Engeland de kinderen goed onderwijzen. Laten ze hun tijd niet alleen vullen met vrome zinnetjes, maar hun het hele evangelie en de leer van de genade met verstand bijbrengen. Laten ze voor de kinderen bidden en nooit tevreden zijn voordat de kinderen zich tot de Heere Jezus Christus bekeerd hebben en aan de gemeente zijn toegevoegd. Dan ben ik niet bang voor het pausdom. Roomse priesters zeiden vroeger dat zij Engeland weer voor Rome hadden kunnen terugwinnen als de catechisatie van de kinderen er niet was geweest. Wij hebben de catechismussen, denk ik, met te weinig reden opzijgelegd. Maar in elk geval: als wij geen godvruchtige catechismussen gebruiken, moeten we een beslist, duidelijk en eenvoudig onderwijs terugbrengen. En er moet gesmeekt en gebeden worden om de bekering van de kinderen, om de onmiddellijke bekering van kinderen tot de Heere Jezus Christus. De Geest van God staat klaar om ons bij dit streven te helpen. Hij is met ons, als wij met Hem zijn. Hij is bereid de eenvoudigste onderwijzer te zegenen, en zelfs de kleuterklassen zullen niet zonder zegen blijven. Hij kan ons woorden en gedachten geven die passen bij ons kleine gehoor. Hij kan ons zo zegenen dat wij weten hoe wij een woord ter rechter tijd tot het

jeugdige oor moeten spreken. En och, als het niet zo is, als er geen onderwijzers gevonden worden, of als zij wel gevonden worden maar ontrouw zijn, dan zullen wij de kinderen die op onze scholen zijn geweest, net als hun ouders terug zien gaan naar de wereld. Zij zullen de godsdienst haten vanwege de verveling van de uren die zij op de zondagsschool hebben doorgebracht. Dan brengen wij een geslacht van ongelovigen voort, of een generatie bijgelovige mensen. Dan gaat de gouden gelegenheid verloren, en rust er een heel ernstige verantwoordelijkheid op ons. Ik bid de gemeente van God veel aandacht aan de zondagsschool te geven. Ik smEEK allen die ons volk liefhebben, voor de zondagsscholen te bidden. Ik bezweer allen die Jezus Christus liefhebben en Zijn koninkrijk willen zien komen, heel teder te zijn voor alle jonge mensen, en te bidden dat hun harten voor Jezus gewonnen worden.

Dit onderwerp ligt mij na aan het hart. Het behoort zwaar te drukken op het geweten van ons allemaal. God moet uw gedachten er ten volle in leiden. Ik laat het nu rusten, maar niet voordat ik deze vragen heb gesteld. Wat hebt u, ieder van u, gedaan voor de bekering van kinderen? Wat hebt u gedaan voor de bekering van uw eigen kinderen? Bent u daarover helemaal in het reine? Slaat u weleens uw armen om de hals van uw jongen en bidt u voor hem en met hem? Vader, u zult merken dat zoiets een grote invloed op uw jongen heeft. Moeder, praat u weleens met uw dochtertje over Christus, ‘en Dien gekruisigd’? Onder Gods hand kunt u voor dat

geliefde kind van u een geestelijke moeder zijn, en niet alleen een natuurlijke. Wat doet u, die voogden en leraren van de jeugd bent? Bent u over hun zielen in het reine? U, onderwijzers op de scholen door de week, en ook u die op de sabbat arbeidt: doet u alles wat u behoort te doen, opdat uw jongens en meisjes al vroeg de Heere belijden? Ik laat het aan uzelf over. U zult een groot loon ontvangen als u bij uw binnenkomst in de hemel, en ik vertrouw dat u daar zult komen, er veel lieve kinderen aantreft die u welkom heten in de eeuwige tabernakelen. Het zal een tweede hemel toevoegen aan uw eigen hemel om hemelse wezens te ontmoeten die u begroeten als hun leraar, die hen tot Jezus heeft gebracht. Ik zou niet alleen naar de hemel willen gaan. U wel? Ik zou in de hemel geen kroon willen hebben zonder een ster erin, omdat er nooit een ziel door mijn toedoen gered werd. U wel?

Daar gaan ze, de heilige kudde van met bloed gekochte schapen; de grote Herder gaat hun voor. Veel van hen worden gevolgd door tweelingen, en anderen hebben ieder hun lam. Zou u een jongeloos schaap in de kudde van de grote Herder willen zijn? Het tafereel verandert. Luister naar het gestamp van een groot leger. Ik hoor hun krijgsmuziek; mijn oren zijn vol van hun overwinningsliederen. De strijders keren naar huis terug, en ieder draagt zijn zegeteken op zijn schouder, tot eer van de grote Aanvoerder. Zij stromen door de parelpoort naar binnen. Zij trekken in triomf door de gouden straten op naar het hemelse Capitool, en iedere soldaat draagt zijn eigen deel van de buit met zich mee. Zult u daarbij

zijn? En als u daar bent, zult u dan meemarcheren zonder zegeteken en niets toevoegen aan de luister van de zegetocht? Zult u niets dragen wat u in de strijd hebt gewonnen, niets wat u ooit voor Jezus met uw zwaard en met uw boog hebt veroverd? En nog een ander tafereel staat mij voor ogen. Ik hoor hen juichen: 'De oogst is binnen!' en ik zie de maaiers, die ieder zijn schoof dragen. Sommigen van hen gaan gebukt onder de hopen schoven die op hun blijde schouders liggen. Zij gingen al gaande en wenende, maar zij zijn met gejuich teruggekomen en dragen hun schoven met zich mee. Daarginds komt er een die maar een kleine handvol draagt, maar het is rijk graan. Hem was maar een piepklein stukje grond en een beetje zaaikoren toevertrouwd, en dat heeft zich naar evenredigheid flink vermenigvuldigd. Zult u daar zijn zonder ook maar één enkele aar, omdat u nooit geploegd of gezaaid hebt en daarom ook nooit gemaaid hebt? Dan zou elke juichkreet van elke maaier u wel een nieuwe steek in het hart kunnen geven, als u eraan denkt dat u niet gezaaid hebt en daarom ook niet kon maaïen. Als u mijn Meester niet liefhebt, beweer dan ook niet dat u Hem liefhebt. Als Hij u nooit met Zijn bloed gekocht heeft, lieg dan niet tegen Hem. Kom dan niet aan Zijn tafel om te zeggen dat u Zijn dienstknecht bent. Maar als Zijn dierbare wonden u gekocht hebben, geef uzelf dan aan Hem. En als u Hem liefhebt, hoed dan Zijn schapen en weid Zijn lammeren. Hij staat hier, ongezien voor mijn ogen, maar herkend door mijn geloof. Hij toont u de tekenen van de wonden in Zijn handen en Zijn voeten, en

Hij zegt tegen u: 'Vrede zij ulieden, gelijkewijs Mij de Vader gezonden heeft, zende Ik ook ulieden. Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen; en die wete, dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van den dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken.'

Een ziel van de dood behouden

| Jakobus 5

Als iemand van u het middel is geweest om een afvallige terug te brengen, dan staat er: 'Die wete.' Dat wil zeggen: laat hij eraan denken, laat hij er zeker van zijn, laat hij erdoor getroost en bemoedigd worden. 'Die wete' het, en laat hij er nooit aan twijfelen. Hoor het niet alleen, maar laat het diep in uw hart doordringen. Wanneer een apostel, geïnspireerd door de Heilige Geest, zegt: 'Die wete', laat dan geen traagheid van geest u ervan weerhouden het volle gewicht van deze waarheid te peilen. Wat moet u dan weten? U moet weten 'dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van den dood zal behouden'. Dat is het weten waard; het is geen kleinigheid. Er zijn mannen onder ons die wij eren telkens als wij hen zien, want zij hebben veel kostbare levens gered. Zij hebben de reddingsboot bemand, of zij zijn de rivier in gesprongen

om drenkelingen te redden. Zij waren bereid hun eigen leven te wagen tussen brandende balken om de omkomenden uit de verslindende vlammen te rukken. Dat zijn ware helden, veel meer roem waardig dan uw met bloed bevlekte krijgslieden. God zegene die dappere harten! Moge het Engeland nooit ontbreken aan een schare waardige mannen die zijn kusten beroemd maken om hun menslievendheid. Wanneer wij een medemens in gevaar zien, gaat onze pols sneller kloppen en worden wij bewogen door het verlangen hem te redden. Is het niet zo? Maar een ziel van de dood behouden is iets veel groters. Laten wij bedenken wat die dood is! Het is geen ophouden te bestaan. Ik weet niet of ik een vinger zou uitsteken om mijn medemens te redden van louter niet-bestaan. Ik zie geen groot kwaad in vernietiging; in elk geval niets wat mij als straf voor de zonde zou verschrikken. Zoals ik geen grote vreugde zie in louter eeuwig bestaan, als dat alles is wat met eeuwig leven bedoeld wordt, zo zie ik ook geen verschrikking in het ophouden te bestaan. Wat louter kleurloos zijn of niet-zijn betreft, zou ik even graag niet zijn als wel zijn. Maar eeuwig leven betekent in de Schrift iets heel anders dan eeuwig bestaan. Het betekent bestaan met alle vermogens ontplooid, in volheid van vreugde; bestaan niet als het verdorde kruid in het hooi, maar als de bloem in al haar schoonheid. Sterven is in de Schrift, en eigenlijk ook in het gewone spraakgebruik, niet ophouden te bestaan. Het verschil tussen de twee woorden 'sterven' en 'vernietigd worden' is heel groot. Sterven, wat de

eerste dood betreft, is de scheiding van het lichaam en de ziel; het is het uiteenvallen van onze natuur in haar samenstellende delen. En de tweede dood sterven is: de mens, naar ziel en lichaam, scheiden van zijn God, Die het leven en de vreugde van ons mens-zijn is. Dit is 'het eeuwig verderf, van het aangezicht des Heeren, en van de heerlijkheid Zijner sterkte'. Dit betekent dat het paleis van het mens-zijn verwoest wordt en verandert in een troosteloze ruïne, die voor altijd het erfdeel wordt van de huilende draak van de wroeging en de krassende uil van de wanhoop.

Bedenk nu dat uw Heiland met twee doelen naar deze wereld kwam: Hij kwam om de dood te vernietigen en om de zonde weg te doen. Als u een zondaar van de dwaling van zijn weg bekeert, wordt u, op uw eigen wijze, in beide werken aan Hem gelijkvormig gemaakt. In de kracht van de Geest van God overwint u de dood, doordat u een ziel wegrukt uit de tweede dood. En u doet ook zonde weg uit Gods ogen, doordat u een menigte van zonden verbergt onder de verzoening van de Heere Jezus.

De apostel zegt niet: als u een zondaar van de dwaling van zijn weg bekeert, zult u eer ontvangen. Ware menslievendheid versmaadt zo'n beweegreden. Hij zegt ook niet: als u een zondaar van de dwaling van zijn weg bekeert, zult u het respect van de gemeente en de liefde van die persoon krijgen. Dat zal wel zo zijn, maar wij worden door veel edeler beweegredenen gedreven. De vreugde van het goeddoen ligt in het goede zelf; het loon

van een daad van liefde ligt in haar eigen uitkomst. Als wij een ziel van de dood hebben behouden en een menigte van zonden hebben bedekt, is dat loon genoeg, ook al zou geen oor ooit van die daad horen en geen pen haar ooit optekenen. Laat het vergeten worden dat wij het werktuig waren, als er maar goed gedaan wordt. Het zal ons vreugde geven, ook als wij niet gewaardeerd worden en in de kille schaduw van de vergetelheid achterblijven. Ja, ook als anderen de eer krijgen van het goede dat de Heere door ons heeft gewerkt, zullen wij niet morren. Het zal vreugde genoeg zijn te weten dat een ziel van de dood is behouden en dat een menigte van zonden is bedekt.

Laten wij bedenken dat het behouden van zielen van de dood Jezus eert, want zielen worden alleen door Zijn bloed behouden. Wat kunnen u en ik nu doen om een ziel van de dood te behouden? Uit onszelf niets, evenmin als die pen die daar op tafel ligt 'De Christenreis' zou kunnen schrijven. Maar laat een Bunyan de pen opnemen, en het weergaloze werk wordt geschreven. Zo kunnen u en ik niets doen om zielen te bekeren, totdat Gods eeuwige Geest ons ter hand neemt. Maar dan kan Hij wonderen door ons doen en Zich door ons heerlijkheid verwerven. En voor ons zal het vreugde genoeg zijn te weten dat Jezus geëerd en de Geest verheerlijkt wordt. Niemand spreekt over de pen van Homerus; niemand heeft haar in goud gevat of haar roemrijke prestaties bekendgemaakt. Zo verlangen ook wij niet naar eer bij mensen. Het zal ons genoeg zijn de pen te zijn geweest in de hand van de Heiland, waarmee Hij het verbond van Zijn genade heeft

geschreven in de vlezen tafelen van mensenharten. Dat is gouden loon voor iemand die zijn Meester werkelijk liefheeft: Jezus wordt verheerlijkt, zondaars worden behouden.

Alles wat de apostel zegt, gaat over de bekering van één persoon. 'Indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald, en hem iemand bekeert, die wete, dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van den dood zal behouden.' Hebt u nooit gewenst dat u een Whitefield was? Hebt u nooit in het diepst van uw ziel het grote verlangen gevoeld een tweede McCheyne, Brainerd of Moffat te worden? Koester dat verlangen, maar wees tegelijk blij als u één zondaar tot Jezus Christus mag brengen. Want wie er één bekeert, krijgt de opdracht te weten dat hij geen geringe zaak heeft gedaan: hij heeft een ziel van de dood behouden en een menigte van zonden bedekt.

Ook zegt de tekst niets over de persoon door wie dit werk gebeurt. Er staat niet: 'Als een predikant iemand bekeert, of als een bekend en welsprekend godgeleerde het heeft gedaan.' Stel dat deze daad verricht wordt door de kleinste zuigeling in ons Israël. Stel dat een klein kind zijn vader het verhaal van Jezus vertelt. Stel dat een dienstmeisje een traktaatje laat vallen waar een arme ziel het vindt en de zaligheid ontvangt. Stel dat de eenvoudigste prediker op de straathoek tot de dief of de hoer heeft gesproken, en dat zo iemand behouden wordt. Laat zo iemand, wie hij ook is, weten: wie een zondaar,

welke dan ook, van de dwaling van zijn weg bekeert, heeft een ziel van de dood behouden en een menigte van zonden bedekt.

Laten wij ernaar verlangen gebruikt te worden bij de bekering van zondaars. Jakobus spreekt in dit gedeelte niet over de Heilige Geest, en ook niet over de Heere Jezus Christus. Hij schreef namelijk aan mensen die de belangrijke waarheden over de Geest en over de Zoon van God niet zouden vergeten. Toch kunnen wij onze medemensen geen geestelijk goed doen buiten de Geest van God om. Ook kunnen wij hun niet tot zegen zijn als wij hun niet 'Jezus Christus, en Dien gekruisigd' prediken. God moet ons gebruiken. Laten wij dan bidden en ernaar smachten om gebruikt te worden. Laten wij onszelf reinigen van alles wat zou verhinderen dat de Heere ons gebruikt. Misschien is er iets wat wij doen of nalaten, een kwaad dat wij koesteren of een genade die wij verwaarlozen, waardoor wij ongeschikt worden om door God gebruikt te worden. Laten wij dan de Heere bidden ons te reinigen, te herstellen en te schuren, tot wij vaten zijn die bekwaam zijn tot gebruik van de Meester. Laten wij daarna uitzien naar gelegenheden om nuttig te zijn. Laten wij met open oren en ogen door de wereld gaan, bereid om elke gelegenheid om goed te doen aan te grijpen. Laten wij niet tevreden zijn voordat wij nuttig zijn, maar laten wij dit het grote doel en de eerezucht van ons leven maken.

De afgedwaalden terugbrengen

‘Broeders, indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald, en hem iemand bekeert, die wete, dat degene, die een zondaar van de dwaling zijns wegs bekeert, een ziel van den dood zal behouden, en menigte der zonden zal bedekken.’ — Jakobus 5:19-20.

Jakobus is bij uitstek praktisch. Als hij werkelijk de Jakobus was die ‘de Rechtvaardige’ werd genoemd, begrijp ik hoe hij die naam verdiende, want die opvallende trek in zijn karakter komt in zijn brief naar voren. En als hij de broeder van de Heere was, deed hij er goed aan zo sterk te lijken op zijn grote Verwant en Meester, Die Zijn bediening begon met de praktische Bergrede. Wij mogen heel dankbaar zijn dat de Heilige Schrift voedsel biedt voor alle soorten gelovigen en werk voor alle vermogens van de heiligen. Het was gepast dat wie beschouwelijk is aangelegd, overvloedige stof tot nadenken zou krijgen. Paulus heeft die stof geleverd. Hij heeft ons gezonde leer gegeven, geordend in de symmetrie van een nauwkeurige

orde. Hij heeft ons diepe gedachten en diepzinnig onderwijs gegeven; hij heeft de diepten Gods ontsloten. Niemand die tot overpeinzing en bezinning geneigd is, zal gebrek aan voedsel hebben zolang de brieven van Paulus bestaan, want hij voedt de ziel met heilig manna. Er zijn er bij wie gevoel en verbeelding de overhand hebben en die daardoor meer tot mystieke onderwerpen neigen. Voor hen heeft Johannes zinnen geschreven die gloeien van toewijding en branden van liefde. Wij hebben zijn eenvoudige maar verheven brieven. Wie er een blik op werpt, denkt dat ze naar hun bewoordingen geschikt zijn voor kinderen. Maar wie ze onderzoekt, ziet dat hun betekenis te verheven is om zelfs door de meest gevorderden volledig begrepen te worden. Van diezelfde apostel met de arendsblik en de arendsvleugels hebt u het wonderbare visioen van de Openbaring. Daar kunnen ontzag, toewijding en verbeelding hun vlucht verbreden en ruimte vinden om zich ten volle te ontplooien. Er zal echter altijd een groep mensen zijn die eerder praktisch dan beschouwelijk is, eerder actief dan fantasievol. Daarom was het wijs dat er een Jakobus was, die er vooral op uit was hun oprecht gemoed door vermaning op te wekken en hen te helpen volharden in de praktische genadegaven van de Heilige Geest.

Hier gaat het om een bijzonder geval: een afvallige uit de zichtbare kerk. 'Indien iemand onder u' moet op een belijdend christen slaan. De dwalende was met de naam van Jezus genoemd en had een tijdlang de waarheid gevolgd. Maar in een kwade ure was hij tot leerstellige

dwaling verleid en van de waarheid afgedwaald. Hij had zich niet alleen vergist in een minder belangrijke zaak, die met de zoom van het evangelie te vergelijken is. Nee, hij dwaalde in een wezenlijke leer: hij week af van het geloof in zijn grondslagen. Er zijn waarheden die geloofd moeten worden. Ze zijn wezenlijk voor de zaligheid, en als ze niet van harte aanvaard worden, gaat de ziel verloren. Deze man was naar zijn belijdenis rechtzinnig geweest, maar op een wezenlijk punt week hij van de waarheid af. Welnu, in die dagen zeiden de heiligen niet: 'Wij moeten ruimhartig verdraagzaam zijn en deze broeder bij zijn eigen mening laten. Hij ziet de waarheid vanuit een ander gezichtspunt en drukt haar wat anders uit, maar zijn opvattingen zijn even goed als de onze. Wij mogen niet zeggen dat hij dwaalt.' Dat is tegenwoordig de modieuze manier om met de goddelijke waarheid te spelen en het iedereen naar de zin te maken. Zo wordt het evangelie vernederd en een ander evangelie verbreid. Ik zou de moderne mannen van de brede kerk willen vragen of er enige leer bestaat waarvoor het de moeite waard zou zijn om op de brandstapel te sterven of in de gevangenis te liggen. Ik geloof niet dat zij mij een antwoord zouden kunnen geven. Want als hun vrijzinnigheid juist is, waren de martelaren dwazen van de eerste orde. Uit wat ik van hun geschriften en hun onderwijs zie, krijg ik de indruk dat de moderne denkers het hele terrein van de geopenbaarde waarheid met volstrekte onverschilligheid behandelen. Misschien vinden zij het jammer dat wildere geesten in het

vrijdenken te ver gaan, en zien zij liever dat die gematigder zijn. Toch is hun ruimhartigheid over het geheel zo groot dat zij nergens zeker genoeg van zijn om het tegendeel ervan als een dodelijke dwaling te veroordelen. Voor hen zijn zwart en wit termen die op dezelfde kleur kunnen slaan, al naargelang het gezichtspunt waaruit u ernaar kijkt. Ja en nee zijn in hun ogen even waar. Hun theologie verschuift als de Goodwin Sands, en alle vastheid beschouwen zij als zoveel dweperij. Dwalingen en waarheden passen even goed binnen de kring van hun verdraagzaamheid.

Zo keken de apostelen niet tegen dwaling aan. Zij schreven geen ruimhartige verdraagzaamheid tegenover de leugen voor. Zij stelden de dwaalleraar niet voor als een diep denker wiens opvattingen ‘verfrissend origineel’ waren. Nog veel minder kraamden zij goddeloze onzin uit over de kans dat er meer geloof schuilt in eerlijke twijfel dan in de helft van de geloofsbelijdenissen. Zij geloofden niet in rechtvaardiging door twijfel, zoals onze nieuwlichters. Zij gingen aan het werk om de dwalende broeder te bekeren. Zij behandelden hem als iemand die bekering nodig had. Zij zagen hem als een man die, als hij niet bekeerd werd, de dood van zijn ziel zou ondergaan en met een menigte van zonden bedekt zou zijn. Zij waren niet zo gemakzuchtig als onze beschaafde vrienden van de school van het ‘moderne denken’. Die hebben eindelijk geleerd dat men de godheid van Christus mag loochenen, het werk van de Heilige Geest negeren, de inspiratie van de Schrift verwerpen, de

verzoening niet geloven en de wedergeboorte overbodig verklaren. En wie dat allemaal doet, kan volgens hen toch een even goed christen zijn als de meest toegewijde gelovige! O God, verlos ons van dit bedrieglijke ongeloof! Het doet de dwalende schade en verhindert vaak dat hij teruggebracht wordt. Maar het richt nog meer kwaad aan in ons eigen hart, doordat het ons leert dat de waarheid onbelangrijk is en de leugen een kleinigheid. Zo vernietigt het onze trouw aan de God van de waarheid, en maakt het ons tot verraders in plaats van trouwe onderdanen van de Koning der koningen.

Het blijkt dat deze man, nadat hij van de waarheid was afgedwaald, de natuurlijke, logische consequentie van leerstellige dwaling volgde en ook in zijn leven dwaalde. Het twintigste vers, dat natuurlijk in samenhang met het negentiende gelezen moet worden, spreekt immers over hem als een zondaar die bekeerd wordt 'van de dwaling zijns wegs'. Zijn weg ging mis nadat zijn denken was misgegaan. U kunt niet van de waarheid afwijken zonder vroeg of laat, althans in enige mate, ook af te wijken van de praktische gerechtigheid. Deze man was van het goede handelen afgedwaald omdat hij van het goede geloven was afgedwaald. Stel dat iemand een leer in zich opneemt die hem gering over Christus doet denken. Dan zal hij al snel weinig geloof in Hem hebben en Hem weinig gehoorzamen, en zo zal hij afdwalen naar eigengerechtigheid of losbandigheid. Laat hij licht denken over de straf op de zonde, dan is het natuurlijk dat hij met minder wroeging zondigt en door alle remmen heen

breekt. Laat hij de noodzaak van verzoening ontkennen, dan volgt hetzelfde, als hij naar zijn overtuiging handelt. Elke dwaling brengt haar eigen uitwas voort, zoals elk bederf zijn eigen zwam heeft. Het is zinloos te denken dat heiligheid even gemakkelijk voortkomt uit een dwaalleer als uit de ware leer. 'Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?' De feiten van de geschiedenis bewijzen het tegendeel. Wanneer de waarheid heerst, zijn zedelijkheid en heiligheid overvloedig aanwezig. Maar wanneer de dwaling op de voorgrond treedt, trekt het godvrezende leven zich beschaamd terug.

Wat men met deze zondaar in denken en doen beoogde, was zijn bekering: hem omkeren, hem brengen tot juist denken en juist handelen. Helaas, ik vrees dat velen afvalligen niet zo bekijken. Zij zien hen ook niet als mensen bij wie bekering te hopen is. Ik heb iemand gekend die gedwaald had en als een wolf werd opgejaagd. Hij zat tot op zekere hoogte fout. Maar die fout werd zo verzwaard en er werd zo lang bij stilgestaan, dat de man tot verzet werd getergd. Door felle aanvallen werd de fout opgeblazen tot een dubbel kwaad. Zijn mannelijke trots koos de kant van zijn dwaling, omdat hij zo hard was aangepakt. Hij werd ertoe gedreven – zondig, dat geef ik toe – een extreem standpunt in te nemen en verder in het kwaad te gaan. Hij kon het namelijk niet verdragen dat hij veroordeeld werd in plaats van dat men met hem redeneerde. En wanneer iemand in zijn leven laakbaar is geweest, gebeurt het vaak dat zijn fout wereldkundig

wordt gemaakt, van mond tot mond wordt doorverteld en wordt uitvergroot. Dan voelt de arme dwalende zich vernederd, verliest hij alle zelfrespect en geeft hij toe aan veel verschrikkelijker zonden. Sommige belijders lijken erop uit het lid te amputeren in plaats van het te genezen. Het recht heeft geheerst in plaats van de barmhartigheid. Weg met hem! Hij is te vuil om gewassen te worden, te ziek om hersteld te worden. Dat is niet naar de gezindheid van Christus en ook niet naar het voorbeeld van de apostolische gemeenten. Als iemand in de dagen van Jakobus van de waarheid en van de heiligheid afdwaalde, waren er broeders die zijn herstel zochten. Het was hun vreugde om zo een ziel van de dood te behouden en een menigte van zonden te bedekken.

Er zit iets heel veelzeggends in die uitdrukking: 'Broeders, indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald.' Ze is verwant aan dat andere woord: 'ziende op uzelf, opdat ook gij niet verzocht wordt', en aan die andere vermaning: 'die meent te staan, zie toe, dat hij niet valle.' Wie gedwaald heeft, was een van u. Hij zat met u aan de avondmaalstafel; met hem hebt u in zoetigheid raadgepleegd. Hij is misleid en door de listigheid van de satan in de val gelokt. Maar oordeel niet hard over hem, en laat hem vooral niet zonder medelijden omkomen. Als hij ooit een behouden man was, is hij nog steeds uw broeder. Dan zou het uw taak moeten zijn de verloren zoon terug te brengen en zo het hart van uw Vader blij te maken. 'Ondanks al zijn misstappen' is hij een van Gods kinderen. Ga hem achterna en rust niet voordat u hem

weer thuisbrengt. En misschien is hij geen kind van God. Misschien was zijn zogenaamde bekering een vergissing of een schijnvertoning, en deed hij alleen een belijdenis zonder de levende godsvrucht werkelijk te bezitten. Volg hem dan toch met de heilige aandrang van de liefde. Bedenk hoe verschrikkelijk zijn oordeel zal zijn omdat hij het waagde de huichelaar te spelen en heilige dingen met zijn onheilige handen te ontheiligen. Treur des te meer over hem als u zich gedwongen voelt te vermoeden dat hij een moedwillige bedrieger is geweest, want dan is er zevenvoudige reden om te treuren. Kunt u zich niet aan het gevoel onttrekken dat hij nooit oprecht was, maar onder dekking van een valse belijdenis de gemeente binnensloop? Dan zeg ik: treur des te meer over hem, want zijn oordeel moet des te verschrikkelijker zijn. En: 'indien iemand onder u van de waarheid is afgedwaald, en hem iemand bekeert.' Iemand, maar wie? Een predikant? Nee, wie dan ook onder de broeders. Als de predikant het middel is tot het herstel van een afvallige, is hij een gelukkig man, en dan is er een goede daad verricht. Maar hier wordt niets gezegd over predikers of herders; er wordt zelfs geen toespeling op gemaakt. Het wordt opengelaten voor ieder lid van de gemeente. De duidelijke gevolgtrekking is volgens mij deze. Elk gemeentelid dat zijn broeder van de waarheid ziet afdwalen of in de praktijk ziet dwalen, moet zich in de kracht van de Heilige Geest op deze taak toeleggen: deze bepaalde zondaar van de dwaling van zijn weg bekeren. Zorg zeker voor vreemden, maar verwaarloos uw broeders niet. Het is

niet de taak van bepaalde ambtsdragers die de gemeente daartoe heeft gekozen, maar van elk lid van het lichaam van Jezus Christus, om het welzijn van alle andere leden te zoeken.

Toch zijn er in elk afzonderlijk geval bepaalde leden voor wie dit nog dringender is. Bij een jonge gelovige bijvoorbeeld zijn zijn vader en moeder, als zij gelovig zijn, door een zevenvoudige verplichting geroepen de bekering van hun afgedwaalde kind te zoeken. Bij een man zou niemand zo vurig naar zijn herstel moeten verlangen als zijn vrouw, en hetzelfde geldt voor de vrouw. Zo ook bij vriendschap: hij met wie u het meest omgang hebt gehad, zou u het naast aan het hart moeten liggen. En als u merkt dat hij is afgeweken, zou u meer dan ieder ander met vriendelijke ijver als een herder voor hem moeten zijn. U bent verplicht dit voor al uw medechristenen te doen. Maar u bent dubbel verplicht tegenover hen op wie u invloed hebt, of die nu verkregen is door vroegere vertrouwelijke omgang, door verwantschap of op een andere manier. Daarom smee ik u: waak over elkaar in de Heere. En als u ziet dat een broeder door enige misdaad vervallen is: 'gij, die geestelijk zijt, brengt den zodanige te recht met den geest der zachtmoedigheid.' U ziet uw plicht; verwaarloos die niet.

Het moet ons bemoedigen te weten dat de poging om iemand te bekeren die van de waarheid is afgedwaald, hoopvol is. Het is een poging waarbij succes verwacht

mag worden, en wanneer het succes komt, zal het van de meest vreugdevolle soort zijn. Het is werkelijk een grote vreugde de wilde, zwervende zondaar te vangen. Maar de grootste vreugde van alle is het verloren schaap te vinden dat eens werkelijk in de schaapskooi was en droevig is afgedwaald. Het is iets groots een stuk koper in zilver te veranderen. Maar voor de arme vrouw was het vreugde genoeg het zilveren muntstuk te vinden dat al zilver was en het stempel van de koning droeg, al was het een tijdlang verloren. Een vreemdeling en buitenlander binnenhalen en hem als zoon aannemen, doet aan een feest denken. Maar het vreugdevolste feestmaal en de luidste muziek zijn voor de zoon die altijd zoon was, maar de verloren zoon had uitgehangen. Na verloren te zijn geweest, werd hij gevonden, en na dood te zijn geweest, werd hij weer levend. Ik zeg: luid de klokken twee keer voor de teruggebrachte afvallige; luid ze tot de toren schudt en wankelt. Verheug u dubbel over wat afgedwaald was en op het punt stond verloren te gaan, maar nu hersteld is. Johannes was blij toen hij de arme, afgedwaalde maar wenende Petrus vond, die zijn Meester had verloochend. Hij bemoedigde en troostte hem en bleef met hem omgaan, totdat de Heere Zelf had gezegd: 'Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij lief?' Het lijkt misschien minder schitterend een afvallige terug te brengen dan een hoer of een dronkaard terug te winnen. Maar in Gods ogen is het geen klein wonder van genade, en voor het werktuig dat het tot stand bracht, zal het geen kleine troost opleveren. Zoek dan hen die van ons

waren maar van ons zijn uitgegaan. Zoek hen die nog in de samenkomst blijven hangen maar de gemeente te schande hebben gemaakt en van ons zijn weggedaan; en terecht, want wij kunnen hun onreinheid niet door de vingers zien. Zoek hen met gebeden, tranen en smeekbeden, of God hun misschien bekering geeft, opdat zij behouden worden.

De wenende zaaier

| Psalm 126

‘En wenende.’ Wat betekent dit woord? In de eerste woorden, ‘gaat al gaande’, zien wij de wijze waarop de man dient. Hier merken wij iets op van de man zelf. Hij gaat al gaande en wenende. De man die waarschijnlijk vrucht zal zien, is een mens van gelijke bewegingen als wij. Hij is geen engel, maar een mens, want hij weent. Maar dan is hij ook ten volle mens. Hij is een man met sterke gevoelens, die weent omdat hij een gevoelig hart heeft. De man die slaapt, de man die tevreden kan zijn met niets doen en tevreden is als er geen enkele uitkomst is, is niet de man die schoven zal binnenhalen. God kiest gewoonlijk niet mannen met een groot verstand en een machtige geest. Hij kiest mannen met een oprecht hart en een diepe aard, met zielen die kunnen begeren, hijken, verlangen, zwoegen en kloppen. Het moet iets groots zijn dat een echte man doet wenen. Bij de meesten van ons zitten de tranen niet zo hoog. Maar de man die niet kan wenen, kan niet preken. Als hij tenminste nooit tranen

vanbinnen voelt, ook al worden die vanbuiten niet zichtbaar, dan is hij nauwelijks de man om zulke onderwerpen te behandelen als God aan de zorg van Zijn volk heeft toevertrouwd. Als u nuttig wilt zijn, moet u de heilige gevoelens aankweken. U moet veel nadenken over de goddelijke werkelijkheden, totdat ze uw ziel bewegen en in beroering brengen. Mensen sterven, Christus wordt onteerd, zielen worden niet bekeerd, de Heilige Geest wordt bedroefd, het Koninkrijk van God komt niet, maar de satan heerst en regeert: dit alles moet goed overwogen worden. Ons hart moet in beroering komen, totdat wij met de profeet zeggen: 'Och, dat mijn hoofd water ware, en mijn oog een springader van tranen!' De nuttige werker voor Christus is een man vol tederheid, geen stoïcijn. Hij is niet iemand die het niet kan schelen of zielen behouden worden of niet. Hij is ook niet iemand die zo opgaat in de gedachte aan Gods soevereiniteit dat hij volkomen versteend is. Nee, hij voelt alsof hij zelf sterft in de dood van zondaars en omkomt in hun ondergang. Het is alsof hij alleen gelukkig kan worden in hun geluk, of een paradijs kan vinden in hun opneming in de hemel. Het wenen laat u dus zien wat voor man de Heere van de oogst vooral gebruikt. Hij is een man die het meent, een man vol tederheid, een man die zielen liefheeft. Hij gaat op in zijn roeping, hij wordt meegesleept door ontferming, hij voelt mee met zondaars. Kortom: hij is een man die op Christus lijkt. Hij is geen steen, maar een man die medelijden kan hebben met onze zwakheden, een man met een hart, een man die

bereid is te wenen omdat zondaars niet willen wenen. 'Maar waarom weent hij?' vraagt iemand. 'Hij doet eervol werk, en hij krijgt een heerlijke beloning!' Hij weent onder het gaan, omdat hij zijn eigen ontoereikendheid voelt. Hij wist niet wat een zwak schepsel hij was, totdat hij in aanraking kwam met de harten van andere mensen. Vaak zucht hij bij zichzelf: 'Wie is tot deze dingen bekwaam?' Hij dacht dat het gemakkelijk werk was om God te dienen. Maar nu denkt hij er ongeveer zo over als Jozua: 'Gij zult den HEERE niet kunnen dienen.' Elke poging die hij doet, laat hem zien hoe het hem aan natuurlijke kracht ontbreekt. Hij mag wel wenen. Nooit geeft hij les in zijn zondagsschoolklas, nooit bidt hij aan een ziekbed, of hij schaamt zich na afloop dat hij het niet beter gedaan heeft. Nooit neemt hij een klein kind op schoot om het over Jezus te vertellen, of hij wenst dat hij tederder had kunnen spreken over de lieflijke zachtheid van de Vriend van de kleine kinderen. Hij is nooit tevreden over zichzelf, want hij heeft een juist oordeel over zichzelf. En hij weent bij de gedachte dat hij zo'n armzalig werktuig is voor zo'n goede Meester.

Bovendien weent hij om de hardheid van de harten van de mensen. Eerst dacht hij dat hij deze grote waarheden alleen maar hoefde te vertellen en dat de mensen dan van vreugde zouden opspringen. Hebt u nooit die fantasieplaatjes gezien boven aan onze zendingsbladen? Er staan keurige heren op in zwarte pakken, die aan land gaan uit boten met vrome matrozen als bemanning, met Bijbels in de hand. En deze

welgestelde evangelisten worden omringd door Turken en Chinezen, zwarte en koperkleurige mensen. Die rennen naar het strand, nemen die kostbare Bijbels in handen en kijken alsof ze een onschatbare schat hebben gevonden. Ach, dat staat alleen op het plaatje en nergens anders! Zo gaat het niet. De bewoners van barbaarse eilanden en heidense koninkrijken ontvangen het evangelie niet op die manier. De herauten van het kruis moeten heel wat ruw werk doen en voortzwoegen. Want het evangelie, dat welkom geheten zou moeten worden, wordt verworpen. En zoals er geen plaats was voor Christus in de herberg toen Hij mens werd, zo is er geen plaats voor het evangelie in de harten van de mensen. Ja, en dit doet ons wenen, want waar zoveel bereidheid zou moeten zijn om het aan te nemen, is zoveel koppigheid en opstand.

De christelijke werker weent ook omdat hij vaak teleurgesteld wordt als hij wel enkele tekenen van vrucht ziet. Bloesems worden geen vrucht, of halfrijpe vrucht valt van de boom. Hij moet dikwijls wenen voor God, omdat hij vreest dat deze mislukkingen het gevolg zijn van zijn eigen gebrek aan tact of gebrek aan genade. Het verbaast mij niet dat een werker voor Christus het zaad met zijn tranen bevochtigt. Het wonder is eerder dat hij niet veel meer klaagt dan hij doet. Misschien zouden wij allemaal meer wenen als wij meer op Christus leken en meer waren wat wij zouden moeten zijn. En misschien zou ons werk goddelijker uitkomsten hebben als het meer uit het diepst van onze ziel kwam. Als wij minder

speelden met zielen winnen en er harder aan werkten, als wij onze ziel en kracht en elke energie van ons wezen in het werk wierpen, dan zou God ons misschien in veel ruimere mate belonen.

‘Die het zaad draagt, dat men zaaien zal’ (Engels: ‘bearing precious seed’, het kostbare zaad dragend). Werkers voor God moeten het evangelie verkondigen en bij het evangelie blijven. U moet steeds stilstaan bij de werkelijke waarheid zoals die in Gods Woord staat, want niets anders zal zielen winnen. Om dit te kunnen doen, moeten werkers voor Christus Gods waarheid kennen. Wij moeten haar kennen door een innerlijke ervaring van haar kracht, en niet alleen in theorie. Wij moeten haar kennen als een kostbare waarheid. Ze moet voor ons kostbaar zaad zijn, waarvoor wij bereid zouden zijn te sterven als het nodig was. Wij moeten begrijpen dat ze kostbaar is omdat ze van God komt. Ze is kostbaar omdat ze de mens het beste nieuws vertelt. Ze is kostbaar omdat ze besprenkeld is met het bloed van Jezus. En ze is kostbaar omdat Christus haar waardeert en alle heilige mensen haar boven alle prijs achten. Wij mogen haar niet luchthartig overbrengen. Wij mogen niet lichtvaardig over ernstige onderwerpen praten. Wij mogen het evangelie niet vertellen alsof wij een verhaaltje uit ‘Duizend-en-een-nacht’ doorgaven, een romance om te vermaken of om een uurtje te verdrijven. Wij die voor God zaaien, moeten in alle ernst zaaien, want het zaad is kostbaarder dan wij ooit kunnen schatten.

Werk voor God als mensen die weten dat de waarheid een zaad is. Spreek er niet over om het daarna te vergeten. Vertel het evangelie niet alsof het een steen was, die in de grond zou blijven liggen en nooit zou opkomen. Vertel de waarheid in de vaste overtuiging dat er leven in zit en dat er iets uit zal voortkomen. Kijk uit naar dat iets, en dan zult u de man zijn die vrucht ziet. Hoe kostbaar wij het zaad achten, heeft veel te maken met wat het zaad opbrengt. Als ik het evangelie dat ik leer, niet grondig en van harte waardeer, en het daarom niet met heel mijn hart leer, dan kan ik niet verwachten de schoven te zien. Maar stel dat ik het evangelie waardeer en het verkondig als iets wat onbetaalbaar is, boven elke prijs. Stel dat ik het daarom verkondig met de nodige levendigheid en met een ernst die mij tot tranen brengt. Dan ben ik de man die met gejuich zal wederkomen, dragende mijn schoven.

‘Zal hij ... wederkomen.’ Wat betekent dat anders dan dat hij terugkomt bij zijn God? En dat moet de werker doen nadat hij gearbeid heeft. U hebt om een zegen gevraagd; ga dan en vertel uw God wat u gedaan hebt. En als u een zegen hebt zien komen, dank Hem dan. Wie met zijn zaad van God uitging, komt altijd met zijn schoven bij God terug. Sommige werkers kunnen zielen bekeerd zien worden en de eer daarvan voor zichzelf nemen. Maar nooit de man die met tranen zaaide. Hij heeft in de school van de bitterheid zijn eigen zwakheid leren kennen. En als hij nu vrucht ziet, keert hij terug, hij keert terug naar God. Want hij voelt dat het een groot wonder is dat zelfs

maar één ziel overtuigd of bekeerd wordt onder zulke armzalige woorden als de zijne.

‘Voorzeker zal hij ... wederkomen.’ Betekent dat niet, in de langste en ruimste zin, dat hij naar de hemel zal terugkomen? Hij is als het ware uit de hemel uitgegaan. Zijn lichaam was er niet geweest, maar zijn ziel wel; hij had gemeenschap met God gehad. De hemel was zijn deel en zijn erfenis. Maar het was nuttig dat hij hier een poosje bleef, ter wille van anderen. Zo verlaat hij in zekere zin de hemel van zijn rust om het veld van de smart in te gaan, onder de mensenkinderen. Maar hij zal wederkomen. Ach, God zij geloofd, wij worden door onze dienst niet verbannen! Wij worden een poosje buiten de parelpoort gehouden. God zij gedankt voor de eer dat wij zo een tijdje van onze vreugden afwezig mogen zijn! Maar wij worden niet buitengesloten, wij worden niet verbannen; voorzeker zullen wij wederkomen. Hier is uw troost. Misschien gaat u naar het zendingsveld, misschien reist u naar de verste uithoeken van de aarde om God te dienen. Maar u zult wederkomen. Er loopt een rechte weg naar de hemel vanaf het verst gelegen arbeidsveld, en daarin mag u zich verblijden.

‘Zal hij met gejuich wederkomen.’ Waarover zal hij juichen? Ik denk dat het aan het einde zo zal gaan. Als de christelijke dienst gedaan is en het christelijke loon gegeven wordt, dan zullen de moeiten die wij in Gods dienst hebben doorstaan, de teleurstellingen en de pijn van het hart, allemaal ruw materiaal zijn voor een eeuwig

lied. O, wat zullen wij God loven bij de gedachte dat wij waardig geacht zijn iets voor Christus te doen! Werd ik ingelijfd in het leger dat de schok van de strijd opving? Liet de Meester mij een hand leggen aan de standaard die zo trots hoog wapperde te midden van de kruitdamp van de strijd? Liet Hij mij in de gracht springen of de wal beklimmen bij de stormtroep? Of liet Hij mij zelfs maar de bagage bewaken terwijl de strijd ver weg woedde? Dan ben ik dankbaar dat Hij mij op welke manier dan ook een aandeel gaf in de heerlijkheid van die zegevierende strijd. Oude soldaten laten hun littekens zien. Krijgers uit vele gevechten vertellen graag over hun ontsnappingen op het nippertje in 'de dreigende bres' en over grimmige en gruwelijke gevaren. Zo zullen wij ons verblijden als wij bij God terugkomen en vertellen hoe wij uitgingen en hoe wij weenden toen wij het kostbare zaad droegen.

Met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven. Ik neem niet aan dat de maaier al zijn schoven op zijn eigen rug naar huis moet brengen. Maar zoals een oude uitlegger zegt: hij komt met de oogstkarren achter zich, met de wagens op zijn hielen, en zo brengt hij zijn schoven mee. Ja, het zijn zijn schoven. 'Hoe dat? Alle behouden zielen behoren aan Christus; ze zijn van God.' Ja, maar toch behoren ze ook aan de werker. Er bestaat een soort heilig eigendom, en God erkent dat bij mannen en vrouwen die zielen tot Christus brengen.

De ware werker zal een maaier zijn. Ik vrees dat ik dit heb gebracht alsof ik tot predikanten sprak, maar dat doe

ik niet. Als u een ware werker bent, zult u voorzeker een maaier zijn. Waarom? Ten eerste omdat Gods belofte het zegt: 'Mijn woord ... het zal niet ledig tot Mij wederkeren; ... het zal voorspoedig zijn in hetgeen, waartoe Ik het zende.' Ten tweede vraagt Gods eer in het evangelie erom. Stel dat het mislukt, terwijl u het ware evangelie op de juiste wijze gepredikt hebt. Dan is het het evangelie dat faalt. En Gods eigenschappen zijn allemaal in het evangelie besloten: het is Zijn wijsheid en Zijn kracht. Zou Gods wijsheid dan met de mond vol tanden staan en Gods kracht worden teruggedrongen? Verder moet u maaien, omdat de vergelijking met de natuur het u verzekert. De arme boer, wiens kleine voorraad koren bijna op is, neemt een beetje tarwe, dat voor hem heel kostbaar is. Met veel tranen laat hij het in de wintermaanden in de grond vallen. Maar God geeft hem een oogst. Als de tijd daar is, in de zachte herfst dagen, haalt hij de schoven binnen, die hem belonen voor zijn zelfverloochening. Zo zal het ook met u gaan. God bedriegt de landman niet; Hij bepaalt de zaaitijd, en Hij laat de oogst aanbreken.

Denk aan hen die u in deze dienst zijn voorgegaan en die dit hebben ondervonden. Denk aan de mensen die u gekend hebt en die niet zonder vrucht zijn gebleven, toen zij met gebroken en gekneusde harten hun levenskracht in het werk van hun Heere hebben gegeven. Denk aan Judson en aan de duizenden Karen die vandaag zingen over de Heiland van Wie hij hun als eerste heeft verteld. Denk aan Moffat in de kraaldorpen van de Betsjoeanen, niet zonder heerlijke zegels op zijn bediening. Denk aan

onze eigen zending op Jamaica, aan de wonderen en zegetekenen van de genade op de eilanden in de Stille Zuidzee. Denk aan de menigten die in tijden van opwekking tot Christus bekeerd zijn, in ons eigen land en in de Verenigde Staten. Dan hebt u het bewijs: wie weten te maaien en te zaaien, en vanuit God uitgaan om te zaaien, zullen zonder twijfel met gejuich wederkomen, dragende hun schoven.

© 2025 Teun van der Plas

Alle rechten voorbehouden.

De Nederlandse vertaling van 'Words of Counsel for Christian Workers' van Charles H. Spurgeon is een uitgave van Teun van der Plas. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de vertaler.